உ

கடவுள் துணை.

யாக்கோபு அருளிச்செய்த

வைத்திய

வாத சூஸ்திரம் சா.

மதுரை யானைக்கல்தெரு வித்துவான்

மூ. குழந்தைவேலுப் பிள்ளை யவர்கள்

ஏட்டுப்பிரதியின்படி

மதுரை வித்துவான்

த. குப்புசாமிநாயுடு அவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பெற்று:

மதுரைப் புதுமண்டபம் புத்தகஷாப்

இ. ராம.

குருசாமிக்கோனார்

அவர்களாற் றமது

மதுரை வடக்குமாசிவீதி

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாசம் அச்சியந்திர சாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1919.

விலை] [ரூ-1

Registered Copy Right.

AH12

உ

கடவுள் துணை.

யாக்கோபு அருளிச்செய்த
வைத்திய
வாத சூஸ்திரம் சா.

காப்பு.

சீர்பெறவே நபிமார்கள் பாதந்தன்னைத்-தெரிசித்து வாதசூஸ் திரத்தைச்சொல்ல, பார்புகழு மிரசூலின்றன் பாதம்போற்றிப்-பத்தியுட னென்தாயார் பாதம்போற்றி, நேர்பெறவே குருமுனிவர் பாதம்போற்றி-நிறைந்தகந்தி போகரிஷி பாதம்போற்றி, ஏர்பெறவே கொங்கணர்தன் பாதம்போற்றி-இனிமையுள்ள யூகிமுனி பாதங்காப்பே. *

காப்பான கணேசனுட பாதங்காப்பு-கருணைதருஞ் சிற்பரையாள் பாதங்காப்பு, தாப்பான குண்டலிசத் தியுமேகாப்பு-தாயான மனோன்மணியாள் பாதங்காப்பு, கோப்பான பரவெளியிற் சார்ந்து நின்று-குறிப்பறிந்த கடவுளர்தன் பாதங்காப்பு, மாப்பான நபிமார்கள் பாதங்காப்பு-மகிழ்வாகு மருட்சோதி பாதங்காப்பே. *

சோதியெனுங் குருசூஸ்திரந் தன்னைத்தானுஞ்-சொல்லுகிறே னுலகோர்க்கு வெளியதாக, நீதியுடன் நீத்தினத்தைச் சொல்லிவிட்டேன்-நேர்மையுட னிதைத்தெரிந்து செய்வானாகில், வதிகளுமிவனுவான் வைத்தியனுவான்-மற்றோர்க்கு யிம்முன்போ வருத்தமில்லை, சேதியாம் நீத்தினத்தின் குருவைக்கேளு-செம்புதொட்டிப் பாஷாணம் அரிதாரந்தானே. (1)

நீத்தினத்தின் குரு.

அரிதாரம் லிங்கமுடன் ரசமுஞ்சேரு-ஐந்தாச்சு இன்னமிதை அரையக்கேளு, பெரிதான கல்லுப்பு சத்திசாரம்-பேரான வெடியுப்பு வெண்காரந்தான், விரிவான சூடனுடு ஐந்துமாச்சு-விதமான குருவண்டு உரமும்நாவி, சரியான நெரிவிஷமும் புழுகுங் கூட்டி-தானுக யிதுவெல்லா மரைத்திடீரே. (2)

அரைப்பதற்குத் தெளிவுநீர் சொல்லக்கேளு - அவுரியொடு வாழையுடன் அரசுதேங்கு; நிரைக்கவே நாயுருவி ஐந்துஞ்சுட்டு- நேராகப் பாண்டத்தி லிட்டுக்கொண்டு, நுரைக்கவே அமுரிதனை வார்த்துக்கிண்டு-நுட்பமதாய் மூன்றுநாள் தெளியவைத்து, பரைக்கவே தெளிவிருத்துக் கொண்டுநீயும்-பாங்காக மருந்ததனை அரைத்திடாயே. (3)

அயபற்பம்.

அரைத்ததனைக் காயவைத்துப் பதனம்பண்ணு - அப்பனே விபரமினிச் சொல்லக்கேளு, நிரைத்ததொரு யிரும்பதனைத் தகடாய்த்தட்டி - நெற்கனமாய்த் தகடடித்து வைத்துக்கொண்டு, கரைத்ததொரு மருந்ததனைப் பலத்துக்கப்பா-களஞ்சிவீ தம்பூசிக் காயவைத்து, வரைத்திட்ட பூநீரு கற்சுண்ணந்தான் - வாகாகச் சரிகூட்டிப் பொடித்திடாயே. (4)

காந்தபற்பம்.

பொடியதனைக் கீழ்மேலும் ஓட்டிலிட்டுப்-போதவே மண்சீலை செய்துகொண்டு, வடிவெனவே கெஜபுடத்தில் நீறிப்போகும்-மைந்தனே பாண்டுவென்ற வியாதிதீரும், நெடியதொரு காந்தத்தைக் கொண்டுவந்து-நேராகப் பாக்குப்போ லுடைத்துக்கொண்டு, துடியான மருந்ததனைப் பூசிக்காய்ந்து-சொல்லுகிறேன் சுண்ணத்திற் புடமேபோடே. (5)

அப்பிரகப்பற்பம்.

போடுமே காந்தமது நீறிப்போச்சு - போக்கான காந்தபற்பம் வாய்வுக்காகும், ஓடுமே பணவிடைதான் தாக்கும்போது-உள்ளிருந்த நோயெல்லாந் தீர்ந்துபோகும், தேடுமே அப்பிரகங் கொண்டுவந்து-பிறக்கவே வில்லைபோல் நருக்கிக்கொண்டு, நாடுமே மருந்துதனைப் பூசிக்காய்ந்தால்—நலமான சுண்ணத்தில் வைத்திடாயே. (6)

வைத்திட்டே மேல்மூடிச் சீலைசெய்து-வாகான கெஜபுடத்தில் வளமாய்ப்போடு, நைத்துமே நீறிவிடும் புடந்தானொன்றில் - நலமான சுண்ணமுந்தான் தளுக்கிராது, கைத்திடவே ஒருபுடத்தில் அப்பிரகந்தான் - கடினமுடா நீறுமது கண்டுபாரு; பொய்த்திடவே சொல்லவில்லை குருவின்நேர்மை- புகலரிது புகலரிது புதுமைதானே. (7)

தாம்பிரபற்பம்.

புதுமையுள்ள அப்பிரகப் பற்பமப்பா - போக்குமே சயகாசமீளையெல்லாம், புதுமையாய் நரம்பிலுள்ள வியாதியெல்லாம்-களன்றுவிடும் வைத்தியமிது கண்டுபாரு, புதுமையாய்த் தாம்பிரத்தைத் தகடாய்த்தட்டிப்-புகழான மருந்ததனைப் பூசிக்கொண்டு மதுமையாம் செவ்வரளிப் பட்டைத்தூளில் - வைத்துமே புடம்போட நீறும்பாரே. (8)

தங்கபற்பம்.

பாருமே கரப்பனொடு மேகமெல்லாம் - பார்க்குமுன்னே மண்டலத்தில் தீர்ந்துபோகும், நீருமே குன்மமென்ற தனைத்துந்தீரும் நினைவாகச் சூலைமுத லெல்லாந்தீரும், தேருமே யின்னமொரு சேதிகேளு - செப்புகிறேன் தங்கத்தைத் தகடாய்த்தட்டி, பேருபெற மருந்ததனைப் பூசிக்கொண்டு-பெலமாகப் பனிதாங்கி மூலிகொண்டே. (9)

வெள்ளிப்பற்பம்.

மூலிகையாற் பொதிந்துமே மண்சீலைசெய்து - முக்கியமாய்ப் புடமிடவே நீறிப்போகும், வாலிபமாந் தங்கபற்பந் தாதுவிர்த்தி-மகராச ராசர்களுக் காகும்பாரு, கோலமாய் வெள்ளியுட பற்பஞ்சொல்வேன் - குணமாகத் தகட்டுக்கு மருந்துபூசி, சோலியே யில்லாம லரசம்பட்டைத்-தூளிலே வைத்ததனைக் கொண்டுமூடே.(10)

கொண்டுமே புடம்போடப் பற்பமாகும்-குணமாகக் கொண்டிடவே நரைகளெல்லாம், வண்டுபோ லாகுமது கூந்தல்தானும்-வர்ணமோ தேகமன் மதனுமாவான், கண்டுபா ரிதுவுமே வைத்தியமப்பா - கனப்பொழுதிற் சிலேற்பனத்தைக் கரைத்தேபோடும், விண்டுமே செத்தாலும் பேசிச்சாவான் - மேதினியிற் செய்துபார் விபரம்பாரே. (11)

வெள்ளீயப்பற்பம்.

விபரமாய் வெள்ளீயப் பற்பங்கேளு - விதமான ஈயத்தைத் தகடாய்த்தட்டி, கபசமாய் மருந்துதனைக் கொண்டுபூசிக்-கனமான ஆவரையின் பட்டைத்தூளில், அவசரமாய் வைத்ததனை மூடிக்கொண்டு-அப்பனே மண்சீலை செய்துபின்னும், பவசமாய்ப் புடம்போட நீறிப்போகும்-பாங்கான வெள்ளீய பற்பமாச்சே. (12)

பற்பமடா பணவிடைதான் மேகத்துக்கு - பாங்கான அனுப்பான மறிந்துபோடு, அற்பமாய்ப் போகாது பற்பந்தானும்-அகலுமே மேகமென்ற வாய்வுக்கெல்லாம், நிற்பமாய்ச் செய்யுமடா ரோகமெல்லாம் – நெடுநாளைக் குள்ளான ரோகமெல்லாம், துப்பர்வாய் ஊரலெல்லாம் விட்டுவாங்கும்-துகளான வைத்தியத்தைச் சூட்டிப்பாரே. (13)

காரீயப்பற்பம்.

சூட்டிப்பார் காரீயப் பற்பந்தன்னைச்-சொல்லுகிறேன் தகடாகத்தட்டிக்கொண்டு, வாட்டியே மருந்துதனைப் பூசிக்கொண்டு-வளமாகச் சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு, ஆட்டியே நொச்சியிலைத் தூளில்வைத்து - அப்பனே மண்சீலை செய்துகொண்டு, காட்டியே முழப்புடத்தில் நீறிப்போகும் - கண்டுபா ரிதினுடைய அருமைதானே. (14)

அருமையாங் காரியப் பற்பந்தானும்-அனைத்துமே தசையிலுள்ள நோய்களெல்லாம், பெருமையாய்ப் பிளவைமுதல் விப்புருதியப்பா-பெலமான அரையாப்பு எல்லாந்தீரும், உருமையாய்க் கொண்டிடவே மண்டலத்தில்-உள்ளநோயெல்லாந்தா னொழிந்துபோகும், தருமமாம் வைத்தியத்துக் கிதுதானப்பா-சரியாக இவ்வண்ணஞ் செய்துபாரே. (15)

நாகபற்பம்.

வண்ணமென்ற நாகபற்பஞ் சொல்லக்கேளு-மகத்தான நாகத்தை உருக்கிச்சாய்த்து, திண்ணமுள்ள தகடாக்கி மருந்தைப்பூசிச் செப்புகிறேன் பருத்திவிரைத் தூளுக்குள்ளே, கன்னவே வைத்ததனை மேலேமூடிக் - கவுசித்து முழப்புடந்தான் கண்டுபோடு, நன்னவே நாகமது பற்பமாகும் - நாடாது சிலேட்டுமநோய் நகண்டுபோமே. (16)

லிங்கப்பற்பம்.

நகண்டுபோம் லிங்கபற்பஞ் சொல்லக்கேளு - நன்றாகப் பலமொன்று கட்டிவாங்கி, அகண்டிடா மருந்துதனைப் பூசிக்கொண்டு-அப்பனே அவுரியிலை அரைத்துக்கட்டி, பகண்டிடவே கவசித்து மண்சீலைசெய்து - பார்மகனே காயவைத்துப் புடந்தான்போடு, செகம்புகழ லிங்கமது பற்பமாகும் - செப்புகிறேன் சன்னிபதின் மூன்றுந்தானே. (I7)

பதிமூன்று சன்னியுந்தான் தீர்ந்துபோகும்-பார்மகனே வலியெல்லாந் தீர்ந்துபோகும், விதிமூண்டு தென்றாலும் துயர்ந்தேதீரும்-மேலான பிரமைமுதல் வெப்புத்திரும், நதிமூன்றில் முழுகினது போலேயப்பா - நலமான உஷ்ணங்கள் தீர்ந்துபோகும், சதியாக வெளியிட்டேன் சொன்னேன்பாரு - சங்கடங்கள் தீர்ந்துவிடுஞ் சாந்தமாமே. (19)

தாளகபற்பம்.

சாந்தமாய்த் தாளகத்தின் பற்பங்கேளு - தயவான தாளகத்தைச் சுத்திசெய்து, வாந்தமாய் மருந்ததனைப் பூசிக்கொண்டு-மைந்தனே சொல்லுகிறேன் சுண்ணத்தூளில், தேர்ந்துமே வைத்தெரிக்க மூன்றுசாமம்-திரமான பற்பமாஞ் செப்புவேன்கேள், பாந்தமாய்க் குளிர்சுரங்கள் பெப்பிளைப்பு-பகரவே யிதுவெல்லாம் விட்டுப்போமே. (19)

கெந்திபற்பம்.

போமென்ற கெந்தியுட பற்பங்கேளு-புகழாக உருக்கியதைப் பாலிற்சாய்ப்பாய், வாமென்று சாய்த்திடவே வட்டுப்போலே -மைந்தனே மருந்துதனை மேலேபூசி, நாமென்ற பல்லிப்பூ டரைத்துக்கொண்டு - நலமாக மேற்கவசம் நன்றாய்ச்செய்து, தாமென்ற சுண்ணத்துக் குள்ளேவைத்துத் - தப்பாமற் புடம்போடப் பற்பமாமே

பற்பத்தை அனுப்பானந் தன்னிற்சேர்த்து - பத்தியமாய்க் கொண்டிடவே குஷ்டரோகம், அற்பமாய்ப் பறந்துவிடும் பாலுஞ் சோறும் - அப்பனே உண்டுவர மண்டலந்தான், கற்பமென்ன யிது போலே கற்பமுண்டோ - காயத்தி லிருந்ததொரு களங்கமெல்லாம், சொற்பமாய்ப் போயிடுங்காண் வைத்தியோர்க்கு - சுகமான மருந்து தனைச் சூட்டினேனே. (21)

பாஷாணபற்பம்.

சூட்டினேன் வெள்ளைப்பா ஷாணந்தன்னைச் - சுண்ணத்தில் வைத்ததனைக் கள்ளைவார்த்து, ஆட்டியே சொதியிடுவாய் மூன்று சாமம் - அப்பனே வெண்மையடா அறிந்துபாரு, நாட்டியே மருந் துதனைக் கவசஞ்செய்வாய் - நன்றாகப் பத்துக்கு ஒன்றுவீதம், கூட் டியே மண்சீலை செய்துகொண்டு - கோழியென்ற புடமிடவே நீறும் பாரே. (22)

நீறியதோர் பாஷாணந் தன்னிலப்பா - நிமிஷத்திற் சுரந்தீரும் பத்தியம்வேண்டாம், ஆறியதோ ரஸ்திசுரம் இளைப்புத்தீரும் - ஆகா த பவுந்திரங் களனைத்தும்போகும், நாறியதோர் புண்களெல்லாந் தீர்ந்துபோகும் - ராச்சுரமும் குளிர்சுரமும் நாடாதோடும், ஊறிய தோ ருடம்பாகு மிதினாலப்பா - ஊட்டியதோர் பச்சையினால் உடல் கெட்டாரே: (23)

கெட்டாரே பிள்ளைபிள்ளை தலைமுறைக்கும் - கேடில்லை. யீது மொரு வழிதானென்பார், மட்டான கைபாக முட்டாளுக்கு-வகை தெரியாதேயீய்ந்து மாண்டார்பாரு, கெட்டானே தான்கெட்ட கே டுமெல்லால்-கெடுத்தானே லோகமெல்லாங் கெடவுந்தானே, துட் டான துட்டனுக்கு நூலீய்ந்தாலும் - தோஷமுண்டு பாவம்வருஞ் சொன்னேனென்பாரே. (24)

கெவுரிப்பற்பம்.

சொன்னதொரு கெவுரியுட பற்பங்கேளு-சூச்சமாயவுரிதனில் முன்போற்காய்ச்சி, வண்மையாய்மருந்துதனைக்கவசஞ்செய்து-வை த்திடுவாய் வாழையுட சாம்பற்குள்ளே, பின்னமில்லை மஞ்சள்நிறக் கெவுரிதானும்-பிசகாமல் வெள்ளைநிறம் பேணிப்பாரு, என்னமுடன் பவுந்திரங்கள் மூலரோகம்-காணாதே போய்விடுமே கண்டுபாரே. ()

மிருதாரசிங்கிப்பற்பம்.

கண்டதொரு மிருதார சிங்கிப்பற்பம்-காட்டுகிறேன் நன்றாகக் கருதிக்கேளு, பண்டான சிங்கியொரு பலமாங்கட்டி-பாரப்பா மரு ந்துதனைப் பரிந்துபூசு, வண்டான அண்டத்தூள்க்குள்ளேவைத்து- வளமாகக் கவசித்துப் புடந்தான்போடு, கொண்டாடும் சிங்கிபஸ் பம் வெள்ளையாகும்-கொடுத்திடுவாய் புண்புரைகள் பிளவைபோமே.

செம்புத்தொட்டிபற்பம்.

பிளவைமுதல் கரப்பானீ ரெல்லாந்தீரும்-பெருமைதரும் வைத்தியந்தான் புதுமைமெத்த, இளமையாஞ் செம்புதொட்டிப் பற்பங்கேளு-இயலான மருந்துதனைக் கவசஞ்செய்து, வளமையாய் முக்குரட்டைக் கவசங்கட்டி-வைத்திடவே வெள்ளையாம் வைத்துக்கொண்டு, தளமையாங் குடல்வாதம் ஈரல்புத்து-சதையடைப்பு சதைவளத்தி சாந்தமாமே. (27)

மனோசிலைப்பற்பம்.

சாந்தமாய் மனோசிலையின் பற்பங்கேளு-தயவான மருந்துதனைப் பூசிக்கொண்டு, பாந்தமாய் வெள்ளருகைக் கவசங்கட்டி-பாரடா பூனீரு கீள்மேலிட்டு, வாந்தமாய்ப் புடம்போடு நிதானம்பார்த்து-மைந்தனே பஸ்பமென்றால் மகத்துவமெத்த, ஏந்தவே கிரந்தியோடு கண்டமாலை-எடுத்ததொரு மனோசிலையும் பற்பம்பாரே. (28)

ரசபற்பம்.

பற்பத்தைப் பணவிடையாய்ப் பத்துநாட்கொள் - பாங்கான புண்பொடிக ளெல்லாந்தீரும், உற்பனமாய் ரசபற்பஞ் சொல்லக்கேளு-உத்தமனே ரசம்பத்துக் கொன்றுதானும், மெய்ப்புடைய கல்வத்தி லிட்டுக்கொண்டு-விளங்கவே அரைத்திடுவாய் தாளிச்சாற்றில், அற்புதம்போல் மாண்டுவிடும் வில்லைசெய்து—அப்பனே காய்ந்தபின்பு சொல்லக்கேளே. (29)

கேளப்பா கஞ்சாவும் புகையிலையுஞ்சுட்டுக்-கெடியான சாம்பலைத் தாளிச்சாற்றில், வாளப்பா அரைத்ததனை வில்லைக்குமேலே-வாகாகக் கவசித்து மணற்குள்வைத்து, நாளப்பா மேற்சட்டி கவிழ்த்துமூடி-நன்றான மண்சீலை செய்துகொண்டு, ஆளப்பா முச்சாமமெரித்துஆரி-அப்பனே யெடுத்துப்பார் வெண்ணீராமே. (30)

நீராகும் பஸ்பத்துக் குறுதிகண்டு-நினைவாக அனுப்பான மறிந்துபோடு, வாரான வயித்தியமுஞ் சூதத்தாலே-மைந்தனே ரசவாதஞ் சூதத்தாலே, கூரான ரசபற்பங் கொண்டோது-கொடியதொரு நோயெல்லாங் கூராதோடும், சீராது பத்தியமிலை யென்றுசொல்லு-தேகத்தில் பேதமொன்றுஞ் செய்யாதென்னே. (31)

என்னவே ரசபற்பங் கொண்டாயானால்-எடுத்தெடுத்த நோயெல்லா மிரங்கிப்போகும், வன்னமாய்க் குட்டமுடன் கரப்பான் தீரும்-வாகான கிரந்தியுடன் சூலைதீரும், சன்னமாம் உதரத்தில் வலியுந்தீரும்-சட்டையிடுங் குட்ட நோய் தவறுண்டேபோம், கன்னமிடுங் காலதுபோல் ரசபற்பந்தான் - காட்டினேன் சாஸ்திரத்திற் கண்டுபாரே. (32)

சாரபஸ்பம்.

கண்டுபார் சாரத்தின் பற்பங்கேளு - கருவான மருந்துதனைக்
கட்டிக்கப்பா, விண்டிடவே பத்துக்கு ஒன்றுபூசி - விதமாகக் காய
வைத்துச் சொல்லக்கேளு, பண்டுடனே பரசம்பட்டைச் சாம்பற்
குள்ளே-பதித்துமே கீழ்மேலுஞ் சாம்பலிட்டு, அண்டவே மேற்
சட்டி கவிழ்த்திமூடி-அப்பனே மண்சீலை மூன்றுசெய்யே. (33)

செய்துமே அடுப்பேற்றித் தீயைமூட்டி – சிவசிவா முச்சாமங்
தீயைமூட்டு, அய்துமே ஒருவிறகா லெரிப்பாயப்பா- அப்பனே தீ
யாரி யெடுத்துப்பாரு, கொய்துமே தந்தமது போலேகட்டும்-கொ
டுநாகங் கண்ணடங்குங் கூர்ந்துபாரு, வய்துமே நீர்ப்பாண்டு போ
கும்பாரு-மகத்தான பற்பமது வைத்துக்கொள்ளே. (34)

வெங்கார பற்பம்.

கொள்ளவே வெங்கார பஸ்பஞ்சொல்வேன் - கொடுமையுள்ள
மருந்துதனைக் கவசித்தேதான், அள்ளுவே ரவியிலிடு மூன்றுநாள்த்
தான்-அப்பனே நாலாநா ளெடுத்துக்கொண்டு, கள்ளமாஞ் சிப்பிசு
ண்ணத் துள்ளே வைத்து - கனமாக மேல்மூடிப் புடந்தான்போடு,
வெள்ளையாம் பற்பமது நீர்க்கட்டெல்லாம் - விட்டேநீர்ப் பாண்
டுவிஷந் தீரும்பாரே. (35)

சீனப்பற்பம்.

தீருமே சீனத்தின் பற்பங்கேளு - திரமான கட்டிக்குப் பூசிப்
போடு, பாருமே நாயுருவிச் சாம்பற்குள்ளே-பதித்துமே வைத்துநீ
கவசஞ் செய்து, சேருமே முன்போலே தீயைமூட்டு-திரமான சாம
மது சென்றாற் [illegible]தும், காருமே சீனபஸ்பம் நீர்க்கடுப்பு-கருவான
வயற்றளைச்சல் தழிந்துபோமே. (36)

வீரபற்பம்.

போமென்ற வீரபற்பஞ் சொல்லக்கேளு—புகழான வீரமொடு
பலங்கட்டிக்கு, ஆமென்ற மருந்துதனைப் பத்துக்கொன்று - அப்ப
னே பூசிவிடு ரவியிற்போடு, நாமென்ற கொடுவேலி வேரரைத்து
நன்றாகக் கவசமது பொதிந்துகட்டி, வாமென்ற மண்சீலை மூன்று
செய்து - மகத்தான சுண்ணத்திற் புடத்தைப்போடே. (37)

புடம்போட வீரமது பற்பமாகும் - புண்பிளவை கட்டுமுகங்
காணுவிட்டால், வடம்போட்ட பற்பமதை உமிழ்நீராலே-மத்தித்
துப் பொட்டதுபோல் முகத்திற்போடு, கடம்போட்ட நாழிகை
தான் நாலுக்குள்ளே - கண்டிடவே தான்துளைத்துக் கரத்தேவாங்
கும், நடம்போட்டுத் தகர்ந்துவிடும் வேறேகேளு-நன்றான பருத்தி
விரை யிடித்துக்கட்டே. (38)

சவுக்காரபற்பம்.

கட்டவே சலஞ்சேதம் கழிந்துபோகும் - கடிதாக மூன்றுநாள் எண்ணெய்தன்னில், மட்டான மாசக்காய் கிரும்புகூட்டி-மைந்தனே வேகவைத்துப் பஞ்சிலூட்டி, வட்டாகப் போட்டவுடன் செம்புண்ணுகி - வாரமதுக் குள்ளாரும் வளமைகேளு, பட்டாரச் சவுக்கார பஷ்பங்கேளு—பாங்கான மருந்துதனைப் பரிந்துபூசே. (39)

பூசியே ரவிதனிலே காயவைத்துப்-புகழ்பெறவே இலுப்பைப் புண் ணுக்குதன்னை, வாசியாங் கவசமது மேலேசெய்து - மண்சீலை யதுமேலே வலுக்கச்செய்து, நேசியாங் கோழியென்ற புடத்தில் நீறும் - நிலையான சவுக்கார பஸ்பமப்பா, காசியாம் வலிகுன்மம் வாய்வுகட்டி - கரைந்திடுமே அனுப்பானங் கண்டுபோடே. (40)

சூடபஸ்பம்.

கண்டுபோர் சூடனுட பற்பங்கேளு - கனமான மருந்துதனைப் பூசியேதான், விண்டுபோர் கற்பூர வல்லிதன்னை—விதமாகக் கவசித்து மண்சீலைசெய்து, நன்ருகச் செய்ததனை ரவியிற்போடு - நலமான குக்குடத்திற் நீறிப்போகும், சென்றுபார் சயகாச மனுப்பானத்தில்- செய்திடவே தீருமப்பா தீர்க்கந்தானே. (51)

நவரத்தினபற்பம்.

தீர்க்கமாய் நவரத்தின மொன்பதுந்தான்-செய்திடவே மருந்துதனைப் பூசிக்கொண்டு, ஆக்கமாய்ப் புடம்போட நீறும்பாரு- அரசா பஸ்பமது யாருக்காகும், தேர்க்கவே ராசர்களுக் குரிதாம்பாரு- சித்தருக்குக் காயசித்தி திரமாம்பாரு, மூர்க்கமாய்ச் சரக்கினுட விபரங்கண்டு - முடித்தவனே ரசவாதி மொழிவோம்பாரே. (42)

மொழிந்திடவே உபரசந்தான் நூற்றிரண்டுபத்து - முறையான லவணமது இருபத்தைந்து,கழிந்துநின்ற லவணமொடு நவலோகந்தான் - காட்டினேன் நவரத்ன பற்பத்தோடு, வழிந்துமே வகையொன்று களஞ்சியொன்ருய் - மைந்தனே நிருத்ததனைக் கல்வத்திட்டு, கழிந்துநீ கடைச்சரக்கு அறுபத்தினுலும் - கருக்கவே யிடித்ததனைப் பொடியாய்ப்போடே. (43)

போட்டுமே கஷாயமதை வத்தவைத்துப்-புகழாகக் குருக்கியதை விட்டுஆட்டி, நாட்டுமே குன்றியிடை உருட்டிப்போடு - நலமாக ரவிதனிலே காய்ந்தபின்பு, பூட்டுமே தேவிபதந் தன்னில்வைத்துப்—பூசைசெய்து செப்பதனிற் பதனம்பண்ணு, காட்டுமே சிலேற்பனந்தா னிழுக்கும்போது - கஸ்தூரிக் கிஷாயத்தி லொன்றுதாக்கே. (44)

தாக்கவே சிலேற்பனங்கள் சேரித்துப்போகும் - தண்ணீரு போலவே கரைந்துபோகும், வாக்கசந்து யிருப்போர்க்கு உயிருண்டாகும் - வாயுவினு லக்கினியும் வளரும்பாரு, நோக்கியே கண்விழித்துப் பேசுவார்கள் - நடக்கமெல்லாந் தானதிர்ந்து யெழுந்திருப்பார், போக்கதுவே வயதுவிதி யிவளவென்றால் - பொசித்திடவே யாகாது போகும்பாரே. (45)

போகாத விதிதானே தினமொன்றாகப்-பொசித்துவிடு மண்டலத்திற் சட்டைதள்ளும், வாகான காயசித்தி யாகும்பாரு - வருஷமது கொண்டிடவே வாசிசித்தி, யோகமதில் கலைநாலுங் கட்டிப்போகும் - உத்தமனே வாதமெல்லா முறுதியாகும், சாகாம லிருப்பதற்கு விதியுமாச்சு - சற்குருவி னருளாட்சு சார்ந்துபாரே. (46)

நவாத்தீனச்செந்தூரம்.

சார்ந்துபார் செந்தூர மிதிலேசொல்வேன் - தயவான இந்துப்புச் சவுக்காரந்தான், வார்ந்ததொரு சீனமுடன் சாரங்காரம் - வளமாக ஐந்தாச்சு யின்னங்கேளு, பார்த்திடவே சிங்கியொடு கெவுரிகெந்தி-பதமாக மனேசிலையும் ரசமுண்மந்து, ஆய்ந்துபார் இந்திரகோபஞ் செம்பட்டுப்பூச்சி - அழகான கொம்பரக்குப் பூச்சிபோடே. (47)

இரும்புச்செந்தூரம்.

பூச்சியுடன் பூநாகஞ் சிவந்தஅட்டை - புகழாக இதுவெல்லாங் கல்வத்திட்டு, ஆச்சியமா யரைத்திடுவா யுவர்நீருலே - அப்பனே காயவைத்துப் பதனம்பண்ணி, வாச்சுதே தொட்டதெல்லாஞ் செந்தூரந்தான் - வாகாக ஆடுதற்கு வகையைக்கேளு, காச்சுதே யிரும்புதன்னைத் தகடாய்த்தட்டிக் - கனமான மருந்துதனைக் கொண்டு பூசே. (48)

கொண்டுமே உதியம்பட்டை தனிற்பொதிந்து - குறையாமற் செங்கல்மாப் பொடிக்குள்வைத்து, மண்டுமே மேல்மூடிச் சீலைசெய்து - மைந்தனே கெசபுடந்தான் வைத்துப்போடு, தண்டுமே ஒருபுடத்திற் செந்தூரந்தான் - தப்பாது முருக்கம்பூ தானெவ்வாது, பண்டிதமாய்ச் செந்தூரஞ் செய்வாயாகில் - பாசவினை யொழிந்துவிடும் பரிந்துபாரே. (49)

காந்தச்செந்தூரம்.

பரிந்துமே காந்தத்தை நொருக்கிக்கொண்டு - பார்மகனே மருந்துதனைப் பிரட்டியேதான், விரிந்திதனைக் காயவைத்து விருசம்பட்டை - விளங்கவே தானரைத்து அடையாய்த்தட்டி, கரிந்திடவே யதிற்பரப்பி ஓடுமூடி - கனமாகச் சீலைசெய்து புடந்தானப்பா, எரிந்திடவே கெசபுடந்தான் போட்டாயானால் - இதுபோலே செந்தூரமில்லைத்தானே. (50)

இல்லையென்ற காந்தச்செந் தூரத்தாலே - எதிர்த்தெதிர்த்த வியாதியெல்லா மிடைந்தே போகும், தொல்லையென்று விட்டாலுந் தோஷமுண்டு - சொல்லிலே யினிப்புவந்து தோன்றுமோபார், வல்லபமா யறிவோடே கூடிக்கொண்டு-வளர்ந்திடவே வேதாந்த சித்தி செய்தால், இல்லரத்தில் வாழ்ந்தாலென் காட்டில்வாழ்ந்தென் - எடுத்ததொழில் சித்தர்மூலி யிசைப்பான்பாரே. (51)

அப்பிரகச்செந்தூரம்.

இசைக்கவே அப்பிரகந் தன்னைக்கேளு-எடுத்திடுவாய் தகடாக வாங்கிக்கொண்டு, பசைக்கவே பலமொன்று யெடுத்துக்கொண்டு - பத்திரமாய் வெள்வேலம் பட்டைக்குள்ளே, நசைக்கவே வைத்ததனை மண்சிலைசெய்து - நாலுசா மமெரித்துப் போடுவாய்நீ, அசைக்கவே செந்தூர மாகுமப்பா- ஆகுமடா ஒருபுடத்தி லருமைதானே.

தாம்பிரச்செந்தூரம்.

அருமையென்ற செந்தூரஞ் சயநோவுக்கு - ஆகுமடா பத்தியங்களரையவேண்டாம்,ஒருமையென்ற தாம்பிரத்தைத் தகடாய்த்தட்டி - உத்தமனே மருந்துதனை உரைத்தேபூசு, கருப்பான சாரணையைப் பொதிந்துகொண்டு-கணைக்கவே ஒட்டிவிட்டுப் புடந்தான்போடு, தருமையென்ற தாம்பூரச் செந்தூரந்தான்-தப்பாது குன்மமெல்லாந் தனியேபோமே. (53)

வெள்ளிச் செந்தூரம்.

போமென்ற வெள்ளிச்செந் தூரங்கேளு-போக்கோடே மருந்துதனைப் பூசிக்கொண்டு, நாமென்ற வன்னியுடப் பட்டைதன்னில் நன்றாகத் தான்பொதிந்து ஒட்டிவிட்டு, காமென்ற சீலைமண் செய்துகொண்டு-கனமாகப் புடமிடவே செந்தூரந்தான், மானென்ற தாதுவிர்த்திமிகவுண்டாகும்-மைந்தனே தங்கத்தின் வரிசைகேளே.

தங்கச்செந்தூரம்.

வரிசையாய் மருந்துதனைப் பூசிக்கொண்டு-மைந்தனே காட்டாத்திப் பட்டைதன்னில், பரிசையாய்ப் பொதிந்துமே ஒட்டிவிட்டுப்-பாங்காக மண்சீலை செய்துகொண்டு, பிரியமாய்ப் புடம்போடு கிஜந்தானப்பா-பேரான செந்தூரம் பேசொண்ணாது, உரிசையாய் உரங்கினதோர் சுகபோகிக்கு-உத்தமனே மருந்திதுதான் உகந்துபாரே. (55)

வங்கச்செந்தூரம்.

பாரப்பா வெள்ளீயத் தகட்டுக்குத்தான்-பாங்கான மருந்துதனைப் பூசிக்கொண்டு, ஆரப்பா வாகையுட பட்டைத்தூளில் - அப்பனே புடமிடச்செந் தூரமாகும், காப்பாமே கத்துக்குக் கொடுத்துப்பாரு-கண்டுபார் வைத்தியத்தின் கருவைத்தானும், ஊரப்பா காரீய மதுதனைக்கு - உரவாக மருந்துபூசிக் காய்ந்தபின்பு, வேரப்பா புங்கவேர் தன்னில்வைத்து-விதமாகப் புடம்போடச் செந்தூரமாமே. (56)

நாகச்செந்தூரம்.

செந்தூரம் தின்றுக்கால் தேகந்தங்கம் - சிலைமதன்போ லாகு மடா தேகஞ்சித்தி, சந்தேக மில்லையடா சொல்லக்கேளு-சார்வான நாகத்தின் கட்டிக்கப்பா, முந்தவே மருந்த்தனைப் பூசிககொண்டு - முசியாமற் பூவரசின் பட்டை தன்னில், வெந்திடவே புடமிடவுஞ் செந்தூரந்தான்-விஷமான நாகம்போல் மேவிப்பாரே. (57)

நவச்சாரச்செந்தூரம்.

மேவியதோர் நோய்களுக்கு நாகம்போலே - விட்டுமே நாகச் செந் தூரந்தானும், தாவியே யெய்ப்பிளைப்பு இருமலீளை-தப்பாது காசநோய் சாந்தமாகும், கூவியே நவச்சாரந் தன்னிலப்பா-குண முடனே தான்பூசிக் காயவைத்து, பாவியே கருமணலிற் புடத் தைப்போடு-பாங்கான சாரசெந் தூரமாச்சே. (58)

பலசெந்தூரம்.

ஆச்சுதே சீனமுடன் காரஞ்சூடன்-அப்பனே சவுக்கார மிந் துப்போடு, போச்சுதே யிதுவெல்லா மருந்தைப்பூசி-புகழாக ரவி யிலிட்டுக் காய்ந்தபின்பு, எச்சுதே வெள்ளாட்டின் புழுக்கைத் தூளில்-இட்டிடுநீ கீழ்மேலு மிட்டுவைத்து, வாச்சுதே மேல்மூடிச் சீலைசெய்து-மைந்தனே புடமிடச்செந் தூரந்தானே. (59)

செந்தூரஞ் சீனமது கடுப்புக்காகும்-சேரவே காரமது நீர்க் கட்டுக்காகும், பந்தமில்லா இந்துப்பு வாய்வுக்காகும் - பகுமான சூடனது வாய்வுக்காகும், சொந்தமுள்ள சவுக்காரம் வாய்வுகட் டிக்காகும்-சுகமாக அனுப்பான மறிந்து செய்வாய், வந்ததொரு யிம்முறையை வெளியாய்ச்சொன்னேன்-மகிழ்வாக உளைத்தவன் தான் செய்வான்பாரே. (60)

பார்சொன்னே னென்னைப்போ லார்தான்சொன்னார் - பாரு லகி லொருவருமே சொல்லவில்லை, சீர்பெறவே வெளியாகச் சொ ல்லிப்போட்டேன்-செகததிலுள்ளோ ரிதையறிந்து செய்வாராகில், பேர்பெறவே மகத்தான சித்தராவார் - பேருலகிற் கீர்த்தியது ரெம்பவுண்டு, நேர்பெறவே யிந்நூலை வெளிவிடாதே - நேர்த்தியு டன் பெரியோரைத் தேடிக்காணே. (61)

வேடியுப்பு ஜெயநீர்.

தேடிப்பார் வெடியுப்பு ஜெயநீர்தன்னைத்-தெளிவாகச் சொல் லுகிறேன் செவ்வையாக, ஆடிப்பார் கல்லானைப் பலமோபத்து- அரகரா புளியதனைக் கூடச்சேர்த்து, கூடிப்பார் சீனமொடு பூநா கந்தான்-கோரததுவிடு கற்பூரங் காரசாரம், நாடிப்பார் வகைக்கு வொரு களஞ்சதாக-நாட்டடா கூட்டியொன்று யரைத்துருட்டே.

அறைத்துருட்டித் தியதனிற் கொளித்திடைக்கால் - அப்பவே சுண்ணாம்பாய் நீறிப்போகும், குன்றவில்லை சொல்லுகிறேன் குழந்தாய்கேளு-கோடிபொரு ளீய்ந்தாலு மீய்ந்திடாதே, நிறைவுள்ள சுண்ணமது பதினாறுக்கு-நினைவாகக் கூட்டடா சாரமொன்று, மறைவில்லை பனிநீரில் வைப்பாயப்பா-மாறாது சுன்னமது காரந்தானே.

காரந்தான் கடுங்கார மெத்தவப்பா - கழறுவேன் கோடிவித்தை யாடலாகும், ஓரமன்றிச் சொன்னேனே யுண்மையையா-உற்றுப்பா ருனக்குள்ளே வாதமாடும், பாரமல்ல யிவ்வேதை காணுதற்குப்பரமான போகரிஷி ஞானம்நூறில், சாரமாய்ச் சொல்லிவிட்டார் வெடியுப்பையா-சமுசயங்க ளில்லையடா நூலைப்பாரே. (64)

நூல்பாரு போதரிடி வாதமெல்லாம் - நுணுக்கமதாய்த் திறந்தாரே மறைவில்லாமல், கால்பாரு நூல்பாரு கண்ணேசொன்னேன்-கானகத்துச் சித்தரெல்லா மெச்சுவார்பார், பால்போலாம் போகரிஷி ஞானம்நூறு, பாருலகிற் பாபிகளுக் கெய்யாதையா சேல்கெண்டை தானீய்ந்து விரால்கொண்டாறபோல், சேவித்து யென்பெயரைச் சொல்லிவாங்கே. (65)

மேகசூட்டுக்குக் கியாழம்.

வாங்கடா யின்னமொரு கருமானங்கேள் - வளமையுள்ள யென்குருவுஞ் சொன்னவித்தை, சாங்கமுடன் சையோக மிகுத்தலாலே-சாருமே வுஷ்ணமது வதிகங்காணும், பாங்கியர்மேல் மோகமது கொண்டபேர்க்குப்-பகருவேன் குடிநீராங் கியாழமப்பா, சோங்காமல் தானிருக்க வாலிபர்க்குச்—சொல்லுவேன் நன்னாரி பலமைந்தாமே. (66)

நன்னாரிப் பலமைந்து மிளகிரண்டு - நற்சீரஞ் சோம்புடனே கொத்தமல்லி, பன்னுவேன் வகைக்குஅரைப் பலமதாகும்-பாங்கான சுக்கதுவும் டலமேயொன்று, உன்னிதமாய் நெற்பொறிப் பன்னீர்புட்பம்-உறவாகத் தூளாக்கி வைத்துக்கொண்டு, நன்னயமாயரைப்பலந்தான் தூளெடுத்து - நல்லஜல மாளாக்கு மூன்றில் போடே. (67)

போட்டு[illegible]நாலிலொன்று சுண்டக்காய்ச்சிப்-பொங்கமுடன் வடியிட்டுச் சீனியோடு, தாட்டிகமா யாவின்பால் கூடச்சேர்த்து-சாப்பிடவே சூடதுதான் பறந்துபோகும், வாட்டமின்றித் தினந்தோறு மருந்தலாகும் - வையகத்தில் பத்தியந்தா னில்லையையா, நாட்டமுடன் சையோகந் தினந்தோறுந்தான்-நடத்தலாம் மேகமது பிறவாதாமே. (68)

கற்பூரசலாசத்துப் பற்பம்

ஆமேதான் கற்பூர சலாசத்தைத்தான்—அப்பனே என்சீஷா அறிவுள்ளாய்நீ, நாமேதான் கற்பூர சலாசத்தப்பா-நாயகனே பல மொன்று கெந்தகந்தான், தாமேதான் பலமொன்று தாளிச்சுன் னம்-தயங்காதே அரைப்பலந்தான் கூட்ச்சேர்த்து, ஆமேதா னரை த்தொன்றாய் வோட்டில்வைத்து-ஆகாகா கொளித்தியபின் சொல லக்கேளே. (69)

கேளடா நிம்பழத்தின் சாற்றாலாட்டிக்-கெடியான சலாசத்துக் கவசஞ்செய்து, நாளடா போக்காது புடமோகேளு – நவிலுவேன் குக்கிடத்தில் நீறிப்போகும், வாளடா பணவிடைதான் நவநீதத் தில்-வகைபெறவே மண்டலந்தான் காலதாகும், பாளடா உண்டு வர மேகங்காந்தல்-பறக்குமே பற்பத்தின் மகிமையாலே. (70)

பற்பத்தி லனுப்பானஞ் சொல்லக்கேளு - பகருகின்ற கலியா ணிப் பூசணிக்காய், அற்புதனே நாலிலொன்று யெடுத்துக்கொண்டு அறைந்தபற்பம் பணவிடைதான் சீனியோடு, கற்பமாய்க் கலந்து ண்ண ஆறுவேளை-கலக்கமில்லை பித்தமது நாற்பதும்போம், உற்பன மாய் நீரிழிவு கண்டபேர்க்கு - ஓடுமே வாழையென்ற பழத்தில் தானே. (71)

தானான மண்டலந்தான் பழத்திற்கொள்ள—தடையில்லை நீரி ழிவு தீமேகம்போம், பானான நவநீதந் தன்னில்கொண்டால் - பறக் குமே நீரடைப்பு சதையடைப்பு, தேனான மேகவெள்ளை யோடு தானும்-தேங்குகின்ற கல்லடைப்பு சொல்லாதோடும், மானான தேகமது குளிர்ந்துகாணும் – மகிதலத்தி லிம்முறைதான் மெத்த நன்றே. (72)

நன்றான யிம்முறைபோ லில்லையப்பா-நவிலவில்லை நாதாக்கள் மறைத்துச்சொன்னார், குன்றேகேள் கோடான கோடிசித்தர் - கொட்டினார் வெகுகோடி மருந்தையெல்லாம், தன்னியனே யான் சொன்னேன் மறைவில்லாமல்-தயங்காதே தாரணியி லுனக்காய்ச் சொல்வேன், இன்னிலத்தில் மானிடர்கள் சையோகத்தில் - இடுக்க ணடை யாதிருக்க யியம்புவேனே. (73)

முத்துப்பற்பம்.

இயம்புவேன் முத்துபற்பஞ் சுருக்கமப்பா-எழிலான முத்து ச்சிப்பந் தனையெடுத்து, நயம்பெறவே பத்தெருவிற் போட்டெ டுத்து, நாயகனே கட்டுக்கொடிக் கவசித்தேதான், சயம்பெறவே பத்தெருவிற் புடந்தான்போடு-சாங்கமுடன் கண்ணியிலே பொன் றுபோடு வயமான கையானி லொன்றுபோடு-வாகான முள்ளங்கி யொன்றுபோடே. (74)

போடவே யிலக்கைநாயிலே யொன்றுபோடு - போட்டபின்பு மண்டலந்தனை வெண்ணெயிற்கொள், நாடவே மேகமது விட்டே யோடும்-நானிலத்தில் போகிகரு வேண்டுமையா, வாடவே வேண் டாங்கான் சயரோகம்போம் - வளமையுள்ள மேனியது மின்னற் காணும், நீடவே சிங்கியது கூறக்கேளு-நெடிதான கலைமானின் கொம்பதாமே. (75)

சிங்கிபற்பம்.

ஆமேதான் கொம்பதனைப் புடமேபோட்டு - அப்பனே கழற் காயி னிலையரைத்து, நாமேதான் சொன்னபடி புடமேபோடு - நவிலாதே நச்சுக்கிரை யதனிலொன்று, தாமேதான் மணத்தக்க ள்ளி யதனிலொன்று-தன்மையுள்ள ஆவின்பால் விட்டரைத்து, ஆமேதான் புடம்போட்டு வெடுத்துப்பின்பு - அரகரா திரிகடுகிற் கொள்ளநன்றே. (76)

திரிகடுகு சூரணத்திற் கொண்டாயானால்-தியங்கியே வாயுவெ ல்லா மோடிப்போகும், பிரியமுடன் நாற்பதுநாள் கொள்வாயப்பா பிசகில்லை யான்சொன்ன மார்க்கமையா, உரியவனே ஆவினெய் யாவின்பாலை-உட்கொள்ளத் தேகத்துக் குறுதியப்பா, கரிமுகனுக் குரியவனு முருகன்றானும்-காட்டினு ரென்னுசா னகத்தீசர்க்கே. ()

என்னுசா னகத்திபர்க்குச் சொன்னவாறு - எடுத்துரைத்தா ரெந்தனுக்குப் போக்கையெல்லாம், உன்னிதனே யிந்நூலும் பொய் யாதையா-உலகினிலே மட்டியவன் காணப்போமோ, நன்னயமாய் வாய்ஞானம் பேசியல்லோ - நாடுவார் நூலதனைக் கேட்பாரையா, பன்னுவா யில்லையென்று கருமிகட்குப் - பார்த்துநீ கொடுக்காதே நூல்காப்பாயே. (78)

பவளபற்பம்.

காப்பாரே பவளபற்பஞ் சொல்லக்கேளு – கண்மணியே விண் மணியே கருத்தாயப்பா, சிப்பாதே பவளமது பலந்தான்கொண்டு- சிற்பரனே நிம்பழத்தின் சாறுதன்னால், கோப்பியமா யூரவைத்து வைத்தாநாளில்-கொற்றவனே தானெடுத்துச் சொல்லக்கேளு, தீப் பான பத்தெருவிற் புடந்தான்போடு - திகழான வெந்தையக் கீரை ச்சாறே. (79)

சாறேதான் விட்டரைத்துப் புடமேபோடு-சாக்கமுடன் பிர ண்டைச்சாற் தன்னிலொன்று, வாறேதான் கையானின் சாறிலொ ன்று - வளமையுடன் பசலையிலே யொன்றுபோடு, கூறேதான் இதற்குநிக ருண்டோவென்று-கொடிதான காசங்க ளெல்லாமோ டும், தேறேதா னிப்போக்கு வெகுசுருக்கு – தெளிவுள்ளா யுந்தனுக் காய்ச் சொன்னேனப்பாரே. (80)

கருடக்கல்பற்பம்.

பாரடா கருடக்கல் பற்பங்கேளு - பாங்கான கருடக்கல் சுட்டெடுத்து, காரடா கீழ்க்காயை யறைத்துநன்றாய் - கண்மணியே கவசித்துப் புடமேபோடு, ஊரடா திரியாதே பண்ணைக்கீரை - உத்தமனே கவசித்துப் புடமேபோடு, சாரடா வரமூலி யதனிலொன்று - சார்பாகப் போட்டெடுத்தால் நீறிப்போமே. (81)

படிகாரப்பற்பம்.

போமடா யின்னமொரு போக்குச்சொல்வேன் - பொறுமையுள்ள கண்மணியே புகலக்கேண்மோ, தாமடா படிகாரம் பலமேகொண்டு - தனைமையுள்ள நவநீத மேலுங்கீழும், நாமடா குடுவையிலே வைத்துப்பின்பு - நலமான பத்தெருவிற் புடந்தான்போடு, வாமடா படிகார பற்பமாச்சு வளமையுடனெடுத்ததனைப் பதனம் பண்ணே. (82)

பலகறைபற்பம்.

பண்ணவே பலகரையாம் பற்பங்கேளு - பாலகனே பலகறையை நிம்பழத்தில், தண்ணவே யூரவைத்து வைந்தாநாளில் - தானெடுத்துப் புடமதுவே போட்டபின்பு, திண்ணவே பழச்சாற்று லாட்டியப்பா - தீர்க்கமுடன் புடம்போட்டு எடுத்துமேதான், நண்ணவே யாவின்பால் விட்டேயாட்டி - நன்மைபெறப் புடம்போட்டுயெடுத்துவையே. (83)

பாஷாணக்கட்டு.

வைத்துமே பாஷாணப் போக்குச்சொல்வேன் - வையகத்தில் மறைவின்றித் திறவுகோற்போல், கைத்தவமாய்ப் பாஷாணம் பலமேவாங்கிக் - கழறுவேன் தேள்கொடுக்குச் சிறியதாக, தைத்துமே சிறுமியென்ற தேக்கிஞேடு - தூதகமாய்ச் சாற்றிழிந்து நாலுசாமம், இத்தகையாய்ச் சுருக்கிட்டு யெடுத்துப்பாரு - யென்னசொல்வேன் பாஷாணக் கட்டதாமே. (84)

கட்டான கட்டதனைத் தாம்பிரத்தில் - காட்டிவிடு பத்துக்குவொன்றுவீதம், திட்டான திட்டமதா யீய்ந்தபின்பு - தெளிவுள்ளாய் மதியதுதா ஹறுக்கொன்று, சட்டமுடன் ருன்சேர்த்து யெடுத்துப்பாரு - தாரணியில் வெள்ளிவித்தை யென்னசொல்வேன், நட்டமது வாராது யிந்தப்போக்கு - நாயகனே காட்டாதே கருமிகட்கே. (85)

குன்மத்திற்கு.

காட்டாதே யாக்கோபு யென்பேராகும் - கண்மணியே உப்பதனைக் கழறக்கேண்மோ, தாட்டிகமாய்க் குன்மமென்ற ரோகமெல்லாம் - தளரவே சோத்துப்பு யிந்துப்போடு, வாட்டமின்றி வளையலுப்புக் கரியுப்பையா - வளமான பொட்டிலுப்பு நவாசாரந்தான், நாட்டமுட னுழமண்ணு சரக்கெல்லாந்தான் - நாயகனே யோரிடையாய் நிறுத்துக்கொள்ளே. (86)

கொள்ளவே நிம்பழத்தின் சாற்ருலாட்டிக்-கொற்றவனே பத் தெருவிற் புடந்தான்போடு, தள்ளவே கையானின் சாறிலொன்று-தகமையுடன் மேனிச்சா றதனிலொன்று, கள்ளமின்றிப் பிரண்டைச்சா றதனிலொன்று - கருக்காகக் கெச்சுக்கா யதனிலொன்று. வள்ளலே புடம்போட்டு யெடுத்துமைந்தா - வாகாகத் தேன்விட்டு ஆட்டிக்கேளே. (87)

கேளடா மெழுகதுபோ லுருட்டிமைந்தா - கெடியான சுண்டைக்காய் வீதங்கொள்ள, நாளடா போக்காது பத்துகாளில் - நாடாது குன்மமென்ற ரோகமெல்லாம்,வாளடா யிம்மருந்து போலே யுண்டோ - வளமான ரம்பமடா குன்மத்துக்கு; பாளடா யென்று சான் சொன்னமார்க்கம் - பாருலகில் பொய்யாது மெய்யதாமே. ()

மெய்யான யிருவிரலே வைத்துப்பார்பார் - மேன்மையுள்ளாய் ஆத்தாளின் கிருபைவேண்டும், பொய்யாத ஞானமென்ற மார்க்கமையா - புண்ணியனே நீயொருந்த யெல்லாஞ்சித்தி, நையாத மாந்தருக்கு வுய்யாதையா-நாட்டதனில் முனியரவாய் சிதத்னுவாய், கைதவமாய் ஆத்தாளின் றுளேவேண்டிக் - கண்மணியே அந்தரங்கப் பூசைபண்ணே. (89)

சித்தர்கள் மகிமைகூறல்.

போச்சப்பா யாக்கோபு சொன்னேனையா - பொன்னவமே பொதிகைமலே போயிருந்தேன்,வாச்சுதென்று மகாகோடி சித்தரெல்லாம்-வகையுடனே யெனையழைத்து வாசீர்கூறி, பேச்சப்பா வுபதேச மெனக்களித்துப் - பேருலகிற் சுகமாக வாழ்வாயென்று, காச்சலின்றி வரமளித்துக் கலந்துகூடிக் கழறினர் நாதாக்க ளொன்ருய்த்தானே. (90)

ஒன்ருகச் சேர்ந்தல்லோ யேதுசொல்வார் - ஒகோகோ யிமய்கிரிப் போவோமென்பார், குன்ருன யிமயகிரி யிருபத்தொன்று - கொற்றவனே வரையுண்டு யார்தான்போவார், என்றல்லோ கூறையிலே சித்தரெல்லாம் - எழுந்தாரே போகரிடி முன்னதாக, கன்ருன யிமயகிரி யதனிற்செல்ல - கடினமில்லை யென்னேடு வருவீர்காணே.

வருவீர்க ளெனவுரைக்கப் போகர்தானும் - வளமையுள்ள நாதாக்க ளெழுந்தாரையா, தருமதுரைச் சித்தரெல்லா மெனையழைத்தார் - தயங்கினே னெப்படிநான் வருவேனென்று, ஒருகுளிகை கெவனமது தந்தாரையா - ஓகோகோ வாயகனி லடக்கம்பண்ணி, குருவிய து பறந்தாற்போல் சித்தரோடு - குறைவின்றி யிமயகிரி வரைசென்றேனே. (92)

கிரியான சதுரகிரிக் குவடுக்குள்ளே, - கிருஷ்ணன்முதல் நவகோடி ரிடிகளெல்லாம், உரிமையுடன் காண்பித்தார் போகர்தானும் - உரைப்பதற்கு நாவில்லைப் பாவுமில்லை, கரிகள்முதல் பலமிருகச் செந்துவெல்லாம் - கணக்கிடவோ முடியாது மகிமைதன்னை, சரிந்தவய தானோர்கள் பாலியராகச் - சாகாமற் றுனிருக்க மூலி யுண்டே. (93)

உண்டேதான் பிரமாவின் பதிதானங்கே - உத்தமனே காலனுட பதியுமங்கே, சண்டமா ருதம்போன்ற அரக்கரங்கே - சார்பான கைலயங் கிரிதானங்கே, பண்டான சாத்திரத்திற் சொன்னதெல்லாம் - பாலகனே யங்குண்டு சிவகணங்கள், கண்ணான நாதாக்க ளருளினாலே - கழறவென்றால் முடியாது யென்னால்த்தானே. ()

முடியாது முனிவருட மகிமைகூற - முன்னவனும் சதாசிவனார் பதிதானப்பா, படியான வரையதுதா னிருபதொன்றில் - பாங்குடனே தானிருந்தா ருமையினோடு அடிமையென்று தாள்பணிந்தோ மவரையையா - வருள்புரிந்தா ரெங்களுக்குச் சாம்பமூர்த்தி, கடினமது யிமயகிரி வுயரங்கூறக் - காணவென்றால் போகாது நூலைத்தேடே. (95)

நூலான போகரே ழாயிரத்தில் - நுணுக்கமுடன் தானறிவாய் மகிமையெல்லாம், பாலான பாலதுபோல் பாடிவைத்தார் - பார்த்திபனே வரையதுதா னிருபத்தொன்றில், சேலாகத்தானிருக்கு முளவையெல்லாம் - சேர்த்தொன்றாய்த் திரட்டிவைத்தார் நூலிற்பா, மாலான மகாவிஷ்ணு பள்ளிகொள்ளும் - மகத்தான பெருங்கடலாம் போகர்நூலே. (96)

மகத்தான யிமயகிரி கடந்துமேதான் - மன்னவனே குளிகைகொண்டு சித்தரோடு, சகமயங்கச் சென்றேனே வடபாகத்தில் - தற்பரனும் புசுண்டரிஷி யடவிசென்று, அகமகிழ்ந்து அவர்பதத்தை வேண்டிநின்றோம் - ஆரப்பா நீங்களென்று வினவினார்பார், மகத்தான பொதிகைமலைச் சித்தரென்று - மாமுனிக்குத் தானுரைக்க மகிழ்ந்திட்டாரே. (97)

இட்டாரே எங்களுக்கு மாசீர்கூறி - இருங்களென்று தானுரைக்க யானெழுந்து, திட்டமுடன் சுற்றிவந்து தாள்பணிந்து - சிவசிவா யென்றெழுந்து நின்றேனையா, பட்டமரந் தளைக்கநீ பணிந்ததென்ன - பகருவாய் பாலகனே யெனப்புசுண்டர், சட்டையது போக்காத புசுண்டநாதர - சாமிநீ ரெந்நாளிங் கடைந்தீர்தானே. (98)

தானான யென்குருவே யென்றுகேட்கச் - சாற்றினார் பிரளயந் தான் நூறுகண்டேன், தேனான யாக்கோபு சொல்லக்கேளு - தெளி வுள்ளாய் பரமசிவன் தானழைத்தார், மானான மானேந்தியழைத்த போது - மைந்தனே யவ்விடந்தான் போயிருந்தேன், பானான ம னோன்மணியாள் பாகன்றானும் - பகருவாய் புசுண்டாய்நான் கேட் டவாறே. (99)

புசுண்டர் சொல்வது.

கேட்டபடி தானுரைப்பா யென்றுநாதன் - கேட்டாரே யெந் தனையு மெவ்வாறென்னில், நாட்டமுள்ள புசுண்டரேயிவ் வுலக மெல்லாம் - நாதாக்கள் ரிடிகள்முதல் பிரம்மாவிஷ்ணு, தீட்டுபுக மூலகெல்லாங் கடவுளான-ஜெகதீச னியானழியும் வழியெவ்வாறு, தாட்டிகமாய் மறுபடியும் பிறக்கும்வாறு - சாங்கமுடன் தானியம்ப வேண்டும்பாரே. (100)

வேண்டுமென்று பரமசிவ னென்னைக்கேட்க - வெளியிட்டேன் யென்சாமி கடவுளானே, ஆண்டியெனு மென்தேவ சிவமேகேளு- அரகரா பிரளயந்தான் வருகும்போது, மாண்டுவிடு வார்சித்தர்யோ கியெல்லாம் - மகாதேவா தேவர்முதல் பிரம்மாவிஷ்ணு, தாண்டு வார் மானிடரு மழிந்துபோவார் - தற்பரனே யுலகமெல்லாம் சல மாய்ப்போமே (101)

போகுமே சீவஜெந்து புற்பூண்டெல்லாம் - புண்ணியனே அ டியேனுங் காக்கைபோல, ஏகுவே ஞுகாயந் தன்னில்நாதா - என்ன சொல்வேன் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போது, வாகுடைய வாழி யிலே யாலின்மேலே - வளருதே யக்கினியாந் தம்பம்சுவாமி, காகு த்தன் நீரல்லோ கம்பந்தன்னில் - கலந்துகொண்டி ரப்போது பார் த்தேன்தானே. (102)

அப்போது தம்பமது சிகப்புபச்சை - அரகரா போலவல்லோ சோதிகண்டேன், அப்போது மூன்றுமுக்கால் நாழிகைக்குள் - அ திலிருந்து பச்சைநிறப் பெண்ணணங்கு, அப்போது தூண்வெடி த்து வெளியில்வந்து - அய்யனே கையமர்த்தி நின்றாள்பாரு, அப் போது அவளருகில் நீரும்வந்து - ஆண்டவனே நிற்கின்றீர் அறி வேன்றானே. (103)

ஆண்டவனே அவள்வந்து வுலகமெல்லாம் - அகாகா வுண்டு பண்ணி பிரம்மாவிஷ்ணு, தாண்டவனே புற்பூண்டு சீவஜெந்து-தன் மையுடன் மனிதர்களை யுண்டுபண்ணி, ஈண்டவனே யுந்தனையுங் கடவுளாக்கி - இடப்பாகந் தானமர்ந்தா ளெந்தனுத்தாள், ஆண்ட வனே சத்தியவள் சிவமுநீரே - அய்யனே நீரவளு மொன்றுதானே.

ஒன்றாகி யிரண்டாகி யேகமாகி - உலகெல்லாந் தானிறைந்த பொருளுமாகி, கன்றாகிப் பசுவாகிக் கடவுளாகிக் - கருதுகின்ற வைம்பத்தோர் லக்கமாகி, குன்றாகி யணுவாகி யைந்தெழுத்தாய் - கோடான முக்கோண நாற்பதாகி, நன்றான வாறெழுததா யெட்டெழுத்தாய் -நாயகனே பத்தெழுத்தாய் நின்றீர்தானே. (105)

யாக்கோபு சொல்லுதல்.

தானான சோதிமயம் நீர்தானென்று - தற்பரற்குத் தானுரைத்தார் புசுண்டர்தானும், கோனான புசுண்டரவர் சொன்னசொல்லைக் - கொற்றவனே யுந்தனுக்குச்சொன்னேனப்பா, தேனான யென்மகனே தெளிவுள்ளானே - தேசமதில் புசுண்டர்போ லாருமில்லை, மானான வம்பாளி னருளினாலே - மகாகோடி யுகம்வரைதா னிருக்கலாமே.

பவள பற்பம்.

இருக்கலா மின்னமொரு போக்குக்கேளு — என்மகனே பவள பற்பஞ் சொல்வேனப்பா, பொருக்கவே பவளமது பலந்தானய்யா- புண்ணியனே நிம்பழத்தின் சாறுதன்னில், கருத்துடனே யூறவைத்து யேழுநாளில் - கண்மணியே தானெடுத்துப் புடமேபோட்டு, மருமமில்லை மறுபடியும் பழச்சாற்தன்னால் - மைந்தனே தானரைத்துப் புடமேபோடே. (107)

போடவே யிப்படியே முறைதானைந்து - புடமதுவே தான் போட்டுப் பதனம்பண்ணு, நீடவே வெகுசுருக்கு யிந்தப்போக்கு- நீணிலத்தில் பொய்யாது மைந்தாசொன்னேன், வாடவே வேண்டாங்காண் அறிவுள்ளானே - வையகத்தில் மானிடர்க்குச் சயரோகந்தான், ஓடவே வழிபார்க்கு முண்மையாக - ஓகோகோ வுந்தனுக்காய் வரைந்திட்டேனே. (108)

வெள்ளிவித்தை.

தானான வென்குழந்தா யின்னமொன்று - சாற்றுவேன் வெகு சுருக்கு வெகுசுருக்கு, கோனான கணேசருட வாகனந்தா்ன் - கொற்றவனே மூஷிகத்தி னெலும்பைவாங்கி, வானான சுட்டசெம்பு தனையுருக்கி - வளமையுட னெலும்பினால் கிளறுவாய்நீ, தேனான வென்மகனே சொக்கமாகும்செகத்திலே வங்கத்திற் கேகுந்தானே.

ஏகாமல் தானிருக்க வகைதான்கேளு - யென்மகனே வெள்வந்த பற்பமீவாய், போகாது வங்கமுதல் புடத்துக்குத்தான் - புண்ணியனே பொய்யாது மெய்யதாகும், பாகான பாகமிது பாருளோர்க்குப் — பகராதே பத்திரமாய்ப் பாதுகார்ப்பாய், சாகாமல் நீயிருந்து வித்தைபாரு-சடலத்தைப் போக்காதே வீணில்தானே. (110)

ஞானம்.

வீணிலே போக்காதே விண்ணைப்பாரு - மேவிநின்ற வாத்தா ளின் பதிதானங்கே, ஊணியே வுற்றுப்பார் பத்துதிசைக்கு - யொன் ருகிப் போகுமல்லோ நாட்டந்தானே, வாணியுட பாலுண்டு வைப கத்தில் - வளர்த்திடுவா யாயுளைநீ வளமையாக, ஏணியென்ற வாசி யைநீ பாய்ச்சிப்பாரு - யென்னசொல்வேன் சோதிமயங் காணுந் தானே. (111)

சோதியதில் சொக்கிடுவாய் சொரூபரூபம் - தோன்றுமே வாசி யென்ற மனத்தினாலே, சாதிபேதம் வையாதே தரணிமீது - சாற் றுவேன் மனந்தானே சிவந்தானையா, ஆதியென்ற ரவிமதியு மனத் தினாலே - அரகரா வெண்சாரை மனத்தினாலே, பாதிமதி சடைய ணிந்த தம்பிரானும் - பரிவாக வுன்னுள்ளே நோக்கிப்பாரே. (112)

பாரப்பா வுன்னுள்ளே சோதியொன்று - பகர்ந்தாரே முச்சுட ராய் மனத்தினாலே. சீரப்பா வரியயனு ராளுரென்று - செப்பினார் சகக்கியானி செவ்வையாக, நேரப்பா வதைக்கண்டு சித்தரெல்லாம் - நேர்த்தியுடன் பாடிவைத்தார் நீணிலத்தில், கூரப்பா கொட்டிவிட் டார் கோளாருகக் - கொற்றவனே தீர்த்தமென்றுங் கோவிலென்றே.

கொற்றவனே வாணருட சாத்திரத்தைக் - கோராதே மனமது வே மாய்கைசிக்கும், எற்றிசையில் நாதாக்கள் பாடிவைத்த - ஏட தனைக் கைவிடா துற்றுப்பாரு, நற்றவத்தோர் தனையடுத்து நயங் கள்பேசி - நாயகனே யவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து, அற்றவரே நூலினுட வுளவைக்கூறி - அரகரா கறையேற வழிசொல்வீரே. ()

சொல்லுவீ ரென்றல்லோ வவரைக்கேட்டால் - சொல்லுவார் நூலினுட வுளவையாவும், கல்லுவாய் ஞானமென்ற பாதைதன்னைக் கண்மணியே யான்சொன்ன வாறுபோல, வெல்லுவாய் மாய்கைத னை விட்டேநீயும் - வேதாந்த பூரணத்திற் சொக்கித்தூக்கி, நல்ல தொரு மெய்ஞ்ஞானி யாகிப்போவாய் - நாடதனி லுனைசயிக்க யா ரிலாமே. (115)

பொய்ஞ்ஞானி.

ஆமடா வுலகினிலே சாம்பற்பூசி - அப்பனே வுருத்திராட்ச மாலைபூண்டு, தாமடா பூங்காவி தன்னைப்பூண்டு - கற்பரன்போற் ச டைபூண்டு குறடணிந்து, வாமடா பிரப்பங்கோற் கைபிடித்து - வள மான சாத்திரத்தைக் கையணிந்து, நாமடா நாதாந்த குருவேயென் று - நாடதனில் தான்மயக்கக் கூறுவாரே. (116).

கூறுவார் சாத்திரத்தின் பாடலெல்லாம் - கொற்றவனே நூலி
னுட வுளவைக்காணார், வீறுடைய நூலையல்லோ பாடம்பண்ணி-
விள்ளுவா ருளவதனைக் கண்டோன்போல, வாறுகே ளெனக்கென
ன தெரியுமென்பார் - வளமான வென்னாசான் கிருபையென்பார்,
தேறுமேன் மார்தட்டிச் கழுதையென்பார் - தெளிவானமெய்ஞ்ஞா
னி போற்சொல்வாரே. (117)

தெளிவான சுந்தரனே வெனவழைப்பார் - தேசமதில் சிங்கா
தே மாய்கைதன்னில், வழிபோலச் சொல்வாரே சுத்தன்போல-
வளம்பெரிய பூசைக்கு வரைதான்வேண்டும், அளிப்பாயென் றுரை
ப்பாரே யன்பன்போல - ஆகாகா வாய்ஞானம் பேசுவார்பார், பளிக்
காதே யென்னைப்போல் பெரியோர்தம்மைப்-பாலகனே சாபமது
யெய்துந்தானே. (118)

எய்யுமே பத்திரமாய்த் தொண்டுபண்ணு - என்மகனே யரு
ள்தருவார் நமச்சிவாயம், பொய்யாது யென்வாக்கு யென்றுசொல்
வான் - புலையனல்லோ சிலகாலஞ் சென்றபின்பு, மெய்யான யென்
மகனே யென்னவேண்டும்-மேதினியி லுன்னைப்போல் தொண்டெ
னக்கு, செய்பார்க ளுலகிலே யென்றுசொல்லச்-செப்புவான் பேரா
சை கொண்டுதானே. (119)

செப்புவான் பேராசை தன்னையூட்டிச் - செய்யுவேன் வாதம
து யென்றேசொல்வான், தப்புகள்நான் செய்தாலும் பொறுப்பீர்
ராயதா — சமுசாரம் நானல்லோ பிழைக்கவென்று, கப்பியதோர் பசி
நாலே கேட்கமூடன் - கழறுவான் குடிகெடுக்கும் சங்சமன்றான்,
அப்படியே யென்மகனே தருகுவேனான் - அப்போதே யரைப்பலந்
தான் ரசமீவாயே. (120)

ஈவாயென் றுரைக்கையிலே மூடசீஷன் - எழுந்திருந்து அரை
நொடியில் ரசமேதந்து, தேவாநான் கொண்டுவந்தேன் பெற்றுக்
கொள்வீர் - தெளிவுள்ள யென்னாசா னென்னவேண்டும், ஏவான
யேவலது புரிவீரென்று - என்சொல்வேன் சீடனவன் வினவும்போ
து, கோவானபொய்ஞ்ஞானி பெற்றபிள்ளை - கூறுவான் வேஷகுரு
சொல்லக்கேளே. (121)

கேளடா யென்சீஷா வொன்றும்வேண்டாம் - கிட்டயிருகாட்
டுகின்றேன் வாதவித்தை, நாளடா போக்காது நிமிஷந்தன்னில் -
நாயகனே யென்றுசொல்லி மெழுகெடுப்பாய், கோளடாபொய்க்கு
ருக்கள் சொல்லும்போது - கொப்பெனவே தானெழுந்து மெழு
கையீய, வாளடா மூசையிலே ரசத்தைவைத்து - வளமையாய்த்
தானுருக்கி மெழுகைத்தானே. (122)

மெழுகீந்த பின்பல்லோர்சந்தானையா - மேன்மையுள்ள பிற வியென்ற தங்கயாச்சு, கழுதையென்ற பொய்வேஷந் தரித்தகாமி - கழறுவான் ஒருவருக்குங் காட்டிடாதே, பழுதான வித்தையிது யிந்தப்போக்கு-பாலகனே தானறியா மூடச்சீடன், வழுத்துவான் குருமுடிக்க யென்னவேண்டும் - வழங்குவீர் யெனவுரைப்பான் சீஷன்றானே. (123)

தானான சீஷனவன் கேட்கும்போது-தயங்காதே குருமுடிக்கப் பொருள்தான்வேண்டும், கோனான குருபரனுங் கழுதையப்பா - கூறவே சீஷனவன் பொருள்தானகொட்ட, மீதனை யென்மகனே மூலிதன்னைத்-தேடுவோ மென்றல்லோ தெரியாமற்றான், கானான காடடைந்து வேஷமநீக்கிக்-களைத்திடுவான் தாடிமீசை யெல்லாந் தானே. (124)

மீசைமுதல் ரோமமெல்லா மழித்துவிட்டு - மீள்வானே மறு தேசம் போய்மயக்க, ஆசைவைத்து யிப்படியே யலைவான்பாவி - அப்பனே யவர்களிடஞ் சேராதேநில், பாசையது வேறாகப் பேசுவான்பார்-பணம்பறிக்கத் தங்கசத்து மெழுகிலேற்றி, காசையிலே கைப்பிறட்டாய்ப் பிழைப்பா னல்லால் - கண்மணியே கதியில்லை நாகந்தானே. (125)

மேயிஞ்ஞானி.

கண்மணியே யவர்களிட மேமாறாதே-கண்டுன்னை யணுடந்தாக் கால் தூரமாய்நில், விண்மணியே மெய்ஞ்ஞானி வருவாருண்டு - விள்ளுவேன் வரும்போது மகிமைதன்னை, மண்ணிலே பட்டமரந் துளிர்த்துப்போகும்-மகத்தான முடவனவன் நடப்பானையா, பண்ணவர்கள் கூறவொண்ணு மகிமையப்பா - பார்த்திபனே யவர்தேக மின்னுந்தானே. (126)

மின்னுமே பித்தரைப்போல் திரிவாரப்பா - மேதினியில் நின் னோடே பேசார்பாரு, பனனுவேன் நீயடுத்தால் கல்லினாலே - பாச்சுவா ருன்மேலே பித்தரைப்போல், உன்னுவாய்க் கருவாளி யானல்நீயும்-உகந்துகொள்வா யவர்மகிமை தன்னையப்பா, இன்னிலத் தில் கருவாளி காண்பா னல்லால் - இணக்கமில்லாக் கருமியவர் காணார்பாரே. (127)

காணாரே தன்னிலையில் நிற்பாரையா - கண்மணியே யவரைக் கண்டால் விட்டிடாதே, தோணாரே மாய்கையினால் மறைந்துகாண் பார்-தொல்லுலகில் திலதமிட்டுக் கண்டுகொள்ளு, ஊணான வூணரக்க மற்றஞானி - உத்தமனே யவர்பதத்தைத் தொண்டுபண்ணி, நாணாமல் கதிபெறவே வழியைக்கேட்டால்-நவிலுவார் மனமுவந்து நாதர்தாமே. (128)

மறைப்புண்மை.

தாமடா மறைப்புமை சொல்லக்கேளு - தகமையுள்ள யென் சீஷா தயவுள்ளானே, நாமடா நிழல்வணங்கித் திகைப்பூடப்பா - நன்மையுள்ள சுழற்பூச்சி தொட்டால்வாடி, வாமடா பிரம்மராக் காசியோடு-வப்பனே பேய்மிரட்டி நாய்வணங்கி, பாமடா கரும் பூனைக் கண்ணும்பித்தும்-பருந்தினுட பித்தோடு வாங்தைப்பித்து, காமடா காடையுட பித்துங்கூட்டு - கண்மணியே செம்போத்துப் பித்துங்கூட்டே. (129)

கூட்டடா வால்நீண்டான் பித்துங்கூட்டு - குணமான வடைக் கலத்தின் பித்துங்கூட்டு, நாட்டடா கருநாயின் பித்துங்கூட்டு - நயமான கருங்கோழிப் பித்துங்கூட்டு, வாட்டமின்றிக் கௌதாரிப் பித்துங்கூட்டு - வளமான காக்கையென்ற வண்டங்காக்கை, தாட்டிகமா யதனுடைய பித்துங்கூட்டு-தன்மையுடன் ஊமத்தன் கறுப்புமாமே. (130)

மத்தனுடன் கருநொச்சி கருங்கையான்ருன்-மகத்தான மயக்கிவேர் கருவேம்போடு, இத்தகைய சரக்கெல்லா மொன்ருய்ச் சேர்த்து -என்மகனே யேரழிஞ்சித் தயிலத்தாலே, சித்திபெறத் தானரைப்பாய் மைபோலாகச்-சின்மயனே கஸ்தூரி புழுகினேடு, பத்தியதாய்ப் பச்சைக்கற் பூரமப்பா-பகருகிறேன் கோரோசனைக் குங்குமப்பூ, மத்தித்துச் சிமிழதனிற் பதனம்பண்ணி - மனோன் மணிக்குப் பூசைநை வேத்யஞ்செய்யே. (131)

பூசைசெய்து லாடமதி லணிந்துகொண்டு-புண்ணியனே நீயே க மறைப்பேயாகும், காசையிலே கள்ளரடா வனேகம்பேர்கள்—சுழறுவே னவர்கண்ணில் புலப்படாதே, நேசமது செய்வதற்கு வருவார்கோடி-நீமகனே திலதமிட்டு யேகுவாய்பார், ஆசைவைத்து யாருக்குஞ் சொல்லிடாதே - ஆகாகா யிதுவென்ன மகிமை நன்றே. (132)

வெள்வங்கவட்டை

நன்ருன யின்னமொரு போக்குச்சொல்வேன்-நாயகனே வெள்வங்க வட்டைகேளு, குன்ருன கோடாசுழி யிலையரைத்துக் - கொற்றவனே வங்கத்திற் கவசஞ்செய்து, பன்ருன புடமதுவே யெருவேபத்து-பாலகனே புடம்போட வட்டையாகும், நன்ருன வட்டைதான் பதனம்பண்ணு-நாடதனிற் காட்டாதே கருமிகட்கே.

வங்கச்சேந்தூரம்

காட்டாதே வட்டையைநீ சட்டிதன்னில்-கருத்துள்ளாய் முச்சாம மெரிக்கும்போது, தாட்டிகமாய்க் கிளாவேரு சுங்கன்வேரு-தகமையுடன் கத்தையதாய்க் கட்டிக்கொண்டு, வாட்டமின்றித் தான்கிளறச் செந்தூரந்தான் - வளமையுட ஞட்டிரத்தம் போலே காணும், நாட்டமுடன் செந்தூரந் தனையெடுத்து - நாட்டடா மதிமேலே பத்துக்கொன்றே. (134)

மதிமேலே யீந்தாலே வயதோயெட்டு-மைந்தனே சீவனத்தைச் செய்துகொண்டு, விதியதனை வெல்வாயே விண்ணினாலே - விள்ளாதே சாத்திரத்தை வாய்ந்துபாரு, சதியான மோகவலை சிக்கிடாதே-தற்பரனுங் குருபதத்தைத் தொண்டுபண்ணு, கதிபெறவே யுலகினிலே வாசானைப்பார்-கண்மணியே முனியாவாய் சித்தாவாயே ()

வெள்வங்கநீர்வாங்க

முனியாவா யின்னமொரு வயணங்கேளு - முனையான விலாவிரையோ டெட்டியோடு, கனிவான யிலையதனைக் குடுவைபில்லை - கருத்துள்ளாய் வெள்வங்கம் ரூபாய்த்தூக்கம், இனிமையுடன் தான்வைத்து யிலைமேல்போடு-என்னசொல்வே னென்மகனே வேதைதன்னை, வனிதையுட னிப்படியே தூக்கம்மூன்று-வளம்பெறவே வங்கத்துக் கீழ்மேற்செய்யே. (136)

செய்துமே யிருபதுதா னெருவிலையா -செய்பாக மாகவல்லோ புடமேபோடு, நய்யவே நீரேகிச் சுத்தமாகும்-நானிலத்தில் யென்னசொல்வேன் வெகுசுருக்கு, பய்யவே யெடுத்துவிளை யாடுவாய் நீ-பாருலகிற் கழறாதே மகிமைதன்னை, உய்யவே உந்தனுக்காய்ச் சொன்னேனல்லால்-உத்தமனே கருமிக்கு விள்ளேன்தானே. ()

வகாரவித்தை

விள்ளவே கருமான மொன்றுகேளு-விண்ணவனே பாஷாணம் ரசம்வெண்காரம், மெள்ளவே சீமைச்சுன்ன மிவையெல்லாந்தான்-மேன்மைபெற யிடையதுதான் ரூபாவாகும், கள்ளமிலை வாழையென்ற பழத்தினாலே - கண்ணேநீ வறைத்துமே குடுவைபில்லை, வள்ளலே வப்ரேகம் வாய்மேல்வைத்து - வழக்கமாய்த் தன்மேலே செம்பைவையே. (138)

செம்பதுவும் அரைரூபாத் தூக்கம்தூக்கி-சேயேகேள் தகடாக்கி வைப்பாயப்பா, நம்படா யதன்மேலே வோடுவைத்து - நாயகனே சீலைசெய்து புடமேபோடு, வம்பில்லை யிருபதுதா னெருவிற்போட்டு-வாகர்கச் செம்பதனைப் பதனம்பண்ணு, உம்பர்கள் தா னறியார்கள் செம்புதன்னை-உத்தமனே வெருஞ்செம்பில் நாலுக்கொன்றே. (139)

நாலுக்கு வொன்றாக யீந்தபின்பு-நாயகனே வெள்ளியது சரியாய்ச்சேர்த்து, பாலுக்கு வுவமையல்லோ யிந்தப்போக்குப்-பகருகிறேன் வெள்வங்கப் பற்பமீவாய், மாலுக்குச் சமுசாரி செய்யும் வித்தை - மார்க்கமடா யிப்போக்கு போலேயுண்டோ, வேலுக்கு நிகராவா யப்பாநீயும்-வெட்டவெளி பதிமேவி நில்லுவாயே. (140)

நில்லுவாய் சுயத்தங்கம் செய்வதற்கு - நீணிலத்தில் தாம்பரத்தை வுருக்கியப்பா; வெல்லுவாய் வார்பூண்டு பிழிந்தாயானல் - வேதாந்தத் தங்கமது மாற்ருேறூறு, நல்லதொரு ரிடிமுனிகள் செய்யும்வேதை -நாட்டிலே சமுசாரிக் கெய்யாதப்பா, இல்லறத்தோர்க் குரைக்கவில்லை துறவிக்கப்பாஎடுத்துரைத்தேன் வினைதவித்தை வாதந்தானே. (141)

வாதமது செய்வதற்கு யாராலாகும் - வகுத்தபிரான் றன்னருளா லாகுமோசொல், பேதமது செய்துமலலோ பிழைப்பார்பாரு- பேருலகில் சுயத்தங்கம் செய்வாரில்லை, வேதமது கற்ருேன்போல் பேசுவான்பார்-வேதாந்தங் கடந்துநின்ற முனிபோசெய்வான், காதமது யில்லையடா வாதங்காணக் - கருத்துள்ளோன் நோக்கினல் வாதந்தானே. (142)

மலைமகிமைகூறல்

தானேதா னிமயகிரி வடபாகத்தில் - சாற்றுவேன் வமலையாமொன்றுவுண்டு, கானேதா னம்மலைக்கு மேற்பாகத்தில் - கழறுவேன் தங்கமலை யொன்றுகண்டாய், நானேதான் போய்க்கண்டேனப்பாகேளு - நாதாக்கள் வெகுபேர்க ளங்கேயுண்டு, வானேதானவர்களையுஞ் சுற்றிவந்து -வணங்கியே தொழுதிறைஞ்சி நின்றேன் காணே. (143)

வணங்கியதோ ரெந்தனையா ரென்றுகேட்டார் - வளம்பெரிய வகத்தீசர் சீஷனென்றேன், இணங்கியே யெந்தனையு மாசீர்கூறி - இருவென்ருர் பொருவென்ருர் நாதரப்பா, கணப்போது ஆந்தமாய்த் தலைகீழாகக்-கடுந்தவங்கள் செய்தாரே யென்னசொல்வேன் பிணம்போலத் தானிருந்தார் சணநேரந்தான்-பேசினர் மறுபடியும் எந்தனேடே. (144)

பேசினர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போது - பேர்பெரிய சிங்கமது வந்ததங்கே, மாசிலா சித்தர்முன்பு வணங்கிநின்று-மகத்தான கர்ச்சனைகள் செய்ததப்பா, தேசியிலே யுனைச்சார்ந்த மிருகமெல்லாம்-திரண்டோடி வரச்செய்வீ ரெனவுரைத்தார், வாசியைப்போல் பாய்ந்தல்லோ நரிகள்கூட்டம்-வாகான நரிக்கூட்டம் புலிதானுமே. (145)

புலிக்கூட்ட முதற்கொண்டு மிருகமெல்லாம் - புண்ணியனேயழைத்துவந்த திச்சிலிங்கி, கலியான மிருகமெல்லாங் காவல்செய்யக்-கண்டேனே வினைமதை யென்னசொல்வேன், வலிதானபவமகற்றும் வள்ளலானேர்-வணங்கியதோ ரென்னையுமே யழைத்துக்கொண்டு, சலியாது அடவிசென்று வெகுதூரந்தான் - சார்ந்தோமே யோர்மலையி லடியிற்ருனே. (146)

மலையதிலே வேர்மூலி கண்டோமையா-மகத்தான மூலியிலே புட்பம்கண்டோம், கலைபான புட்பமது வெடித்துமல்லோ - கைலாய வாசரைப்போல் ரிடிவந்தார்பார், அலையான கடல்போன்ற கருணையுள்ளோர்-ஆகாகா அவர்மகிமை யின்னங்கேளு, வலையான பவக்கடலை யொழிக்கநாதன்-வளமான முடிமீதிற் சடைகண்டோமே. (147)

கண்டோமே மலர்போன்ற முகத்தையையா - கணக்கிடவோ முடியாது ஆயுள்தன்னை, சண்டமாருதம்போன்ற ரிடிதானேது-சாற்றுவார் யாரப்பா நீங்களென்று, அண்டியே தாள்பணிந்துயேதுசொல்வோம்-அப்பனே தங்கமலைச் சித்தரென்றோம், விண்டவுன் யெங்களுக்கு வாசீர்கூறி - இருங்களென்று தானுரைத்தார் சொல்லக்கேளே. (148)

கேளடா யெங்களுக்குத் தங்கமூலி-கெணிதமுடன் தானீந்து பொசிக்கச்சொன்னார், நாளடா போக்காது பொசித்தோமையா - கற்பாலா தேகமது தங்கமாச்சு, வாளடா ஞானவா ளெங்களுக்கு-வறைந்தாரே வெகுசுருக்குப் பாதைதன்னை; கோளடா யில்லையிது வாக்குப்பொய்யா-கொற்றவனும் புட்பரிடி சொன்னவாக்கே. (149)

வாக்கான புட்பரிடி யாசீர்மத்தில்-வாகான மூலிகைதான் மகிமைமெத்த, நாக்கமலத் தாயாரி னருளையுன்னி - நாடினோ மவர் பதத்தை மிகவாயெண்ணி, காக்கையிலே யவரிடத்தில் விடைதான்பெற்றுக்-கண்மணியே தங்கமலை வந்துசேர்ந்து, பாக்கையிலே தங்கமலைச் சித்தர்பாதம் - பணிந்துமே விடைபெற்று வந்தேன் தானே. (150)

வீரச்சுன்னம்

வந்தேனே யின்னமொரு வயணங்கேளு - வழுத்துவேன் வீரசுன்ன மிகவாயப்பா, சொந்தமாய்ப் பொடிமூலி யறைத்துநன்றாய்ச்-சொகுசாக வீரத்திற் கேதுசெய்வாய், கந்தனே கவசித்துப் புடமேபோடு-காட்டாதே பத்துபல மெருவேயாகும், இந்தவகை செய்தாக்கால் நீறிப்போகும் - என்மகனே கடுங்காரச் சுன்னந் தானே. (151)

ரசச்சுன்னம்

தானான சுன்னமதைப் பதனம்பண்ணு -தயங்காதே ரசச்சுன்னஞ் சொல்லக்கேளு, கோனான கொடிப்பூண்டைத் தானறைத்துக் - கொற்றவனே தொன்னைசெய்து ரசந்தானப்பா, தேனான வரைப்பலந்தான் வார்த்துமூடித்-தெளிவாக வகலிலிட்டுக் கவசித்தேதான், மானான வெழுசீலை வலுவாய்ச்செய்து - மைந்தனே பத்தெருவிற் புடந்தான்போடே. (152)

அப்பிரேகச்செந்தூரம்

போடவே புடமாறி யெடுத்துப்பாரு-பொலிவான சன்னமது காரமெத்த, நீடவே யப்ரேகச் செக்தூரங்கேள்-நீணிலத்தில் பிசமவேர் சாற்பிழிந்து, ஆடவே யப்ரேக மூன்றுநாள்தான் - அப்பனே யூரவைத்துச் சொல்லக்கேளு, நாடவே மலைதாங்கி யிலையறைத்து-நவிலுவேன் கவசித்துப் புடந்தான்போடே. (153)

புடமதுதான் போட்டபின்பு யெடுத்துப்பாரு - புதுமையடா வப்ரேகச் செக்தூரந்தான், தடமான செந்தூரங் குங்குமப்பூ - தாரணியில் வாதத்துக் குறுதியாகும், மடமான சிவபூசை மறந்திடாதே-மானிலத்தி லின்னமுண்டு சிடிகைவேதை, இடமான யிடம்பொருளே வல்தான்வேண்டும் - இஷ்டமுள்ளாய் வாதமெல்லாங் கொட்டினேனே. (154)

கொட்டினேன் மூலிகையைக் காணுதற்குக் - கோடிப்பாய் சொர்னவபி ரவரின்பூசை, இட்டமுடன் பூசிக்க மூலியெல்லாம்- இதுவிதுவென் றறைவாரே வயிரமூர்த்தி, கட்டமது படவேண்டாங் கருத்தாயப்பா-கழறுவே ணிவரைவிட்டா லாசான்வேண்டும், மட்டியிடஞ் சேராதே மைந்தாசொன்னேன்-மகாகோடி வித்தையெல்லாங் கொட்டினேனே. (155)

வித்தையிது வொருவருக்கும் காட்டிடாதே - விண்மணியே கண்மணியே விளம்பக்கேண்மோ, பத்தியுடன் நூலதனைப் பதனம்பண்ணு - பகராதே கருமியென்ற மாண்பருக்கு, எத்தனையோ நூல்சொன்னர் சித்தரெல்லாம்- என்நூற்போல் திறவாகச் சொல்லவில்லை, நத்துவா யம்பாளின் றுளேயப்பா - நாதாந்தப் பேரொளியை நண்ணுவாயே. (156)

நண்ணுவா யடைந்தவரைக் காக்கவேண்டும்- காடதனில் பொய்சொல்லா திருக்கவேண்டும், எண்ணிவா யுலகெல்லாந் தன்னைப் போல-ஏழையைநீ காத்திடுவா யிணக்கமாக, விண்ணுலகோர் யாவருமே மெச்சுவார்கள்-வேதாந்தத் தாயினது வருளினலே, கண்ணவனே யுலகினிலே புண்யவானுய்க்—கலக்கமற்றுத் திரிவாயே யின்னங்கேளே. (157)

மேகநாதிக்குளிகை

இன்னங்கேள் கருமான மொன்றுசொல்வேன்-எழிலான சகலரோகத்துக்கெல்லாம், பொன்னவனே மேகனுதிக் குளிகைகேளு-பொலிவான சையோக மிகுத்தலாலே, வன்னியது மிகவாகுமாந்தருக்கு-வதிசூடு தான்மிகவாய் மேகமுண்டாய், கன்னியினல் நோய்பிறக்கும் மேகனுதி-காட்டுகிறேன் குளிகைசக் கரைதானுமே.

சக்கரையின் சுக்கேல மிளகுமாஞ்சி - சாதிக்காய் பத்திரியுங் கிராம்புகோஷ்டம், மிக்கஅதி மதுரமுடன் அமுக்குறவும்—வித மான வால்மிளகு கசகசாவும், தொக்கவகை பலமிரண்டு தட்டி யிட்டுச்—சுருதியெனும் பாலிலிட்டுப் பாசாக்காய்ச்சி, பக்கமுள்ள மூன்ரசத்தை யதிலேயிட்டுப்-பாகமா யிறுகுபதம் பார்த்துக்கேளே.

பார்த்தெடுநீ சாராயந் தேனுமிட்டுப் - பதமாக வுத்தியள வா கச்செய்து, சாற்றிடுவா யொருகுளிகை கொடுத்துப்பாரு-சதுரத் தில் வகனமுதற் பேதிநிற்கும், காத்துநல மூலத்திற் கிராணிநல்ல-கடிதான செறியாமை வாந்திநிற்கும், போற்றியே தேகத்தைப் பார்த்துத்தாக்கு-புகலறிய யாக்கோபு புகன்றிட்டாரே. (160)

கூவென்ற சொற்கேட்டு நபிமாரெல்லாம் - குண்டலியைத் தா னசைத்துத் தீன்தீனென்றார், ஆவென்ற சொற்கேட்டு நபிமாரெ ல்லாம்-அசனுசனும் வேறல்ல நீதானென்று, மாவொன்று றெட் டியொன்று யீய்ந்துநல்ல -மக்கத்திற் போயிருங்க ளென்றுசொல்ல, யென்ற சொல்லேது அறமாவேது - இருந்தனடா கோடிவரை சொன்னேனென்பாரே. (161)

மெய்ஞ்ஞானம்

சொன்னமொழி தவறாத பூதானந்தர் - தொல்லையற்று நின்ற தொரு மார்க்கமெல்லாம், நன்னயமாய்க் கூறினா ரெந்தனுக்கு - நற்சீஷா யென்குருவுஞ் சொன்னவாக்கு, உன்னிதமாம் பூவுலகி லேயாகேளு-ஒருக்காலும் பொய்யாது ஞானமார்க்கம், கன்னியமா யெந்தனுக்கா யுபதேசித்தார் - கண்மணியே யெட்டெட்டு சித்து தானே. (162)

சித்தான கருவிகர ணங்களெல்லாந் - தெளிவான மாந்திரீக யோகமார்க்கம், முத்தான மையோக்கு வுளவுமார்க்கம்-முதலான வைத்தியநூ டன்னைச் சொன்னார், கத்தனைத்தா னறியும்வகை காணச்சொன்னார் - கருவான மனோன்மணியாள் நிலையைச்சொன் னார், எத்திசையிற் பகைவரெலாம் நடுங்குமார்க்கம்-எளிதான சூக் ஷுமத்தைக்காண்பித்தாரே. (163)

காண்பித்தார் முன்னமே யையர்நானுங்-கருவறியா மூடர்கள் தன் மொழியைக்கேட்டு, மாண்பர்கள்தா னலையுமந்த மார்க்கந் தன்னை-மண்டலத்திற் கண்மூடுஞ் செபங்கள்சொன்னார், வீண்கா லங் கழித்தல்லோ விருதாவாக - விட்டுவிட்டுப் பிரட்டிஜப மாலை தன்னை, காண்டுவிட்ட பேயனைப்போ லட்சாலட்சங்-கணக்கான வுருவதனைச் செய்திட்டேனே. (164)

செய்தேனே கணேசருட பூசைசெய்தேன் - செயமான வாலை தனைப் பூசித்தேன்யான், வைதேனே யறுமுகவர் தன்னைவேண்டி- வகையாக வயிரவர்தன் ஜெபத்தைச்செய்தேன், கைதவமா யெண் ணியல்லோ காளிபூசை-கனமான குறளிகுட்டி சத்திபூசை, மெய் யென்று மாடனா ரிருளன்பூசை-மேலான பூசையெல்லா முடித்தே னானே. (165)

முடித்துமே பலனொன்றுங் காணவில்லை-மொருபொருளு மறி யாமற் போவேனப்பா, கடித்துமே பற்களெல்லா முதிரவேதான்- கலங்கினேன் கண்ணீர்விட் டழுதேன் சேயே, கொடிப்பொழுதி லூரெல்லாந் திரிந்தலைந்தேன்-நோயுற்ற மனிதனைப்போ லேங்கிநின் றேன், தடிபிடித்த பித்தர்களைப் போலேயையா-தற்பரனை யறிந்த குரு வந்தார்தானே. (166)

தானான குருவவரை நமஸ்கரித்துத்-தரணிதனில் மூன்றுதரம் வலமாய்வந்தேன், கோனான யென்குருவா மூர்த்திநாதர்-கோடான கோடிபொரு ளெனக்குயீய்ந்தார், நானான மமதையதை யொழித் தேனையா-நலகமாகப் பன்னிரண்டு வருடங்காத்தேன், தேனான மனோன்மணியாள் நிலையைக்கண்டேன்-தெவிட்டாத தெள்ளமுத முண்டிட்டேனே. (167)

உண்டேனே மனதிற்கு டெய்வங்கண்டேன் - உற்றபொரு ளிருக்குமிட மாராய்ந்தேதான், கண்டேனே நிலவதனைக் கண்டு கொண்டேன் - காணாத கருவியெல்லா மென்னுக்குள்ளே, விண் டேனே யெட்டிரண்டு மறிந்துகொண்டேன் - வேதாந்த வெட்ட வெளி யதனைக்கண்டேன், சண்டமா ருதம்போலே வாசிமார்க்கம்- தயங்காமல் நாதபிந்து கண்டேன்பாரே. (168)

பாரேதான் பன்னிரண்டு வருடமையா-பாங்கான கற்குகைக் குள்ளிருந்தேன், நேரேதான் மறுபடியு மெழுந்துவந்தேன்-நிலையா ன வகத்தீசர் தன்னைக்கண்டேன், சேரவே யெந்தனுக்கு வுபதேச ங்கள்-செப்பினா ரவரருளைப் பெற்றே னப்பா, ஊரேதான் திரிந்த லைந்து வருகும்போது - உண்மைபொரு ளறிந்தசண் முகத்தைத் தானே. (169)

முகமான அறுமுகவர் தன்னைக்கண்டேன்- முடிவான பொரு ளெல்லாங் காண்பித்தார்பார், தகமையுள்ள நந்தீசர் தன்னைக் கண்டேன்-தன்மையுட னெந்தனுக்கு வுபதேசித்தார், சகமுழு துஞ் சுற்றியே சித்தர்பாதம்-சங்கைபற வேண்டுமெனத் தெரிசித் தேன்யான், அகமகிழ்ந்து அரூபியென்ற சோதிபாதம் - அடைந் தேனே கொலுமேடை யதனில்தானே. (170)

தானான கண்மணியே தபவுள்ளானே - தரணிதனில் பொய்க் குருக்கள் வருவார்கோடி, கோனான குருவென்று கூறிக்கொண்டு-கோடிபொருளறிந்தவன்போல் குணங்கெடுக்க, தேனான மனோன்மணியாள் பதிகண்டோன்போல்-தெவிட்டாத தெள்ளமுத முண்டோன்போல, தானான மமதையை யொழித்தோன்போலத்-தரணி தனி லுனைமயக்க வருவார்காணே. (171)

காணவே பொருளதனை யுபதேசிக்கக் கருவான குருவென்று காட்டுவேன்பார், தோணவே யுந்தனுட வுளவுமார்க்கம்-தோய்ந்த பொருளியாவற்றுஞ் சுருட்டிக்கொண்டு, வேணபடி பொய்பேசி வெருட்டுவான்பார் - விருதாக வவர்களிட மேமாறாதே, வீணான வீணருடன் சேர்ந்தாயானால்-விழலுக்குத் தானிறைத்த நீராவாயே

நீரான யெந்தனுட நூலைப்போல-நேர்மையுட னெந்நூலுஞ் சொல்லவில்லை, பேரான பதினெட்டுச் சித்தரெல்லாம்-பிரபலமாய் பரிபாஷை யாகச்சொன்னார், தேறாத பேரெல்லா மெந்தனூலில்-தெளிவாகக் கண்டுகொள்வார் மார்க்கமெல்லாம், ஓராறு மீராறு வகைதான்காண்பார்-ஓகோகோ யெந்தனுட நூலைக்கொள்ளே(173)

வாசி

கொள்ளவே வாசியது மார்க்கஞ்சொல்வேன் - குணமுள்ள குழந்தாய்நீ கேளுகேளு, விள்ளவே யுந்தனுக்காய்ச் சொல்வேனப்பா-விண்மணியே கண்மணியே சொல்லக்கேளு, மெள்ளவே சந்திரனார் கலையில்வாங்கி - மெதுவாகச் சூரியனார் கலையிற்றூக்கு, கள்ளமில்லா மனதையடா நோக்கிப்பாரு-கருவான கருவிளமே கலந்து சேரே (174)

சேரென்று சொன்னதொரு அய்யாஅய்யா - செயமான மனசாட்ட மெங்கேயையா. வாரென்று கேட்டதொரு யெந்தனுக்கு-வகைபெறவே காட்டுமையா வலமாய்வந்தேன், கூறென்று கேட்டாயென் குழந்தாய்கேளு-கூறுகிறேன் பார்வையென்ற மனக்கண்ணாகும். தேருகின்ற வென்சீஷா செப்பக்கேளு-சிறந்தவுச்சி மேல் நோக்கிப் பார்த்திடாயே. (175)

பார்க்கையிலே சோதிமின்ன லங்கேகாணும்-பாங்கான செங்கனலாய் நின்றபீடம், தாக்கையிலே யரியானு மரனுமங்கே - சார்பாக நின்றதொரு தேவரங்கே, நோக்கையிலே பண்டங்கே பராமுமங்கே-கொடிகொடிக்கு மாத்தாளி னிலைதானங்கே, பார்க்கையிலே பகாசிய கருவியங்கே-பாலகனே யென்சொல்வே னுட்டந்தானே.

ஆட்டமா மாட்டமதை யறிந்தோர்ஞானி - அரகரா வாத்தா ளின் மகிமைமெத்த, பூட்டான பூட்டெல்லா மிதிலேதோயும்-புண் ணியனே கண்டறிந்தோன் குருதானையா, நாட்டமுள்ள சதாசிவ த்தைக் கண்டாருக்கு-நாயகனே பிறப்பிறப்பு மற்றுப்போச்சு, தா ட்டிகமாய்க் கோடான கோடியாண்டு-தயாபரியைப் பூசித்து யிரு க்கலாமே. (177)

யாக்கோபு ஊமையை வினவல்

இருக்கலா மென்றுசொன்ன குருவேயையா-எழிலான யின் னமொரு விண்ணப்பந்தான், தருக்கமாய்க் கேட்கிறே னென்று சொல்லித்-தயாபரனே யெண்ணும வுளவைச் சொல்வீர், செருக் கான ஊமையென்று லென்னவையா- செயம்பெறவே யெந்தனுக் குச் சொல்வீர்நாதா, கருக்கான யெழுத்ததனைக் காட்டியேதான்-கலக்காம லென்னைநீ தேற்றிடீரே. (178)

கலங்கியே கேட்டதொரு சீடனுக்குக்-கருவான வூமையதைச் சொல்லமாட்டார், துலங்குமந்த பதினெட்டுச் சித்தரையா-தொல் புவியிற் சொல்லாமல் மறைத்து வைத்தார், இலங்குகின்ற நந்தீசர் சொன்னவாக்கு-எழிலான வூமையதைச் சொல்வேன் கண்ணே, நலங்கிடைக்கும் வூமையது மகாரந்தாண்டா-நலமில்லா யீனருக்கு வுரைக்காதென்னே. (179)

எட்டிரண்டை வினவல்

உரைத்ததொரு யென்குருவே அய்யாஅய்யா-உண்மையுள்ள யெட்டிரண்டு மென்றுலென்ன, கரைத்தபுளி போலவல்லோ சொ ல்வேன்சேயே - கருவான அகாரமது யெட்டதாகும், நிரைத்த பொரு ளானதொரு உகாரந்தாண்டா-நிலையான லக்கத்தில் ரெண் டதாகும், வரைத்திட்டே னுந்தனுக்காய் மைந்தானுனும்-வகையறி யா மடையருக்குக் காட்டிடாயே. (180)

கணேசர் பூசை

காட்டாதே யின்னமொரு சித்துசொல்வேன் - கண்மணியே கணேசருட பூசைமார்க்கம், நாட்டமுடன் ஓம்ஐயும் கிலியுமென்று நலமான சவ்வும்கண பதியேவாவா, பூட்டடா லட்சமுரு தன்னைப் போடு - பொறுமையுள்ள கணேசரவர் சித்தியாவார், தாட்கமலந் தன்னைநீ போற்றியல்லோ-தயாபரனை வணங்கிநன்றாய் வரத்தைக் கேளே. (181)

கேட்கையிலே மூலத்தி லெழுந்தசோதி-கெதிபெறவே யுந்த னுக்கு வருள்செய்வார்பார், நாட்டையிலே யவர்பதத்தை மறக்க வேண்டாம்-நாடுதனி லாடுகின்ற சித்தெட்டெட்டு, தாட்டிகமா யிவருளா லாடலாகும்-தன்மையுள்ள சண்முகத்தின் முத்தோ னாலே, தாட்சிக்கு முனவருகும் பிள்ளையையா-தப்பாது அவர் பெருமை மெத்தவுண்டே. (182)

உண்டான கணேசருட பூசைமார்க்கம்-ஓகோகோ நாதாக்கள் மறைத்துச்சொன்னார், கண்டேனே கண்டபடி சொன்னேனன்மை ந்தா-கருவாகக் கண்டல்லோ சோக்கிப்பாரு, தண்டான யந்திரத் தின் வகைதான் சொல்வேன் - தளராதே யறுகோணந் தன்னைப் போடு, செண்டான வரைதோறுஞ் சூலம்போடு-செயலாக உச்சியி லே சகாரம்போடே. (183)

போடேநீ மறுவரையில் ரகாரம்போடு-பொங்கமுட னதன் பிறகு அகாரம்போடு, நாடேநீ சொல்லுகிறே னண்பனென்று - நா தாந்தப் பேரொளியின் யந்திரத்தை, தோடாம லதன்பிறகே ணகா ரம்போடு-தெளிவாக வதன்பிந்தி பகாரம்போடு, சாடுகிறே னதன் பிறகு வகாரந்தாண்டா-சாங்கமுட னாறெழுத்தின் வகைதானுச்சே.

வகையான அறுகோண மத்திபிள்ளாய்-வண்மையுடன் பிர ணவமாந் தன்னைப்போடு, தொகையான அம்இம்உம் மென்றுமா ட்டு-தொல்லையற வசிவசி யென்றேபோடு, தகமைபெற கங்கண பதியேயென்றும்-தளராமல் நமஎன்று தன்னைப்போடு, சகமுழுது முன்பேரே யோங்குமப்பா-தப்பாது யந்திரத்தின் மகிமைதானே()

தானான மந்திரமும் யந்திரந்தான்-தப்பாமற் கோர்வையதா ய்ச் சொன்னேனையா, தேனான தெள்ளமுதே தெளிவாய்ச்சொன் னேன்-செபிப்பாயே நான்சொன்ன மார்க்கமாக, கானான கானகத் துச் சித்தரெல்லாம்-கண்மணியே கோர்வையதாய்ச் சொல்லவில்லை நானேதான் விவரிக்க லானே னின்னால்-நலமான மகாநை வேத்திய ந்தானே. (186)

சிவசுப்பிரமணியர் பூசை

நலமான யின்னமொரு சுத்தபூஜை - நாயகனே யுந்தனுக்கா ய்ச் சொல்வேன்பாரு, தலமான ஏழுவரை நெடுக்கேபோடு-தப்பா ம லேழுவரை குறுக்கேபோடு, நிலமான வரைமுப்பத் தாறுமாச்சு- நிலையான வரைக்குள்ளே யெழுத்தைக்கேளு, சலமான சரவண பவனேயென்று-சார்பான யெழுத்ததனைத் தாக்கிப்போடே.(187)

போட்டபின்பு இரண்டாவ தரையையப்பா - பொங்கமுடன் விடித்தல்லோ மாறிப்போடு, நாட்டமுட னரைதோறு மெழுத்தை மாறு-நலங்கிடைக்கு மாறெழுத்தின் பெருமையாலே, தாட்கமலந் தனைத்தேட வேண்டுமென்றால்-தளராதே சரவண பவனும்சவ்வும், தாட்டிகமா யிவ்வெழுத்தை ஜெபிப்பாயானால்-தன்மையுள்ள சண் முகத்தைத் தரிசிப்பாயே. (188)

வயிரவர் பூசை

தரிசிப்பாய் விசத்தியிலே கலந்துபாரு-தற்பரமாய் மூலத்தில் கணேசரைப்பார், வரிசையுடன் வைரவனுர் பூஜைகேளு-வளமான வைங்கோணந் தன்னைப்போடு, கரிசையுடன் வரைதோறுஞ் சூலம் போடு - கண்மணியே நமசிவய வென்றுமாட்டு, பரிசைபாய் மத்தி யிலே பிரணவந்தான்-பாலகனே பிரணவமா மத்திகேளே. (189)

பிரணவமா மத்தியிலே சிவ்வென்றுபோடு-பிணங்காமல் செபி க்கின்ற மந்திரந்தான். கரணமாம் ஓம்நரீம் ஸ்ரீம்கிரீம்வா-கருவான சுவர்னபயி ரவனேவாவா, தரணமா யிந்தவகை யுருதான்லட்சம்- தயங்காமற் செய்திடவே சித்தியாகும், திரணமா யிவர்பெருமை சொல்லப்போமோ-செயமான வயிரவரின் றன்மைதானே. (190)

வாலை பூசை.

வயிரவரைப் பூசிக்கச் சுவர்னந்தன்னே-வளமைபெறத் தருவா ரே யுந்தனுக்கு, கைதவமாய்ச் சொல்லிவிட்டே னிந்தசித்தைக் கண்மணியே- செபித்துநீ பாருபாரு, செய்தவமா யின்னமொரு சித்துக்கேளு-செயலான வாலைமனோன் மணியாள்பூசை, வயிரம தாய்ச் செய்கின்றகோர்வையப்பா-வளமான ஓம்கிலியுஞ் சவ்வெ ன்றுமே. (191)

ஆமேதான் ரீங்லீ வாவாவென்று-அடைவாக ஆஞ்ஞையிலே செபித்துப்போடு, நாமேதான் சொன்னபடி யம்பாலாட்டம்-நலமா கக் கண்கொண்டு பார்க்கமாட்டா, போமேதான் செய்வினைகள் பறந்துபோச்சு-பொல்லாத நமனுரைச் செயிக்கலாகும், தாமேதா னினைத்தபடி யெல்லாமாடும் - தகமையுள்ள ஆத்தாளின் மகிமை தானே (192)

மகிமையா மாத்தாளின் கிருபையாலே-மண்டலத்தில் வாத சித்தி யோகசித்தி, சகியாத ஞானசித்தி மாந்தரீகம்-தப்பாது யெட் டெட்டுச் சித்தியாகும், கிகிதமாய் நாட்டிவைத்த நூல்தானுகும்-நீ ணிலத்தி லீனருக்குக் காட்டிடாதே, லகிதமாய் மாண்பரையா கோடாகோடி-லக்கான பரிசனங்கள் வகாரப்போக்கே. (193)

வாதிகள் வரலாறு.

போக்கான போக்கல்லோ குறுக்குபோக்குப் - புண்ணியனே சுட்டலைந்தோர் கோடாகோடி, தாக்கியே நூல்பார்த்துப் பேசிக் கொண்டு-தன்மைபெற முப்பூவை முடிப்போமென்பார், சாக்காகச் சித்தரது நூலைச்சொல்வார்-தப்பாத நூலதனி லுளவைக்காணுர், நோக்கியே சொலலுகிறே னுந்தனுக்கு-நுணுக்கமுள்ள முப்பூவின் வகைகாணுரே. (194)

காணாரே முப்புவப்பு தன்னைக்காணார் - கருவறியா யீனரையா மட்டிமாண்டார், தோணாரே குறுக்குவழி தன்னையுங்காணார்-தொல்புவியில் திருசுகுரு முடிப்போயென்பாா, நாணவே ரசக்கட்டுச் செய்வோமென்பார் - நலமான ரசமதனின் பொருளைக்காணார், ஊணாரே திருசுவந்த வகையைக் காணார்-உலகினிலே கெட்டலைந்து போனார்மாடே. (195)

போனாரே மாடிழந்து கண்ணிழந்து - போரான கரியதனைச் சுட்டேகெட்டார், தேனான உந்தனுக்கா யியம்புவேன்பார்-தெளிவான குறுக்குவழி வகாரப்போக்கு, கோனான யென்குருவே அய்யாஅய்யா-கொற்றவரே விண்ணப்ப மையாஒன்று, மோனான முப்பு அப்பு வென்றாலென்ன -மொழிந்ததொரு திருசினது வகைதான் கூறே. (196)

வகையான வகையதனைக் கேட்டபிள்ளாய் - வளமைபெற உந்தனுக்காய்ச் சொல்வேன்பாரு, தொகையான நாதவிந்து முப்பூவப்பூ-சொரூபமாய் விளங்குகின்ற திருசேசோதி, நகையாகச் சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு-நலம்பெறவே உந்தனுக்கு விளங்கவேதான், தகமைபெற வகாரத்தின் குறுக்குப்போக்கு - தன்மையுள்ள மைந்தாபின் சொல்லக்கேளே. (197)

வங்கச் சுண்ணம்.

கேளடா வங்கத்தின் சுன்னமார்க்கம்-கெடியான குமரியதைக் கொண்டுவந்து, நாளடா போக்காமல் தாரந்தானும்-நலமாகப் பலமொன்று தூக்கிக்கொள்ளு, வாளடா குமரியதைப் பிளந்துரெண்டாய்-வளமைபெறக் காரத்தின் பொடித்தூள்த்தூவி. கோளடாயில்லாமல் மூடிநன்றாய் - கொற்றவனே குழித்தயில மிறக்கிக்கொள்ளே. (198)

கொள்ளடா அந்திடைக்குத் தில்லைப்பால்தான் - குணமாக ரேசித்துக் கருவங்கந்தான், வள்ளடா பலமொன்று தூக்கிக்கொண்டு-வளமாக முன்சொன்ன தைலத்தாலே, நள்ளடா சுருக்கதுவே நாலுஜாமம்-நாயகனே தான்கொடுக்கச் சுண்ணமாகும், கள்ளமடா யில்லையிது செம்பிற்றானும் - கருவாகப் பத்துக்கு மூன்றுயீயே. (199)

ரசிதப்போக்கு.

ஈயவே வயததுதா னொன்பதாகும்-இயலான ரசிதத்தின் போக்குச்சொல்வேன், நேயமாய்ச் சங்கென்ற பாஷாணந்தான - நேர்மையாய்ப் பலமொன்று தூக்கிக்கொண்டு, காயமாம் ரசமதுவே ஒன்பதாகும்-கருவான வெடியுப்பு ஒன்பதாகும், சாயமாம் இந்துப்புப் பலம்நாலாகும்-சாங்கமுடன் சிற்றண்டக் கருவாலாட்டே,

கருவான வெண்கருவா லாட்டிமைந்தா - கருவிளமே குயவனி டஞ் சென்றேநீதான், திருவான பணவிடைதான் மூன்றுவட்டம்-தியங்காமற் செய்துவந்து தீராகேளு, குருவான களஞ்சியிடை ரசிதமப்பா-கொற்றவனே வாய்சரியாய்த் தகட்டித்து, பருவான சரக்கெல்லா மொன்றைதயிற்றுன்-மன்னவனே தான்போட்டுத் தகடு வையே. (201)

வைத்தபின்பு மேல்மூடிச் சீலேசெய்து-வளமான யெட்டெரு விற் புடந்தான்போடு, இத்தகைய முறைபாடு செய்தபின்பு-இய லாக ஐந்துக்கு வொன்றுதாக்கு, கத்தனைப்போல் ரசிதமது வித் தையப்பா-கண்மணியே தாம்பிரந்தான வெள்ளையாகும், வைத்த தொரு பாகமெல்லாஞ் சொல்வேனையா- வளமான கெவுரியுட வே தைதானே. (202)

பஞ்சபாஷாணச் சேந்தூரம்

தானான பஞ்சபா ஷாணப்போக்குத்-தகமையுடன் சொல்லுகி றேன் உந்தனுக்காய், தேனான தெள்ளமுதே காரீயந்தான் - தெரி விப்பேன் கெவுரிவங் காரத்தோடு, வானான சாதிலிங்கம் கெந்தி யோடு-வகையான மனேசிலையாந் தன்னோடொக்க, கானான ரசத் தோடு மிவைகளெல்லாம்-கருவாக வகைக்குஒரு பலந்தான் தூக்கே.

பலமான செருப்படைச் சாறேடொக்கப் - பாலகனே பழச் சாறு சமனுப்ச்சேர்த்து, நலமாகச் சரக்கெல்லாஞ் சேர்த்தரைத் து - நாயகனே அயடப்பி யதனிற்போட்டு, தலமாகச் சீலேமண் ணெழுஞ்செய்து -தப்பாது பத்தெருவிற் புடந்தான்போடு, நில மான செந்தூரம் பவளம்போல - நிஷ்களங்க மானதொரு வேதை தானே. (204)

வேதையா மதிமேலே முப்பதுக்கு-வேணபடி குருவொன்று தன்னையீய, பாதையாம் வயததுவு மெட்டதாகும் -பாலகனே நா லுக்கு ஒன்றுதங்கம், சாதையாய் நீசேர்க்க யெட்டதாகும் - தப் பாது குருசொன்ன வாக்குமைந்தா, வேதையா மின்னமொரு போக்குக்கேளு-வெளியான கருவங்க வட்டைதானே. (205)

கருவங்கவட்டை

வட்டையாம் காரீயந் தனைக்கொணர்ந்து-வகையாக யிலைகாட் டு தமட்டனையா, சட்டமுடன் தானரைத்து வங்கத்திற்குச் - சாங்கமுடன் கீழ்மேலும் பொதிந்துநன்றாய், திட்டமாய் மேற் சொன்ன சாறுதன்னைத்-திறமாகக் குடுவையிலே வார்த்துமேதான், நட்டமது வாராது சீலேசெய்து-நாயகனே பத்தெருவிற் புடந்தான் போடே. (206)

போடேதான் புடமைந்து போட்டாயானல்-பொங்கமுடன் கருவங்கம் வெட்டையாகும், நீடேதான் மதிமூன்று செம்புநான் கு-நிஷ்களங்க மானதொரு குருவொன்றீய, வாடேதான் வகை யாகச் சேர்த்தபின்பு-வுளமாக வைந்திற்கு ஒன்றுதங்கம், சாடே தான் வயததுவு மெட்டேயாச்சு-தப்பாது சமுசாரிக் கானதாமே.

வேறு கருவங்க வெட்டை.

தாமேதா னின்னமொரு வெட்டைகேளு-தளராதே கருவங்க ம் தன்னிலேதான், நாமேதான் சொன்னநிலா விரைதானும்-நல மாகத் தானரைத்துக் கவசம்பூண்டு, ஈமேதான் பத்தெருவிற் புடந் தானையா-ஈரைந்து செம்புக்கு குருவொன்றீய, ஆமேதான் சொன் னபடி சேர்த்துப்பின்னல்-ஆறுக்குத் தங்கந்தா னென்றுயீயே. ()

ஈயவே வயததுவு மேழு ாகும்-ஈடான கோடிவித்தை யென் னசொல்வேன், நேயமுட னிந்நூலைக் கைவிடாதே - நெருங்காதே யீனருக்குக் காட்டிடாதே, காயமாம் யான்சொல்லும் வேதையெல் லாம்-கண்மணியே தப்பாது கருக்கிப்பாரு, சாயமாம் உப்புச்செந் தூரந்தன்னைச்-சார்பாகச் சொல்லுகிறே னுந்தனுக்கே. (209)

உப்புச்சேந்தூாம்.

சொல்லுகிறேன் செய்யூரு வுப்புமைந்தா -சோங்காமற் கொ ண்டுவந்து கொழுந்துசிக்காய், வெல்லுவாய் சாறதனை லாட்டிப் பிள்ளாய்-வெறுக்காதே வுப்புப்பு ஒன்றேயாகும், நல்லவே பில்லை தட்டிக் காயவைத்து- நலமாகவோட்டிலிட்டுச் சீலைசெய்து, கல்லு வாய் ஏழெருவிற் புடந்தானையா-கருவாக வைம்பது புடந்தான் போடே. (210)

புடமான ஆறெருவிற் புடந்தானைந்து-புகழான செந்தூரம் பவளம்போலே, திடமான மதிமேலே பத்துக்கொன்று - திறமாகத் தானீயவபதேயெட்டு, தடமான தாம்பரத்தின் மீதேயாகுந் தயங் காதே தங்கம்ஒன்று கூடச்சேரு, மடமான மடமதனைக் கட்டிக் கொண்டு-மயங்காதே பரத்துக்கு அன்னம்போடே. (211)

தாளகபற்பம்.

பரமான பின்னமொரு போக்குச்சொல்வேன்-பாங்கான தாள கத்தின் வகைதா ன்மைந்தா, வரமாகப் பலமொன்று தாளகந்தான்- வகையான ரசமிடை தான் ரூபாவாகும், தரமான வெண்கார மிடை யேரூபா-தளராதே நற்சங்கச் ச றுமைந்தா, திரமான நற்சங்கன் சாறேடொக்கத் தியங்காதே வகைக்குவோ ருழக்குத்தானே. ()

உழக்கான சரக்கெல்லா மொன்ருய்ச்சேர்த்து-உறுதியா யிருபத்தி நாலுசாமம், வழுக்கமாய்ச் சாறுவிட் டாட்டிப்பின்பு-வகையாகத் தானுலர்த்தித் தூளதாக்கி, செழக்காகக் குப்பியிலே யடைத்துமைந்தா - செம்மையாய் எழுசீலே தன்னைச்செய்து, முழக்குகிறேன் அடிகனத்த சட்டியுள்ளே-மூனறுவிரல் மணலதனைப் பரப்பிடாயே. (213)

மணலதன்மேற் குப்பிவைத்து பற்பக்கார்க்கால் - மயங்காதே மூடியபின் கழுத்துமட்டும், சணப்பொழுதில் மணல்போட்டுச் சட்டிமூடித்-தயங்காதே கணபதியைப் பூசைசெய்து, கணக்காக வடுப்புமேல் சட்டிவைத்துக்-கண்மணியே சொல்லுகிறேன் கருத்தாய்க்கேளு, தணலான தணலதனை மூட்டுமோர்க்கம்-தப்பாது ஒரு சாமங் கமலந்தானே. (214)

கமலமா மக்கினியை மூட்டிப்பின்பு - கருத்தாகப் பதினேரு சாமமைந்தா, அமல்போலே காடாக்கினி தன்னைப்போலே—அடைவாகத் தானெரிக்க வேண்டுமையா, தமரவே வேண்டுமையா யிரண்டுநாள்தான்-தப்பாது பற்பத்தின் பெருமைசொல்வேன், நிமலனுர் நீர்போல பூர்க்குமப்பா-நிஷ்களங்க மானதொரு பற்பந்தானே.

தானன மதிமேலே பத்துக்கொன்று - சார்பாகக் குருவதனை யீய்ந்துபின்னுல், தேனுன தங்கமது ஒன்றுகூட்டத்—தெவிட்டாத மாற்றதுதா னென்னசொல்வேன், வானுன வயததுவே யொன்பதாகும்-வகுத்துரைத்தே னுந்தனுக்கா யிந்தமார்க்கம், மானுன கண்மணியே மகிபாகேளு-மானிலத்தில் ஜீவனத்தைச் செய்துகொள்ளே.

தூம்பிர வேதை.

கொள்ளேநீ சாத்திரத்தை யாராய்ந்தேதான்-குணமான மவுனமாந் தன்னிற்சேரு, தெள்ளமுத மானசிகா மணியேகேளு-தேசத்தில் சித்தரெலா மாடுமோர்க்கம், கள்ளமிலா துந்தனுக்குச் சொல்வேனப்பா-கனமான தூம்பிரமாம் வேதையாகும், மெள்ளவே ரசமதனைச் சேர்தான்கொண்டு-மேன்மையுள்ள கறுங்கையான் தன்னை வாங்கே. (217)

வாங்கியே கருந்துளசி தன்னேடொக்க - வகையான கறுப்பு ஊமத்தையப்பா, தாங்கவே மலேமுடுகு கண்டங்கத்திரி - தப்பாது ஊமையென்ற பூண்டதாகும், நாங்களெனு மமதையதை யடக்குமூலி-நலமான வில்வத்தோ டக்கிபூண்டு, ஓங்கிவளர் சோதியென்ற மூலியாகும்-ஓகோகோ நாதாக்கள் சொன்னவாறே. (218)

வாருகச் சொல்லுகிறே னப்பாகேளு - வளமான மலைதாங்கி வேரோடொக்க, தேருன நாய்வணங்கிக் காஞ்சோரிதான் - தெளிவான உத்தாமணி முருங்கையோடு, மாருகச் சொல்லவில்லை திகைப்பூடோடு - மன்னவனே சிறுசெருப் படைபூவல்லி, பேருன காட்டாமணி சிகப்பதாகும் - பெருமையுள்ள சிறுமூலி விஷ்ணுதானே. ()

சிவமான பன்றியது தோண்டியப்பா - சிறப்பில்லா பீநாறி மூலியோடு, தவமான மாணிக்கப் பூண்டதாகும் - தளராதே யிவையெல்லா மரைத்துநன்றாய், கவனமாய் ரசமதனை யுட்பொதிந்து - கண்மணியே கஜபுடந்தான் சதுரமாகும், உவமையிலா ரசங்கட்டிச் செந்தூரிக்கும் - உண்மையுள்ள செந்தூரப் போக்குக்கேளே. (220)

கேளப்பா செந்தூரந் தனையெடுத்துக் - கெடியான நவலோகந் தன்னிலேதான், வாளப்பா சேருக்கு ஒருமாவீதம் - வகையாகத் தான்கொடுக்க மாற்றுக்கேளு, தாளப்பா வாயிரத்தெட்டுமாற்று - தயங்காதே பேமத்தின் சொரூபத்தாலே, நாளப்பா போகாது நிலையில்நின்று - நாயகனே சித்துவிளை யாடுவாயே. (221)

ஆடவே யாரறிந்து செய்யப்போருர் - அப்பனே சிவயோகி செய்வான்பாரு, நீடவே யோகிக்குக் கிட்டுமல்லால் - நீணிலத்தில் சமுசாரிக் கெய்யாதய்யா, வாடவே திரிகின்ற பேயருக்கு - வகையான யிவ்வேதை கிட்டாதப்பா, ஆடவே முன்சொன்ன வேதையெல்லாம் - அப்பனே சமுசாரிக் கெய்யும்பாரே. (222)

பாரேநீ வேதையிலே தங்கஞ்சேர்த்தால் - பாலகனே யவ்வேதைக் கிட்டுமையா, சீரேதான் தாயில்லாப் பிள்ளையுண்டோ - செகத்திலே செப்பார்க ளிம்மறைப்பை, தேரேதான் வயதுபத்தரைக்குமேலே - தெளியாது சமுசாரி யானபேர்க்கு, சாரேநீ சொல்லுகிறேன் சிடிகைவேதை - சாங்கமுடன் தாய்சேரு மேமர்தானே. (223)

உப்புமணிச்செந்தூரம்.

ஏகமாம் உப்புமணிச் செந்தூரங்கேள் - எழிலான ஆவாரம் பூ வரைத்து, தாமதமில் லாமலே ரெண்டுபாத்ரம் - தயவாகத் தான் செய்து கரியுப்புவைதது, நேமமாய்த் தான்மூடிச் சீலைசெய்து - நேர்மையுடன் புடமதுவே நூற்றியெட்டு, வாமமாய் ஐந்தெருவிற் புடந்தான்போடு - வப்பனே மறுபுடந்தான் சொல்லக்கேளே. ()

சொல்லுவேன் ஆறெருவிற் புடந்தான்போடு - சோராமல் புடத்துக்கு யெருவொன்றேத்து, வெல்லுவா யிப்படியே நூற்றியெட்டு - விளம்பியதோ ரெருவரையி லேத்திப்போடு, சல்லவே செந்தூரம் பவளம்போலாம் - கருவான தாம்பரத்தின் மீதேதாக்கு, நல்லவே பத்துக்கு குருவொன்றீய்ந்து - நலமான தங்கமது ஒன்று சேரே. (225)

சேர்க்கையிலே வயததுதா னென்னசொல்வேன் - சேர்வையடா யிருநான்கு மாற்றேயாச்சு, பார்க்கையிலே யிவ்வேதை பசுமைமெத்த - பாலகனே வறுமையெனும் பிணியேபோச்சு, நார்க்கமலத் தாயாரி னருளினாலே - நாயகனே யுந்தனுக்குக் கூறலானேன், மார்க்கமின்னுஞ் சொல்லுகின்றேன் மைந்தாகேளு -மானிலத்தோர் பிழைக்கும்வகை யிதுதான்காணே. (226)

லிங்கச்சேந்தூரம்.

காணவே லிங்கச்செந் தூரங்கேளு - கருவான கண்மணியே கழறுவேன்யான், தோணவே ஆதாளை வன்னியோடு-தொல்லையறச் சாற்பிழிந்து படிஒன்றேகால், வேணபடி அயக்குண்டா தன்னில் வார்த்து-வேடிக்கை கிருஷ்ணவின் அபிரேக்கையா, காணவே அதின்மீதில் வைத்துப்பின்பு-கருவான அதின்மத்தி லிங்கம்வையே. ()

வையப்பா அடுப்பேற்றித் தீமூட்டி - வகையாக மாதளையாம் விரகுனாலே, செய்யப்பா அக்கினிதான் கமலமாகும் - செயலாக மூன்றுநாள் யெரித்தபின்பு, பொய்யப்பா யில்லையடா சொன்னசாற்றுல் - பொங்கமுடன் சுறுக்கதுதா னெருனளாகும், மெய்யப்பா பேய்க்குமட்டி பழத்துள்வைத்து - மேன்மைபெற வாய்மூடிச் சொல்லக்கேளே. (228)

கேளேநீ கரியதுதான் பத்துசேறு - கெடியான அனல்மூட்டி லிங்கம்வைப்பாய், பாளேதான் விளுடியது பத்தேயாகும் - பாங்குபெறத் தாளெடுக்கச் செந்தூரந்தான், காளேநீ பவளம்போல் சிவந்துகாணும் - கறுவான தகையெடுத்து மதியின்மேலே, வாளேநீ பத்துக்கு ஒன்றுதாக்க - வயததுவும் பத்தாகும் வழிகாட்டாதே. ()

குஷ்டத்திற்கு அவுஷதம்.

காட்டாதே வினைப்போக்கு மூலியப்பா - கழறுவேன் கையாளின் மூலியோடு, நீட்டுவேன் கறுங்கையான் மூலியாகும் - நீடான கொல்லியடா மலைவேம்போடு, ஊட்டுவேன் சிவனரின் வேம்போடொக்க - உகந்துகேள் நிலவேம்பு வெடிக்குஞ்சூரி, வாட்டமின்றி யிவையெல்லா மொன்றுய்ச்சேர்த்து - வாகாக யிருப்புலக்கை யதனுற்சாடே. (230)

சாடுவாய் ரசமதுவே நாழிவாங்கு - சார்பாக வெண்ணெய் தான் நாழிமூன்று, கூடுவாய் ரசமதுதான் சுண்டக்காச்சு - குண முள்ளாய் பணவிடைதான் மண்டலங்கொள், ஓடுமே குஷ்டமுதல் நோய்களெல்லாம் - ஓகோகோ நாதாக்கள் மறைத்துச் சொன்னார், சாடினேன் உந்தனுக்காய் தயங்காதேநீ - தள்ளடா புளிபுகையும் உப்புந்தானே. (231)

உப்பான யிவையெல்லாம் தள்ளினோர்க்கு - உத்தமனே தேக மது காந்தியின்னும், தப்பில்லை நாற்பதுநாள் பாலோடன்னம் - சட்டமுட னுண்டாக்கால் குஷ்டமேது, ஒப்பில்லை யெம்மருந்து மிதற்குவையா, உத்தமனே யென்னசொல்வேன் மகிமைமெத்த, செப்பினேன் பத்தியந்தான் நன்றாய்க்காரு - சேயெனநீ யண்டிய தாற் கூறினேனே. (232)

தங்கபற்பம்.

கூறினேன் வரர்மூலி அரைத்துநன்றாய்-கூசாமல் தங்கமதைத் தகடடித்து, வீறியனே தகட்டுமேற் கவசஞ்செய்து - விளங்கவே மண்சீலை யொன்றேபோதும், தேறுவாய்ப் புடமதுதான் கெஜமே யப்பா - தெசட்டில்லை தங்கமது வெளுத்துநீறும், சாறுவாய் பற்ப மது வெண்மைமெத்த - தளராதே பற்பமதைப் பதனம்பண்ணே.

பண்ணப்பா யின்னமொரு மார்க்கமையா - பகருகிறேன் புத் தியுடன் பண்பாய்க்கேளு, நண்ணப்பா தேசமெங்கும் சுற்றும்போது-நானேதான் கிஸ்கிந்தை நகரம்வந்தேன், கண்ணப்பா மலையினடி வாரந்தன்னில் - கர்த்தராம் வீரமாமுனியைக் கண்டேன், நண்ணப் பா கண்டவரை வலமாய்வந்து - நமஸ்கரித்தேன் நவச்சாரஞ் சொன்னார்கேளே. (234)

நவாச்சாரக்கட்டு.

கேளப்பா வொருபலந்தான் சீனிக்காரம் - கெடியானசரக்கு பொரி காரமொன்று, ஆளப்பா மதமடக்கி நீரில்நேராய் - அரைத் துபலங் காலதுதான் நவச்சாரத்தில், நீளப்பா பொதிந்துசித்ர மூல மாட்டு - நிலைமையாய்க் கவசமிட்டு சீலையைந்துசெய்து, நாளப்பா கோழிபுடம் போடக்கட்டும் - நவச்சாரக்கட்டதிலே பலங்கால் வாங்கே. (235)

நவச்சாரமெழுகு.

வாங்கியே வெடியுப்பு பலந்தானென்று - வளமான பழுப்பெருக்கஞ் சார்விட்டாட்டி, தாங்கியே ரவியில்சேர்த் துலரக்காட்டி- சட்டியிற் கோழிக்காரம் பரப்பித்தூளாய், ஒங்கியே யதினடுவே வுப்பைவைத்து-வுத்தமனே சிறுதீயாய் யெரிக்கமேலும், தூங்கியே போகாமல் கோழிக்காரம்-சுகமான பொடிபோட மெழுகதாமே. ()

ஆமப்பா கட்டினதோர் நவச்சாரந்தான் - அருமையிது கை கண்ட கட்டதாகும், ஆமப்பா வொருக்காலுங் கசிந்திடாது - அக்கினியில் போட்டுப்பார் வுருகியாடும், ஆமப்பா அநேகவிதங் கட்டு முண்மை-அவனிதனில் சொக்கமொரு பலத்துக்கேதான், ஆமப்பா மஞ்சாடி மெழுகுப்போட்டு - ஐயிரண்டு வயதுகண்டோம ஆய்ந்து ஆடே. (237)

இரசத்து.

ஆடப்பா பதங்கரசம் விராகனாகும்-ஆனதொரு கெந்தகமுஞ் சரியாயாட்டி, நீடப்பா மண்டூகங் கொண்டுவாய்க்குள் – நிறையாக சரக்குதனைப் போட்டுவைத்து, நாடப்பா கயிர்கோத்து வுலர்த்தி நன்றாய்-நலமான குழிபுடத்தில் தைலம்வாங்கி, போடப்பா சுத்தி செய்த தாம்பூர மெட்டு-புகழான சொக்கம்ரெண்டு விராகனாச்சே.

ஆச்சப்பா வுருக்குமுகந் தனையறிந்து – ஆகாகா தைலமதில் துளிதான்குத்து, போச்சப்பா பீடையென்ற தெல்லாமிப்போ-பொய்யல்ல மெய்யிதுதான் புகழ்ந்துகேளு, நீச்சப்பா சித்தர்சொன்ன சித்துமெத்த - நினைவாகச்செய்பாகங் கைபாகங்கள், ஆச்சப்பா விள்ளாதே வயதெட்டாகும் - அருமையாமித் தொழில்தானமூர்தஞ்சாத்தே. (239)

சாத்தரிய பாஷாணங் கட்டியொன்று - தான்வாங்கிப் பீங்கானில் முலைப்பால்விட்டு, போத்தரிய பொரிகாரம் விராகனென்று-பொடித்திட்டு வெண்கட்டி ரவியில்வைக்க, மாத்தரிய பால்குடிக்குமிரட்டிநன்றாய்–மைந்தனே யுணர்ந்தபின்பு வாங்கிக்கொண்டு, ஆத்தரிய விலாங்குமீன் பிடித்துவந்து - அதின்வாயிற் பாஷாணம் போட்டுத்தைதையே (340)

தைத்தபின்பு வுப்பிடித்து சட்டிதன்னில்-சரியாக அரையிட்டு அதின்மேல்மீன்தான், வைத்துமே வுப்பிட்டு வுலைதான்மூடி - வாய் சந்துசீலைசெய்து அடுப்பிலேற்றி, தைத்துகம லாக்கினியா யிரண்டு ஜாமம் - தானெரித்த பின்புஅதை ஆறவாங்கி, பத்திரும்பு கரண்டி தன்னில் பலந்தானிட்டு - பன்றிநெய்த் தரைப்படிதான் சுருக்கு காட்டே. (241)

காட்டியே வங்கபற்பக் களஞ்சியொன்று - கனமான கட்டின பாஷாணமொன்று, ஆட்டியே சுண்ணாம்பு ஜலத்தைவிட்டு - அள்ளியொரு களஞ்சிவெள் வங்கங்காய்ச்சி, நீட்டியே வுருக்குமுகத் திடவும்வாங்கும்-நேர்துருத்தி நாலுநா ழிகைதானூது, வாட்டியே யெடுத்திதற்குச் சரியாய்ச்சூதம் - வளமான மேற்படிநீர் வாத்தரைத்தே. (242)

அரைத்துவில்லை பிடித்துலர்த்தி வோட்டில்வைத்து - அதின் மேலுஞ் சில்லிட்டுச் சீலைசெய்து, வரைத்துநன்றாய் காடையொரு புடத்தைப்போடு-வாகாகவெடுத்திடவே மெழுகுமாகும், உரைத்த செம்பு சுத்திசெய்து நாற்களஞ்சி, வுத்தமனே மண்ஜாடிவுருகும் போது, கரைத்திடுவா யொன்பதுக்கு வயதுமாறு - காசினியில் ரத்தினநூ லிதுதானுச்சே. (243)

ரத்தினமாம் வீரமுனி சொன்னவாக்கை - நாயகனே யென் சீஷா யாக்கோபென்று, சித்தான சித்தெல்லா மறிந்தவாசான்-சிற் பரன் பூதாநந்தர் திரமாய்ச்சொன்னார், முத்தான யென்சீஷா வுந்த னுக்காய் - மூறையிட்டே னெந்தனுட னூலிலையா, எத்திசையில் காதாக்கள் மறைப்பையெல்லாம்-எடுத்துரைத்தே னகைபாக மிது தான்காணே. (244)

பாரேநீ யெணதாசான் பூதர்போல - பக்குவமாய் ஞானவழி தன்னைச்சொல்லார், யாருமே யவர்போலச் சொல்லவில்லை - அவனி யிலே சித்தரெல்லா மறைப்பாய்ச் சொன்னார், தேருமே யவர்மொ ழியை யின்னஞ்சொல்வேன்-செகத்தினிலே ஞானவழி சிறப்பாய்ச் சொன்னார், காருமே யின்னூலைப் பதனம்பண்ணு-கண்மணியே கா ட்டாதே கழறுவேனே. (245)

ஞானங்கூறல்.

காட்டார்கள் ஞானமென்ற சூக்குமத்தை - கருத்தாகச் சொ ல்லுகிறேன் கண்ணேகேளு, பூட்டான யென்னுத்தா ளிருக்குந்தா ளம் - புகலுகிறேன் புண்ணியனே கண்ணியாகேள், நாட்டுகிறேன் பிறப்பிறப்பு மற்றுப்போக-நான்கூறும் வாறதனைக் கவனமாய்ப்பார், தாட்டிகமாய்ச் சொல்லுகிறேன் தரணிமீது - தன்மையாய் யென் னைப்போ லார்சொல்வாரே. (246)

ஆருமேசொல்லார்க ளவனிமீது - ஆகாகா யென்னசொல் வேன் செப்பக்கேளு, பாருமே மூலமுத லாறுஸ்தானம் - பாங்கு பெறச் செங்கனலாய் நின்றபீடம், தேருமே யாகாயந் தன்னைக் காணு - தெவிட்டாத தாயாரின் பதியைக்காணு, கோறுமேவிற் புருவ மையமேல்நில்-கோடிபொரு ளீந்தாலுஞ் செப்பிடாதே (247)

செப்பாதே ரவிமதியைத் தெளிந்துபாரு - சிவாசிவா ஞான மென்ற மனதையூனு, தப்பாமல் காலாலே நிறுத்தியூது - தயங்கா தே தற்பிரம சூட்சமேகேள், ஒப்பமுடன் சந்திரனை யிறுத்திக் கும்பி—ஒகோகோ சூரியனில் மெள்ளவாங்கு, உப்பான அப்பதுவு மொடுங்கிற்றுனல் - ஒருபொருளும் அழியாது உண்மைகேளே. ()

கேளடா சூரியகலை யதனில்தாக்கு – கெடியாக நாற்பதுநாள் பழக்கம்பண்ணி, கோளடாயில்லாது சொன்னேன் சொன்னேன்-குறிப்பாகப் பழக்கமுத லானபின்பு, நாளடா போக்காது விண்ணைப்பாரு, நாயகனே மும்மூர்த்தி தேவரங்கே, பாளடா பரமங்கே காணுங்காணும்-பட்சமுடன் னெனையழைக்குந் தாயாரங்கே. ()

தாயான பஞ்சகர்த்தா ளாட்டமங்கே-தளராதே யெழுவகையின் தோற்றமங்கே, சேயான யென்னையா செப்பக்கேளு-செகமதிலே யாடுகின்ற சிவனுமங்கே. நாயாகத் திரியாதே நமசிவாயம்–நவிலுகிறே னைந்தெழுத்தின் பெருமைதன்னை, பேயாகத் திரியாதே பிரணவந்தான்-பேற்பெற்ற கணேசரவர் பீஜமாச்சே. (250)

ஆச்சப்பா நகாரமது பிரம்மாவாகும்-அறியார்கள் மகாரந்தான் மாலேயாகும், பேச்சப்பா சிகாரமது ருத்திரனாகும்-பேருலகில் வகாரந்தான் மயேசனாகும், காச்சப்பா யகாரமது சதாசிவந்தான்-கழருதே யாறுதல மிதுவேயாகும், பாச்சப்பா பொய்பேசித் திரியாதே நீ-பாருலகில் கருவாளிகாண்பானுமே. (251)

ஆமேதா னித்தகைய மார்க்கமெல்லாம்-அடுக்காகக் காண்பித்தேன் கண்டுகொள்ளு, நாமேதான் சொன்னபடி பூமையைத்தான்-நாயகமே கண்டோர்கள் புண்ணியவானும், தாமேதான் உப்புஅப்பைக்காணவேணுந் - தாட்டிகமாய்க் காணுதை மடையருக்கு, வேமேதான் வாதமது கிடைக்குமோசொல்- வெட்டவெளி கண்டோர்க்கு கிட்டுந்தானே. (252)

தானான ஞானிக்குப் பத்தியந்தான்–தடையறவே சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு, தேனான பெண்ணினுட மோகமாகா-தெரிவிப்பேன் தூக்கமுதற் சோம்பலாகா, பாரான வறுசுவையைத் தள்ளவேண்டும் - பாலகனே தானென்றீ மமதைகூடா, மானான யென்னையா மகிழ்வாய்க்கேளு-மாறாதே மதியைவிட்டு யேகிடாதே, (253)

ஏகாதே மனமதுவே வாசியாகும் - எட்டாத வெட்டவெளி மனதிலேதான், போகாதே மனமதுவே யோகமாகும்-புகலுகிறேன் ஞானமது மனமேயாகும், சாகாதே சந்தேகங் கொண்டிடாதே-சார்பானநற்பதவி மனதினாலே, வாகாகச் சொல்லுகிறேன் மனமேமந்த்ரம்-வகையறியார் மானிடமாங் கூடந்தானே. (254)

கூட்டியே மனமதுவே நில்லாவிட்டால்-குணமில்லை கருத்தை யொன்றுய்ச் சேர்க்கவேணும், தாட்டிகமா யியம்பிவிட்டேன் மறைப்பையெல்லாம்-தாரணியி லென்னைப்போ லாருஞ்சொல்லார், பூட்டான பூட்டெல்லா மிதிலேகாண்பாய்ப்-புண்ணியனே சொல்லிவிட்டே னுளவையெல்லாம், காட்டாதே யொருவருக்குங் கைபாகங்கள்-கண்மணியே யம்மையவள் காப்பாள்தானே. (255)

சாபநிவர்த்தி கூறல்.

அம்பரத்தி லாடுகின்ற ஆத்தாள்பாதம் - அரகரா தீர்ச்சிதது மூலிசாபம், பம்பரம்போல் போக்குதற்குப் பக்கீர்யானும் - பகருவேன் குருவினுட கடாக்ஷத்தாலே, தும்புருவர்சித்தர்களுஞ் செப்பயில்லை - தொல்லுலகி லுந்தனுக்காய் செப்புவேன்பார், வெம்பியதோ ரோகங்க ணீங்கிப்போகும்-வேதாந்த மந்திரத்தின் சுளுக்குதானே. (256)

மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு-மகிழ்வாகமூலி வகைக் கெல்லாமொன்று, தந்திரமாம் வாதித்த வாரந்தன்னில்-தயாபரனே மூலியிட மேகியேதான், சுந்தரனே வடமுகமாய் நின்றுகொண்டு-துன்பமறக் கணேசரைநீ தியானஞ்செய்து, வந்திப்பாய்ச் சூரியனில் மெள்ளவேதான்-வாசிதனைப் பாச்சிடுவாய்க் கலைமாறுதே

மாறுமல் சதாசிவத்தின் பதியில்நின்று-மாட்டுவாய் மனக்கண்ணால் நமசிவாயம், வாறுகலைவைத்துவிடு வரைகடோறும்-வகைபெறவே யுற்றுப்பார் மணங்கொண்டாப்போல், தோறுத மூலியடா சாபம்போச்சு - தோற்றமடா நீநினைத்த சிந்தெல்லாந்தான், வீறனவீரியனே பஞ்சமுத்ரை-விறுதுபெறத் தியானமதை மறந்திடாதே.

மறவாதே சொன்னதெல்லாம் அய்யாஅய்யா - மாட்டினார் நவரத்தின மெந்தனுக்காய், திறந்துமே யுளவதனைக் காட்டும்போது -திறமாகத் தர்க்கமது செய்துகேட்டேன், இறந்துமே போகாத வழியைக்காண - வியம்பினார் வழியோடேயெந்தனுக்கு, மறப்பான மானதமாம் பூஜைமார்க் ம் - மாட்டுவாய் மனக்கண்ணால் மாளும் நோயே. (259)

மாளுமே வியாதியெல்லாஞ் சொன்னேனைமந்தா-மகத்தான சாத்மீகத் தோருக்கப்பா, கேளுமே பொய்சூது வில்லாமைந்தா -கேசரமாய் நிற்கின்ற வெழுத்தையெல்லாம், வாளுபோல் வீசினார் ஞான மார்க்கம்-வகையறியாச் சண்டாளர்க் கெய்துமோசொல், தாளுமே பணிந்ததொரு யெந்தன்கண்ணே - சாற்றினேன் நவரத்தின சுருக்கமாமே (260)

நவரத்தினங்கூறல்.

ஆமேதான் கண்நிறைந்த பூரணத்தால் - அரகரா வியாதியெல்லாம் நீங்கும் நீங்கும், போமேதான் கண்மணியே மனக்கண்ணாலே - பூரித்து ரேசித்தைந் தெழுத்தைநாட்டு, மாமேதான் கண்மணியே கும்பகத்தில் - மாட்டுவாய் மனக்கண்ணால் மாளும்வியாதி, காமேதான் கண்நிறைந்த பூரணத்தைக்-கண்டவுடன் வியாதியெல்லாம் பறக்கும்பாரே. (261)

சீடன்கேட்குதல்.

பாரென்றீர் பூரணத்தை முன்னேமூர்த்தி - பார்க்கும்வகை யெப்படியோ பகரவேண்டும், போமென்றுஞ்சொன்னீரே புண்ணியமூர்த்தி-போகும்வகை யெப்படியோ புகலவேண்டும், மாரென்றுஞ்சொன்னீரே மவுனமூர்த்தி-மாற்றும்வகை யெப்படியோ மார்க்கஞ்சொல்வீர், காரென்றுஞ்சொன்னீரே கம்பமூர்த்தி-காலடிக்கே நமஸ்காரங் காட்டுவீரே. (262)

காட்டுவேன் கண்மணியே கலங்காதேநீ - கனகசபை பூரணத்தின் கருத்தாம்பார்வை, மாட்டுவாய்க் கண்மணியே நாதவிந்து-மகத்தான மூலத்தின் வட்டமிட்டு - நாட்டுவாய் கண்மணியே ஐந்தெழுத்தை - நானிலத்தில் மானிடர்க்கு நோய்கள்வந்தால், ஓட்டுவாய்க் நசிமூல,தேவாவென்று - ஓட்டையிலே யோர்மனதா யோடும்பாரே. (263)

பார்வையென்றா லப்பாநெற் றிக்கண்பார்வை - பற்றற்றோர் பார்க்கின்ற பார்வையப்பா, சேர்வையென்றால் கண்மணியே ஞானச்சேர்வை-சினமற்றோர் செய்கின்ற சேர்வையப்பா, கோர்வையென்றால் கண்மணியே யண்டக்கோர்வை-கோர்த்தாக்கால் மணிகளெல்லாங் கொட்டுண்டேபோம், பார்வையிலே கண்மணியே யண்டத்தேற்றி - பற்றியே பூரணத்தை மருவியேறே. ()

ஏறுவாய் மூலத்தில் வட்டமிட்டு - யென்னசொல்வேன் சதுரத்தில் நகாரமிட்டு, தேறுவாய் மகாரத்தில் பிறையொன்றிட்டு-திட்டமாய் முக்கோணத்தில சிகாரமிட்டு, கூறுவாய் வகாரமிடு சட்கோணத்தில்-குறிப்பாக விந்துவிலே யகாரம்மிட்டு, சேறுவாய் நதிதனிலே தீர்த்தமாடி - சிவாசிவா பூரணதிற் சொக்கித்தீரே. (265)

தீர்க்கையிலே விண்ணிலோங் காரமோது - திடமாகும் நாதவிந்து கோசபீஷம், சேர்க்கையிலே உயிரெழுத்தைச் சேர்த்துவோது - சிறந்தவன்னி வாய்வுநீர் மண்விண்ணோது, பார்க்கையிலே திராணத்தால் நாட்டம்பாரு - பாருலகி விதைவிடவே ருட்டமில்லை, கார்க்கையிலே ஐந்தினையும் வேண்டிப்போற்றிக் - கைகண்ட பூரணத்திற் கலங்துநில்லே. (266)

நில்லுவுட லாவிபொருள் தத்தஞ்செய்து-நின்செயலே யென்செய லில்லையென்று, சொல்லுவாய்க் கண்மணிசாஷ் டாங்கஞ்செய்து-சோதிமணி மாத்திரைதான் சொக்கியீவாய்,வெல்லுவாய் பொய்களவு கொலைகட்காமம் - மேதினியி லுயிர்களைத்தன் னுயிர்போலெண்ணு, வல்லவனு யிருப்பதற்குச் சொல்லிவிட்டேன் - மதியினைலறிந்தந்த ஆதிபாரே. (267)

உபதேச அதீதமயம்.

ஆதியிலே அருவுருவாய் நின்றுளாத்தாள்-அரகரா கம்பவொளி யானுளம்மை, வீதியிலே சிவபரமு மானுள்கன்னி-வில்லொளியிலாகாயமானுள்வாலை, சோதியீலே காத்தனல்நீ ரானுள்சத்தி-சொரூபநிலையானதிந்து சொல்லப்போமோ, சேதியிலேயிச்சேதி யாருஞ்சொல்லார் - தீட்சையைக் காப்பாற்றிநீ செய்துகொள்ளே. (268)

காப்பாரே யெங்கும்வொன்றுய்க்கியானியப்பா-கருத்தையொன்றுய்ச் சேர்ப்பாரே யோகியப்பா, சீப்பாரே கோழியைப்போல் மனதுள்ளப்பா - சின்மயமாய் வொளியில்நின்று சித்தமொன்றுய், பார்ப்பாரே ஆரூட ஞானியப்பா-பளிங்கென்ற வாகாயமப்பால்சென்று, சேர்ப்பாரே அவியெங்கு மாகவப்பா - செங்கனலாய் நின்றவண்ட கொலுவில்தானே. (269)

தானான கொலுவில்நின்று யேகமாகி-தன்மயமாய் வொளிசொரூப மானாரப்பா, தூனைவொளிகொலுவில் மயமாய்ப்போனர்-தூங்காதே யம்மயமாய் நீயுமாவாய், தேனானவவர்களுக்குப் பிறப்போயில்லை-தெவிட்டாத தெள்ளமுது வுண்டதாலே, கோனானகுரு பதத்தில் தொண்டுசெய்து-கும்பிட்டு அந்தரங்க குறியில்நில்லே.()

நில்லப்பா மணியாடுங் கொலுவினுள்ளே - நிற்மலமாய் நின்றவரை யார்தான்காண்பார், சொல்லப்பா வுந்தனுக்காய் சொன்னமார்க்கம்-சுகமாக நல்லபிள்ளை யறியவேண்டும்,இல்லப்பா வுன்வீட்டில் இருக்கும்வஸ்து-இதையறியா மானிடர்க ளலையுறூர்கள், வெல்லப்பா நாலுபிள்ளை வுண்டோன்சித்தன் - வெளிவிட்டு விபரமதாய் விள்வேன்பாரே. (271)

பாரேநீ பிரிதிஅப்பு தேய்வுசேரில் - பார்மகனே நாலுபிள்ளையுண்டாச்சப்பா, ஊரேநீ திரிந்தலைந்து சிசுக்கள்தேடி-வுரளதனில் போட்டிடிக்கா துண்மைசொன்னேன், தேரேநீ நாலுபிள்ளை யறிந்துக்கொண்டு - தியங்காதே மர்ம்மத்தைத் தெரியச்சொல்வேன், எரேநீ காலுபிள்ளை யறியவேண்டில் - யேகாந்த குருவதனை வணங்கிக்கேளே. (272)

சீடன் வினவல்.

கேளென்றீர் யென்குருவே சொல்லவேண்டும் - கிடைத்தபெரருள் நீயிருக்க யெங்கேபோவேன், மேலென்றீர் என்குருவே யானந்தவாழ்வே-மேதினியி லும்மைவிட யாருங்காணேன், கேளென்று யெனக்குமிகச் சொன்னதாலே-கேட்டனையா யென்பேரில் பட்சம்வைத்து, வாளென்றீர் ஞானவா ளெனக்குத்தந்து - வழிகாட்டி வுளவதனை வழங்குவீரே. (273)

சீடனுக்குக் கூறல்.

வீறான வீறியனே மெய்யுள்ளோனே - விரித்துநீ கேட்டதினால் யானுஞ்சொல்வேன், சீறானசின்மயனே யறிவுள்ளோனே-சீக்கிரமாய் வன்னியிலே பிறந்ததொன்று, மாறான மாறலிது வறிந்துகொள்ளு - மயங்காதே தேகசவுந் திரியமப்பா, பேறான பேர்செய்யும் சமயமய்யா - பிழைக்கவே இதையறிந்து பரிவாயேரே. (274)

ஏருமே நாலுபிள்ளை யொன்றுபட்டு - யேகாந்த வொளிக்குள்ளே பதியைக்கண்டு, சேருமே மனதைநீ யலையொட்டாமல்-செப்பினே னதையறிந்து தெளிந்துநில்லு, ஆருமே யிளைப்பங்கே தோணுதப்பா - அரகரா அதிபதியை யறிந்துகொண்டு, பாருமே யன்னையும்நீ பற்றிக்கொண்டு - பரப்பிரமப் பூரணந்தான் பரிந்தகாரே. (275)

காராமல் போனதென்றால் பொய்யாய்ப்போச்சு - கருத்தினிலே நோக்காட்டால் காணமாட்டாய், சேராமல் போனதென்றால் இகலோகத்தில் - ஜெனனமப்பா ஜெனனமப்பா தெரிந்துசேரு, போராமல் வொளிக்குள்ளே புகுந்தமாறைப்-பூவுலகில் பிறப்பிறப்பு யில்லையப்பா, பாராமல் வாசியைநீ பாச்சிப்பாரு - பாருலகில் ஜெனனந்தான் பறந்துபோச்சே. (276)

போச்சப்பா ஆவிபெங்கு மாகவப்பா - போராட்டஞ்செய்யாதே காயமிங்கே, ஆச்சப்பா கருநெல்லி கற்பததாலே - அரகரா வெண்சாரை அடைந்ததாலே, பாச்சப்பா ஞானக்கண் ணுனக்குத்தந்தேன் - பாடிவைத்தேன் வேதாந்த ரகசியத்துள், வீச்சப்பா ஞானவா ளெடுத்துநீயும் - வீதிசுத்தி பஞ்சமுத்திரை திபானம்பாரே. (277)

சீடன்வினவல்

பாரென்றுஞ் சொன்னீரே வேதமூர்த்தி-பாருலகைந் திரிந்தலைந்து வும்மைக்கண்டேன், சேரென்று நீரெனக்கு வழியுஞ்சொல்லே-செப்பினீர்க் கருநெல்லிச் சாரையென்று, ஊரென்று காடென்று திரிந்தாலுண்டோ - வுண்மைசொல்லு மலையேரிப் பார்த்தாலுண்டோ, தேரென்று யெனக்குநீர் சொல்வீரய்யா - தேசிகரே பொன்னடிக்குத் தெண்டந்தானே. (278)

சீடனுக்குக்கூறல்.

தெண்டமென்று கேட்டதொரு பிள்ளாய்கேளு - திறப்பேன் பார் நீலமணிக் கட்டைகன்றாய், விண்டதான் கருநெல்லி கற்பமிங் கே - விரித்தேன்பார் வெண்சாரை மனதில்கண்டாய், அண்டபகி ரண்டமெல்லா மாடிநிற்கும் - அரகரா கருநெல்லி வெண்சாரைகண் டாய், உண்டறிந்தார் சித்தரெல்லா மிந்தகற்பம் - உரைத்தேன்பார் உண்மையிது விண்ணில்சேரே. (279)

விண்ணிலே யிருவிரலை வைத்துப்பார்பார் - வேதாந்தமுடிவறி ந்து வொளிகண்டோர்கள், வன்னியிலே யிருவிரலை வைத்துப்பார் பார் - வழிரெண்டை வொன்றாக்கி வொளிகண்டோர்கள், உன்னி லே ஆடுகின்ற பொருள்தானப்பா - ஓகோகோ வுலகமெலாம் ஒளி தான்கண்டாய், தன்னிலையைத் தானறிந்தால் ஞானியாவான் - சா கரத்தின் நிலையில்நின்று தாக்கிப்பாரே. (280)

தாக்கையிலே கனகசபை கோலங்காணும் - தளதளென்று மின்னல்மின்னுந் தாரகத்தில், கார்க்கையிலே ஆயிரத்தெட் டித ழின்நேரே - கரகமலர் விரலைரெண்டும் மெதுவாய்விட்டு, நோக்கை யிலே பளிச்சென்று மின்னல்மின்னி - நோகோகோ ஜெகசோதி மணிசொரூபம், பார்க்கையிலே பஞ்சவர்ணக் கோலங்காணும்-பரப் பிரம சொரூபத்தில் பளிங்குகாரே. (281)

காரப்பா வன்னிக்குள் வொளியினாட்டம் - கருத்தைவொன் றாய்ச்சேர்த்தல்லோ கண்டார்சித்தர், எரப்பா ஓர்மனதாய்ப் பிரா ணாயஞ்செய்து - யேகவெளி வொளியின்மேல் நாதவோசை, ஆரப் பா யிதையறிந்து நிற்கப்போரார் - அரகரா ஞானியல்லோ அறிந்து நிற்பான், யேரப்பா பூரணத்தில் மனலதையோட்டி - யேகவெளிதரி சனத்தை விளம்பினேனே. (282)

விளம்பினேன் தரிசனத்தை வெளிவிடாதே - வீணருடன் சேராதே விழலாய்ப்போகும், தளம்பினே னென்றுரைத்த பிள்ளா ய்கேளு - தட்டிவிடு யகரஅஸ்வ லகாரனைப்பற்றி, அளம்பினேன் மேருவினில் வைத்தேனப்பா - அரகரா பசியாவி யறிந்துவுண்பான், களம்பினே னிக்காயம் வுண்டியானும் - கயிலையங்கிரி வொளியில் கல ந்தேன்முத்தி. (283)

முத்தியாம் வொளிமயத்தில் சேர்ந்தோர்க்கெல்லாம் - முனிவர் சித்தர் யிவ்வொளியில் கலந்துநின்றார், சத்தியாம வுகரவிந்து கொ லுவில்நின்றார் - சதாநாட்ட மதிலிருந்து சார்வுசொன்னேன், வெத் தியாம் அகாரசிவம் விந்துசேர்த்து - வெளிவிட்டேன் வொளிமயத் தில் சேர்வாயப்பா, வத்தியாம் தீபவொளி சேர்ந்தால்முத்தி - வா ழ்த்துவா யின்னூலில் முடித்தேன்காணே. (284)

சீடன் வினவல்.

முடித்திட்டீர் பூரணப்பால் லெனக்களித்தீர்-முத்திதரும் மார்க்கமதை முழுதுஞ்சொன்னீர், எடுத்திட்டீர் யெனக்குச்சொல்ரசந்தானையா - யென்னசொல்வேன் ஒருசேதி யிறங்கிசொல்வீர், விடித்திட்டீர் மறைத்ததெல்லாந் திறந்துசொன்னீர் - விபரமதாய் வுயிர்கொடுக்கும் வுளவைச்சொல்வீர், தொடுத்திட்டீர் நவரத்தினம் நன்ருய்ச்சொன்னீர் - தோஷமில்லை வுயிர்கொடுக்கும் நிலைசொல்வீரே. (285)

சீடனுக்குக்கூறல்

வீரேழு லோகமெங்கும் நிறைந்துவொன்ருய் - விநோதமுள்ள சஞ்சீவி முளைத்துத்தானுய், பாரேழு லோகமெங்கும் படர்ந்துதப்பா - பதியினிடம் பசுவாகி யிருந்துவுண்பாய், சேரேழு மலைக்குமேல் நின்ருற்காணும் - செப்பினேன் சஞ்சீவி வேர்தானங்கே, வேரேழு லோகமெங்கும் பாய்ந்துதப்பா - வேதாந்த வொளியில்கலந்துண்ணுவுண்ணே. (286)

உண்ணப்பா வுயிர்நிலைதான் கண்டுகொண்டு - வுத்துப்பார் தசதீட்சை வொன்ருய்ப்போச்சு, பண்ணப்பா அந்தரங்க பூசை நன்ருய்ப் பக்குவத்தோடேயிருந்து பதியில்சேரு, அண்ணப்பா அங்கிருந்து விளைந்ததல்லால் - அரகரா அறியார்கள் வுலகத்தோர்கள், கண்ணப்பா மேல்நோக்கி யோட்டிப்பாரு - கண்ணொளியை விண்ணொளியில் கலந்துபோடே. (287)

போடுவாய் விஸ்வரூபம் பூரணதிரேகம் - பொருந்துவாய் யொளிக்குள்ளே நாதங்கேட்கும், கூடுவாய் மணிநாதம் கேட்டுக்கொண்டேன் - குறிவொட்டி நாதவொளி சொக்கிப்பார்த்து, நாடுவாய் பரமங்கே காஞுங்காண்பாய் - நாதமாம் வொளியில்சொக்கு சிவந்தானப்பா, ஓடுவாய் சிவந்தாண்டி அண்டம்சேர்வாய் - ஓகோகோ மெய்ப்பொருள் தான் வொட்டிப்பாரே. (288)

சீடன்வினவல்.

ஓட்டிமிகப் பாரென்று மூர்த்திசொன்னீர்-வொருபொருளும் வொளிக்காமல் வுண்மைசொன்னீர், கூட்டிமிக விஸ்வரூபம் நன்ருய்ச்சொன்னீர் - குறியோட்டும் வுளவைமிகக் கூறிப்போட்டீர், நாட்டிமிக நயனவொளி யறியச்சொன்னீர் - நாதபரம் சிவந்தாண்டி அண்டச்சேவை, காட்டிமிகச் சொன்னீரே குருவேஐயா - கைவுள்ளங்கனிநெல்லி கண்டேன்வுன்னி. (289)

உன்னிமிகச் சொன்னீரென் குருவேஐயா - வுற்றபொருள் யெனக்குரைத்தீர் வுண்மையாச்சு, பன்னிமிகச் சொன்னீரே நூல்கடோறும் - பட்சம்வைத்து யென்மீதில் பண்பாய்ச்சொன்னீர், சென்னிமிசை கரங்கூப்பி தெண்டனிட்டேன் - செப்பினீர் யென்னிடத்தி லிருக்குதென்றீர், எண்ணிமிக யெனக்குநீர் சொல்வீரையா - என்னிடத்தி லிருந்தவொன்றை யெனக்குக்காட்டே (290)

சீ. ஞுத்துக்கூறல்.

காட்டென்று கேட்டபிள்ளாய் கேளுகேளு - கனகமணி மாடத்தில் காட்டுவேன்யானு, ஓட்டென்று வுனக்குமுன்னே சொன்னேனப்பா - ஒருமனதாய் மணியில்சேர்ந் துத்துப்பாரு, பூட்டென்ற பூட்டெல்லா மிதிலேகண்டாய் - புண்ணியனே நீபொருந்து பொய்யோயில்லே, ஆட்டென்ற ஆட்டெல்லா மிதிலேசொல்வேன்-அழகுமணி மாடமதி லறிவிப்பேனே (291)

அறிவிப்பேன் அறிவுள்ளாய் அறிந்துகொள்ளு - அப்பனே மாடமதில் வொளிதான் கண்டாய், விரிவிப்பேன் கருமணிதான் கண்டாயப்பா - விம்மணியில் நின்றிலங்கும் பரத்தைக்கண்டாய், தெரிவிப்பேன் பரத்துக்குள் சிவத்தைப்பாரு - தேசிகனே அவர் சிரசு அண்டமாச்சு, குறிவிப்பேன் இக்குறிதான் கொள்வாருண்டோ - குருமக்க ளானுக்கால் குறிகொள்வாறே. (292)

வாரெல்லாம் வழியாகச் சொன்னேனப்பா - வழியறியாவேஷ குரு வருவார்கோடி, கூறெல்லாங் குறியாமல் குளறுவார்கள் - குருமக்கள் நானெனவே கூறிக்கொண்டு, பாரெல்லாந் திரிந்தலேந்து பணப்பறிப்பார் - பாலகனே யவர்களிடஞ் சேராதேநில், ஊரெல்லாந் திரிவார்கள் குருக்களென்று-வுண்மைபொருள் கேட்டாக்கால் பதுங்குவாரே. (293)

பதுங்குவார் பாசாண்டி வேஷத்தோர்கள் - பரதேசி நானெனவே வேஷம்பூண்பார், ஒதுங்குவார் ஓரெழுத்தின் பொருளைக் கேட்டால் - ஒருமொழியுஞ் சீராகச் சொல்லமாட்டார், சுதுங்குவார் சிவசொரூபங் காட்டென்றுக்கால்-சுடுகாட்டுப் பிணம்போலே சோங்கிக்கொண்டு, வதுங்குவார் வந்தவழி தெரியாமல்த்தான்-வழியுரைத்தால் குருவெனவே வணங்கிநில்லே. (294)

நில்லப்பா பெரியோர்கள் வருவாருண்டு - நின்னோடே பேசார் தன் நிலேயில்நிற்பார், செல்லப்பா அவரைநீ விட்டிடாதே - செப்புவார் யென்னூலின் மொழிந்தபாஷை, கல்லப்பா வானுலுங் கடைறந்துபோகும்-கீண்டுகொள்ளு அவர்மனது கரையாதப்பா, சொல்லப்பா ஓர்சொல்லும் பொய்வருது - சொன்னுக்கால் ஆதியந்தஞ் சொல்வார்போற்றே. (295)

போற்றப்பா பித்தரைப்போல் திரிவார்ஞானி - பொய்க்குருக்க ளல்லமெய்க் குருவேயாகும், ஆற்றப்பா வுன்மனதை யவர் வாக்காலே, உதீதமய சொரூபமதில் அடைவாயப்பா, ஏற்றப்பா மணிவிளக்கு வுள்ளேசென்று - யென்றைச்கு மவியாத விளக்கைக்கண்டு, சாற்றப்பா பூரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள-சரிசொன்னேன் நீயதனில் கலந்துகொண்டே. (296)

கொண்டங்கே நீயதனில் கலந்துபோற்று - கோடிமுப் பதுமூ
ன்று தேவரங்கே, தொண்டங்கே தொழுதங்கே பூசையங்கே - து
ரைதுரைச்சி அறுபதின்பேர் கொலுவினுள்ளே, பண்டங்கே பரன
ங்கே யயன்மாலங்கே - பலநூலும் போற்றுகின்ற பொருள்தானங்
கே, அண்டரங்கே யட்சரங்க ளெல்லாமங்கே - அதீதமப்பா யானு
னக்கு அறைந்திட்டேனே. (297)

அறைந்திட்டே னிந்தநூ லதீதமப்பா - ஆரறியப் போரார்க
ளவனியுள்ளே, திறந்திட்டே னுலகோர்க்கு வெளியதாக, திவ்விய
தச தீட்சையெல்லாந் தெரியநன்றாய், சொறிந்திட்டேன் வாடாத
புஷ்பமாக - சொர்னசுய வறிவுடைய பிள்ளைகட்காய், வறைந்திட்
டேன் வொளித்ததெல்லாம் வெளியதாக - வாதிவயித் தியர்ஞானி
வாழ்ததும்நூலே. (298)

நூலேணி யிதுவல்லோ போவதற்கு - நுணுக்கமதாய்க் காலை
வைத்து நுழைந்துயேறு, காலேணி சோலையிலே வைத்தேனப்பா-
கண்டேரு அண்டரெண்டுங் கொண்டுபோகும், மேலேணி முப்பா
லுக் கப்பாலப்பா - மெய்ஞ்ஞானி யப்பாலுக் கப்பால்நிற்பார், பா
லேணி சித்தருக்கும் ஞானிக்காகும் - பாடினேன் குருவாக யின்
னூல்தானே. (299)

அதீதமயம் முப்பத்திரண்டிற்கு திறவுகோல்கூறல்.

தானேதா னறிவதற்கு வகையைக்கேளு-தட்டிவிடு யான்சொ
ன்ன மார்க்கம்போல, நானேதா னியம்பியனற் புததியாக - நாட்ட
டா வுன்மனதை சிவத்திநோடு, மானென்ற அதீதமயமுப்பத்திரண்
டிற்கும் - மகிழ்வாக அதின்விபர சூட்சந்தன்னை, வானோர்களறி
வார்க ளெந்தநூலை வழங்குகிறே னுந்தனுக்கா யாதிபோற்றே.(300)

ஆதிபரஞ் சோதியா யபர்ந்தாளம்பாள் - அரகரா வம்பாளை
போற்றிச்செய்து, சோதிபரம் பரையான சொரூபத்தாயை-
ஜொலிஜொலிக்கும் ரூபியைத்தான் தொழுதுபோற்றி, நீதிபரம்
பரையான மணியைக்கேளு-நீனிலத்தில் சாத்திரத்தில்மறைத்ததெ
ல்லாம், சேதிபரம் பரையாக நிலைக்கச்சொல்வாள் - திரமாகத் தே
யிக்குக் காப்புக்கட்டே. (301)

காப்பிட்டுக் கர்த்தரைந்தான் தொழுதுபோற்றி - கனகசபை
யனைவோரை நமஸ்கரித்து, கூப்பிட்டு வுலகோர்கள் பிரமைதிர கூறு
வேன் உபதேச சூட்சந்தன்னை, சாப்பிட்டு யிளைப்பாரி யிருங்களெ
ன்று - சமுசயங்கள் தீரநன்றாய் சாற்றுவேன்கேள், ஆப்பிட்ட தெ
ன்றுசொல்லி துள்ளவேண்டாம் - அடுக்கடுக்காய் விவரமெல்லா
மறைகுவேனே. (302)

அரைகிறே ளுதிமுத சைாரங்கன்னே - அப்பனே அகாரமது சிவமதாச்சு, உரைக்கிறேன் திமூல மப்பூவாச்சு - உத்தமனே சூத ரச மென்றுமாச்சு, நிரைகிறேன் வாசிக்கு வங்வகாரமாச்சு - நிசங் கண்டு போவதற்கு ஆதிகற்பம் - சொரிகிறேன் தீக்ஷைக்குமுதல் நந்தியாச்சு — சொர்ணசுயப் பிள்ளைகளே சொக்கிக்கேளே. (303)

சொக்கிமிகப் பார்த்தோர்க்கு முகலெழுத்துமாச்சு - சொல் லவொண்ணு முதல்மூல மிதுவேயாச்சு, செக்கிமிக அகாரதீக்ஷை செய்தபேர்க்கு - நிலைகண்டால் முதல்பாழா மென்றுமாச்சு, வெக்கி மிகப் போவார்கள் சமையத்தோர்கள் - வெளியாக மிதிலொன்றை கேட்டபோது, புக்கிமிக ஜெனனத்தில் வுழல்வார்மாண்பர் - புண் ணியனே ரேசிக்கும் பொருள்தானுச்சே. (304)

பொருளான வெண்சாரை யாகிப்போச்சு—பொய்யங்கே விட் டதினல் விட்டிடமுமாச்சு, அருளான பொருள்வுண்டால் சாரமா ச்சு — அப்பனே சாகாக்கா விதுவேயாச்சு, சுருளான மச்சேந்திர மாகிப்போச்சு - சுழல்காற்று மிதுவாச்சு வாய்வாய்போச்சு, இரு ளான மருளர்சொல்லை கேட்டுமைந்தா - மியங்காதே மியங்காதே மின்னங்கேளே. (305)

சீடன்வினவல்

இன்னங்கே ளென்றுசொன்னீர் குருவேஐயா - இயல்பான ஈகாரமதற் கிவையுஞ் சொன்னீர், முன்னங்கே ளகாரமதை சிவ மதென்றீர் - முனிநாதா எப்படியோ முழுதுஞ்சொல்வீர், பின்ன ங்கே நதிமூல மப்பூவென்றீர் - பிசகாமல் லொவ்வொன்றின் சேதி யெல்லாம், பொன்மயமாய் எந்தனுக்கு விபரமாகப்-பொருள்சொ ல்லும் பொன்கோடிக் கொக்குந்தானே. (306)

சீடனுக்குக்கூறுதல்

ஒக்குந்தான் கொக்குபோல் பார்த்தபோது - ஓமென்ற விந்து வட்டத் துள்ளேசென்று, சொக்குந்தான் சொர்ணவிந்து சிவமதா ச்சு - சொற்பமென்று எண்ணுதே அகாரமாச்சு, மெய்க்குந்தான் உச்சியுள் நாவுமேலே - மேலொழுகு மமுதந்தி மூலமாச்சு, சிக்குந் தான் சிவன்சிரசில் கெங்கையையா - சின்மயனே சிவகங்கை யகார மாச்சே. (307)

ஆச்சய்யா அடியேனிக் கனுக்கிரகித்தீர் - அடியேனுங் கண்டு மதைக் கொண்டேனையா, பேச்சையா சூதாசமென்றுஞ்சொன்னீர்- பெருமையுள்ள மிவ்விரண்டும் பேசவேண்டும், வீச்சையாய் விவேகி கள்தான் யெழும்பொட்டாமல் - விந்துவென்ற பாம்பையுண்டால் சூதமாச்சு, பாச்சையா வுந்தனுக்குச் சொன்னேனையா பற்பலவாய்த் தெரிந்ததனல் ரசமாய்ப்போச்சே. (308)

ரசமாகத் தெரித்ததுதான் அகாரமாச்சு - ரவைரவையாய்த் தெரிந்தரசம் வொன்றுப்ச்சேர்த்து, நிசமாய்சேர்ந் துண்பார்க்கு சூதமாச்சு - நினைவையெழும் பொட்டாமல் வுண்டதாலே, எசமானுப் போகாதே சொன்னேனென்று - எவர்கள்வந் தாலுமுன்னே வணங்கினில்லு, விசமாய்கை யிதுவய்யா வறிந்துகொள்ளு - விவரிப் பேன் வங்வகார வாறுகேளே. (309)

வாருய்நீ வழியாகச் சொல்வேனப்பா - வழியறியா லோகர் செய்யும் வாதுபோலே, போருய்நீ மூச்சிழுத்து முறடாதேகேள் - பொருளான ரேசகந்தா னென்றுசொல்லி, தேருய்நீ கபாலந்தான் தெரித்துபோகும் - தேசிகனே வாசியோக வழிகளெல்லாம், கூருய்நீ யிதுவாசி யோகமென்பார் - குரியோட்டி யின்னூலைப் பதனஞ்செய்யே. (310)

செய்துபார் யின்னூலை செவ்வையாகச் - செப்புமிந்த ஞானத் தின் சூட்சந்தன்னைக், கொய்துபார் பற்பலவாய்ப் பேரெட்டா மற் குழந்தாய்நீ கேட்டதினுல் கூறுவேன்யான், உய்துபார் வாய் வதுதான் மனமாய்ப்போச்சு - வுத்தமனே யம்மனந்தா னகாரமாச்சு, எய்துபார்த் துண்டாக்கா லாதிகற்பம் - என்மகனே வாய்வதினுல் வகாரமாச்சே. (311)

ஆச்சுதப்பா வாய்வான மனதைமெள்ள - அறிவினுல்வழிமாரா வசமாக்கிக்கொள், எச்சுதப்பா யிச்சையிலே மனம்போனுக்கா - லென்னசொல்வேன் சுழல்காற்றி லகப்பட்டாப்போல், போச்சுதப்பா திரும்பாகி சுழலுங்கண்டாய் - போனமனம் சுழண்டாக்கால் பொருந்துமோசொல், பேச்சுதப்பா நூல்களெல்லா மிந்தவார்த்தை, பேய்மக்காள் மூச்சிழுத்து ரேசிப்பாரே. (312)

ரேசிப்பா ரேசகந்தா னென்றுசொல்லி - ரெந்தனுட நூல்பாரா தோஷத்தாலே, வாசிபார் நூல்பேசும் வழியைக்காணுர் - வந்தபடி பேசியல்லோ வழக்குசெய்வார், பூசிப்பார் ஜகக்கியானி யின்னூல்கண்டும் - புவிவிட்டு போகாதே புகழ்வேன்கண்டாய், நேசிப்பார் தவசிகளு மிந்தநூலை - நினைவாக யான்சொல்லும் வாசிகேளே.

வாசிபா ரிதுவாசி ரேசிப்பாய்கேள் - வண்டபிண்ட சர்வத்தில் நிரைந்துநீயும், ரேசிப்பாய் ஓங்காரத் துள்ளேநின்று - ரெவ்வுயிரில் நிறைந்ததப்பா கண்டுவாங்கு, காசியப்பா யென்றுசொல்லிப் போய்விடாதே - கங்கைநதி தீர்த்தமென்ற சங்கைவேண்டாம், யோசிப்பாய் மூச்சிழுக்கச் சொல்லவில்லை - ஓமைந்தா யுந்தனுக்கே யுரைத்தேன்தானே. (314)

உரைத்தனப்பா அகாரத்தின் விவரமெல்லாம் - உள்ளபடி
சொன்னேன்பார் கண்டுகொள்ளு, மறைத்தப்பா வுந்தனுக்குச்
சொல்லவில்லை - மார்க்கமிது மயங்காதே மர்மஞ்சொன்னேன், கு
ரைத்தப்பா யின்னூல்போற் சொல்லாதப்பா - குருபுத்திர ரின்
னூலைச் சரணஞ்செய்வார், நிரைத்தப்பா யான்சொல்வேன் கேளு
கேளு - நிகரில்லை நிராமயந்தா நுகாரங்கேளே. (315)

கேளேதா நுகாரத்தின் வாறெல்லாம்நீ - கேசரம்போற் சொல்
லுமிந்த சூஸ்திரந்தான், பாளேபி ராந்திகளும் நீங்கச்சொல்லும்-
பஞ்சிலிட்ட தீபோலப் பகருமின்னூல், கோளேதான் சொல்லா
து யின்னூல்தன்னில் - கோஷ்டமினிச் செய்யார்க ளின்னூல்பார்த்
தோர், மேலேநீ மெய்ஞ்ஞானி யாகிப்போவாய் - மேதினியில் பந்த
மதில் சிக்காய்காணே. (316)

காணேதா நுகாரமதை சொல்லிவாரேன்-கண்மணிவின் ணுச்
சுகரு நெல்லியாச்சு, ஊணேதான் ஓங்கார மாகிப்போச்சு - உமைக்
கூட்ட மட்சரந்தான் வுருதியாச்சு, தேனேதான் தெய்வமணி மாட
மாச்சு – தேங்கொளிதான் கயிலாய மாகிப்போச்சு, நானேதா னுந்
தனுக்குச் சொன்னேனப்பா - நாட்டிப்பார் வைகுண்ட நிசவீடா
ச்சே. (317)

வீட்டுக்குள் விளக்கொளிவு தானுமாச்சு - விதுசிகர சத்திய
லோக மாகிப்போச்சு, எட்டுக்கு ளெழுதாட்டால் காணப்போமோ-
யேகநிரா மயமான சொரூபந்தன்னை, நாட்டுக்குள் நாயோட்டுமந்
திரமாச்சு - நானுனக்காய்ச் சொன்னேனப்பா நடந்துபாரு, கோ
ட்டுக்குள் ஒருவனல்லோ அறிவாணித்தை-கோடிசித்துக்ஷணத்துக்
குள் ஆடுவானே. (318)

ஆடிப்பார் அகாரமதை யுகாரத்தில்நாட்டி - அரகரா உகார
ரெண்டுஞ் சேர்ந்தாலப்பா, பாடிப்பார் நிராமயந்தா னென்றுசொ
ல்லி - பளிங்கேழாம் பூமியின்மேல் நின்றுதப்பா, ஓடிப்பார் சொ
ரூபவெளிக் குள்ளேநன்றாய் - ஒன்றுகேள் நர்சமங்கே கேழ்க்கும்
கேழ்க்கும், கூடிப்பார் குருபுத்திராள் சேரச்சொன்னேன்-குருக்த
வழி நேர்யிதுதான் கூடுநன்றே. (319)

சீடன்வினவல்

நன்றென்றீர் என்குருவே தாந்தமூர்த்தி-நாதாந்த வுகாரமதர்க்
கிவையுஞ் சொன்னீர், கன்றென்றீர் கருநெல்லி வுகாரமென்றீர் -
கணக்காகச் சொல்லுமையா விண்ணென்றீர்முன், ஒன்றென்றீர்
ஓங்காரச் சத்தமென்றீர் - உகாரகயி லாயமென்ற வகையைச்சொல்
வீர், சென்றென்றீர் யான்சேர சொல்வீரையா - செவ்வையாய்
ஒவ்வொன்றின் சேதிசொல்லே. (320)

சீடனுக்குக்கூறுதல்

சொல்லுநீ தானென்று கேட்ட பிள்ளாய் - சொற்பமல்ல உகாரமது கற்பமல்லோ, மெல்லவே நோக்கிப்பார் உண்மைதோன் றும் - மேன்மை ருத்திர சிரசதனால் விண்ணதாச்சு, வெல்லைதான் கைலாயங் கொலுவாய்ப்போச்சு, வேதாந்தஞ் சொல்லிவிட்டேன் உன்கண்மையம் – நில்லுநீதான் மையவுமை ருடஸ்தனாச்சு, நிரம் நீலம் திலர்தமப்பா கருநெல்லிசேரே. (321)

சேர்நெல்லி சோலையாய் நிலைத்துப்பார்நீ - செப்பியசத் திய லோக வைகுண்டங்காணும், பார்நெல்லி சோலைபோய் பஞ்சவர் ணம் - பாங்கான பூரகந்தான் அதிலேசெய்வாய், வேர்நெல்லி சோ லைபோய்த் தேடவேண்டாம் - வெளிவிட்டேன் உகாரஅகார உள வையெல்லாம், ஆர்நெல்லி சோலைபோய் நிலைக்கப்போறார் - அரகரா அறிவுள்ளா யறிந்துநாடே. (322)

நாடறிந்து சோலையிலே நாடிப்பார்ப்பார் - நற்குறியை யுனக் குரைத்தேன் நாதத்துள்ளே, வீடறிந்து விளையாடு வுனக்குச்சொ ன்னேன் - விதைபுருவ மையமென்றே விள்ளுந்நூற்கள், ஆடறிந்து ஜோடிகலை யாமல்நின்று - அந்தந்த செயலறிந்து ஆடிப்பாரங், கூட றிந்து கூடுதான் கம்பத்தாட்டம் - குறிமையம் பூரகஞ்சேர்த் துண் டால்தானே. (323)

சேர்த்துண்டால் பூரகந்தான் செப்பிப்போட்டேன் - சேமெம் மை யண்டியதால்செம்மையாய்ததான், கேர்த்துண்டால் எவ்வாறோ யென்றுகேட்பாய் - குறைபாமல நிரையாய்த்தான் கூறிப்போட் டேன், பார்த்துண்டால் வேணுமென்றே சொல்லிவைத்தேன் - பதி வாக அதிதமெல்லாம் பாட்டுச்குள்ளே, ஆர்தொண்டு செய்தங் கே பார்க்கப்போறார் – அதிதமுப்பத் திரண்டினிலே யறிந்துகொ ள்ளே. (324)

அரிபிள்ளாய்ப் பரிபாஷை சொல்லவில்லை - அந்தந்த நூல் களிலே மறைத்துச்சொன்னார், தெரிபிள்ளாய் விரிவாகச் சொன் னேனின்னால் - தேங்கொளியைத் தட்டிவிடு தேஜோனந்தம், வெரி பிள்ளாய் வெட்டவெளி யாகச்சொன்னேன் - வேகவென்றால் வே றில்லை பாருபாரு, குரிபிள்ளாய் நெரிபிள்ளா யன்புள்ளாநீ- கும்பகங்கொள் கொலுதாண்டு புதிபதாமே. (325)

பதிபதுவே பார்த்தோர்க்கு அங்கொன்றில்லை - பார்ப்பவர்க் கோ ருவோரும் பெற்றாரில்லை, விதிபதுவே யதிலொருவர் கண் டோரில்லை-விமமட்டம் மட்டென்று சொல்லப்போமோ, கெதிபது வே யதுவரையான் சென்றுபார்த்தேன் - கேள்பிள்ளாய்க் கனசரா சரமதண்டம், மதிபதுவே படங்கலுந்தா னதிலயிக்கம்-மகாஅபத்த ழுதுநித்தியம் பரிசுத்தந்தானே. (326)

பரிசுத்த மானவிடங் காட்டிவிட்டேன் - பாருலகுமனித்திய மது நித்தியமப்பா, இருசுத்த மானகொலுத் தாண்டிமேல்நீ - யிட மதுவே பொருளதுவே யேகிநில்லு, நெரிசுத்த மாகவங்கிரு மவுனம் - நேர்நிரா கார்சோதி பேச்சங்கில்லை, குரிசுத்த மானசுகஞ் சொக்கித்தூக்கங் குவித்துநீ யங்கேநில்லு கும்பந்தானே. (327)

சீடன்வினவல்

தானமது தனிக்கும்ப மெனக்குரைத்தீர் - தங்குமிட மதுவெனவே தனிமையானேன், மோனமது வெணையங்கே யிருக்கச்சொன்னீர் - மொழியிலெமைக் கலக்கவைத்தி ரொத்துக்கொண்டேன், தேனமுது கலந்துண்ட வின்பம்போலோர் தேவரீ ரிடம்பொருளு மேவல்சொன்னீர், கோனமதுள் மேலநோக்கி பார்த்தேனுண்மை-குறிகலை யாமதும்மைப் போற்றுவேனே. (328)

போற்றியுமைப் பொற்பூவா லர்ச்சித்தேன்யான் - பொன்னுலகங் கண்ணுலே கண்டபோதே, ஆற்றிநீர் யென்மனதைப் பொன்போலையா - அடுக்காறுங் கண்டப்பால் நின்றேன்யானும், பேற்றிநீ ரொருதீப மெங்கும்சோதி - யெங்கும்யே கோபமதா யிருந்திட்டேன்யான், மூற்றியே மும்மூல மெனக்குச்சொன்னீா — முதற்பாத மென்குருவே யதுமெய்வாழ்வே. (329)

சீடனுக்குக்கூறல்.

அதுவாய்நீ யதுவாக வங்கேநிர்ப்பாய் - அவ்வருளே யுன்வாக்கு வழியேயொக்கும், பொதுவாயுன் தன்வாக்கு பொய்யாதப்பா-போற்றும்புவி பொற்சிலைபோ லங்கேநில்லு, மெதுவாய்வந் துனையழைப்பார் நீபோகாதே - மெல்லவே தேடிவந் துனைப்பணிந்து, யெதுவாய்வந் துனைகேட்டா லதுவைச்சேவி-யென்மகனே ஜனங்களுன்னை வனப்பிப்பாரே. (330)

வனப்புவார் வகண்டமதாய் கண்டபிள்ளாய்-வண்டமது கண்டங்கே வழிவேறில்லை, தினமங்கே சேர்வையா யிருநான்சொன்னேன் - திங்கள்றவி பூரணம்போ லெங்கும்பாரு, ஜெனமிங்கே வந்துன்னைப் பணிகுவார்கள் - சேர்வையது பார்வையதாய் சேவித்தே நில். மனமங்கே வைத்திடுநீ மற்ருென்றில்லை - மண்ணுலகில் முனியாவாய் நினைத்ததாமே. (331)

ஆம்நினைத்த வாறெல்லா மதிலொகும் - அவ்வருளின் விளையாட்டை யறியப்போமோ, போம்நினைத்தே வாறெல்லாம் மனந்தானப்பா - போகவிட்டால் பொருள்கிட்டாப் பொருந்தினில்லா, நாம்நினைத்த வாறெல்லாம் நம்மாலில்லை - நானுனக்காய் சொன்னேனப்பா னன்பனென்று, ஓம்நினைத்த வாறெலலாஞ் சித்திசொன்னேன்-ஓங்அங்உங் வுண்மையாய் நம்பினோர்க்கே. (332)

நோக்கதிலே நுட்பமதாய் சொல்லிப்போட்டேன் - நுட்ப
மதாய் ஓங்கார உளவைச்சொன்னேன் தாக்கதிலே தனிச்சுமிடம்
சொல்லிப் போட்டேன் - தாரகத்தினிலேபதுவே தயங்காதேநில்,
போக்கதிலே மனதையனு தினமுமப்பா, பொன்போலே யுனமன
தை யதிலேதாக்கு, ஆக்கதிலே யுன்மனதை யலையொட்டாமல்-அங்
உங் ஓம் என்றதுவுஞ் ஜெயமதாமே. (333)

ஜெயமாகும் பூரணத்தின் மகிமையாலே - செய்காரியங்களெ
ல்லாஞ் சித்திபாகும், லயமாக்கு வுன்மனதை யதனாலாக்கு, லரிக்கு
முத லெழுத்தெனவே யறிந்துகொண்டு, வயமாகும்யகாரத்துள்செ
ன்றுநன்றாய் வளவிட்டு சொல்லவொண்ணா வரணன்சோதி, சுயமா
கும் பிரகாச அரூபரூபம் - சுளுவாயான் அங்உனக்காய் வெளி
விட்டேனே. (334)

விட்டேன்யான் மாணாக்கா யுனக்காய்ச்சொல்ல - விதுசூது
யில்லையப்பா விவேகத்தோனே, பட்டேயான் விட்டபோ தகண்
டம்போலே - பாரில்சித்தர் பரிபாஷை யாகச்சொன்னார், தொட்
டேயான் காட்டிவிட் டதுபோல்சொன்னேன் - துலங்குநவ ரத்ன
வொளி தீபம்போல்தான், கட்டாக யினிவுனக்காய் சொல்வேனப்
பா - கனகமய மும்மூர்த்தி சொரூபநாதனே. (335)

சொரூபத்தின் வரலாறு அப்பாகேளு - சொல்லாது யென்
னூல்போ லெந்தநூலும், இருபத்தின் மார்க்கமதா யின்னூல்போல
இன்னூற்குள் சர்வநூ லயிக்கியமப்பா, குருபததின் வழிநம்பி வந்
தோர்க்கெல்லாம் - குறிகாட்டி யிடம்பொருளு மேவல்தந்தேன், அ
ரூபத்தின் சொரூபமதை யடியார்காண - அக்ககண்ணுந் தந்தேன
பா ரதனால்ககாணே. (336)

காணப்பா நான்சொன்ன மார்க்கந்தன்னைக் - கழறாதே கருமி
கட்கு யிந்தசூட்சம், வேணபடி பொய்பேசும் வீணரோடு - வீணி
லே திரியாலே அப்பாவென்று, தோணவே சொல்லிவிட்டேன் வெ
ளிபதாக - தோய்ந்தபொரு ளிபாவற்றும் பால்போலாக, ஊணிப்பா
ரின்னூலை வெளிவிடாதே-உத்தமனே யாருக்குங் கொடுத்திடாதே

ஆருமில்லை வடபாக மக்கத்தேதான்-அங்கிருக்கும் வேளையிலே
நூலைச்செய்தேன், கோரிநின்றேன் குருபாதங் தொண்டுபண்ணி-
குவலயத்தில் வாதத்தின் திறவுகோலுங், கூறினேன் தனிபாக நானூ
ருந்தான்-குறிப்பாகப் பஞ்சமித்திர முன்னூறுஞ்சொன்னேன், கா
ரியமாய் சுன்னமுன் னூறுஞ்சொன்னேன்-காட்டாதே காயகற்பம்
புத்துநானே. (338)

பத்தான களங்குமுன் னூறஞ்சொன்னேன்-பாலகனே ஆயிரத்தி யிருநூற்சொன்மேனன், சித்தான அறுநூறு சுன்னஞ்சொன்னேன்-செகமீதிற் செந்தூரமுன் னூறஞ்சொன்னேன், முத்தாகக் காணுதற்கு ஞானம்சொன்னேன்-முடிவாகச் சூஸ்திரத்தின சுருக்கஞ்சொன்னேன், எத்தாகப்பாடிவிட்டேன் தூமப்ரவித்தை-எடுத்துரைத்தே னிறுபதுநூற் கோர்வையாமே. (339)

ஆமடா யென்னைப்போ லார்தான்சொல்வார் - அரகரா வுளவையெல்லா மெடுத்துரைத்தேன். தாமடா வகத்தீச ரெந்தனுசான் தடையதவே யுளவையெல்லா மெனக்குச்சொன்னார், நாமடா வவர் வுளவுங் கைபாகங்கள் நாட்டினே னின் னூலில மெத்தவுண்டு, ஆமடா கருவான தெல்லாஞ் சொன்னேன் - அன்பாகக் கார்த்திடுவாய் நூலைத்தானே. (340)

தாம்பிரவேதை.

நூலான நூலதனைப் பதனம்பண்ணு - நுணுக்கமதாய்ச் சொல்லுகிறே னின்னங்கேளு, பாலான தாம்பிரமாம் வேதையப்பா - பகருகிறேன் கருங்கையான் கருவூமத்தன், சேலான கருவுள்ளி மூன்றுமொக்க - சேர்த்தரைத்துச் செம்புக்குக் கவசஞ்செய்து, மாலாகப் பத்தெருவிற் புடந்தான்போடு - மகத்தான செம்பதுவு மூறல்போமே (341)

போனபின்பு மூசையிலே வைத்துருக்கி-போக்கோடே கண் விட்டு ஆடும்போது, மானமுள்ள யென்னையா கருங்கையானின் - மகத்தான சாறதனைப் பிழிந்துபாரு, தேனமுதம் பத்தரைபசம் தங்கமாச்சு - சேரடா முப்பதுக்கு ஒன்றுதங்கம், வானவருஞ் சித்தர்களுஞ் வாழ்த்துவார்பார் - வையகத்தி லெனைப்போலே சித்தன் பாரே. (342)

துருசுதுரு.

பாரடா துருசினிட போக்குசொல்வேன் - பதராதே துருசதுவே யலமதாகும், நேரடா ஜெயநீரா லரைத்துமைபோல் - நேர்மையுடன் பில்லைசெய்து ரவியில்வைத்து, கோரடா சிவகரந்தை வண்டூமூலி - கோர்த்தரைத்து பில்லைக்கு கவசஞ்செய்து, பாரடா பத்தெருவிற் புடந்தான்போடு - பாலகனே யென்னசொல்வேன் சுன்னமாச்சே. (343)

சுன்னத்தின் காரமதை பென்னசொல்வேன் சூட்சமந்தானிவ் வேதை சிடிகைவேதை, பின்னமது வாராது யிந்தபாகம்-பிழைப்பதற்கு மதிமேலே பத்துக்கொன்று, சொன்னபடி குருவதனைப் பாய்ச்சிடாய்நீ-தொல்லைபறம் வபதுபதினறதாகும், என்னமோ சொன்னேனென் றெண்ணவேண்டாம் - யென்னுசா னகததீசர் சொன்னவாக்கே. (344)

வாக்கான அவர்வாக்குப் பொய்யாதப்பா - வையகத்தி லவர்போலே வுண்டோசித்து, போக்குதனை விள்ளாதே கருமிகட்கு புத்தியுள்ளாய்ப் பூசித்துப் பதனம்பண்ணு, நாக்கமலத் தாயாரினருளை யுன்னி - நடத்தடா யான்சொல்லும் வேதையெல்லாம், தாக்குவேனின்னமுண்டு சிடிகைவேதை - தயங்காதே சொல்லுகிறே னன்றாய்க்கேளே. (345)

இரசச்செந்தூரம்.

நன்றான ரசத்தின் செந்தூரங்கேளு - நாயகனே ரசமதுவே பலந்தான்கொண்டு, குன்றான குன்றுதனி லிருக்குமூலி குணமுள்ளாய்த் தேற்பூண்டு வரைத்துநன்றாய், பன்றான் ரசமதனை யுட்பொதிந்து - பட்சமுடன் எழுசீலை வலுவாகச்செய்து, நன்றாய்க் கெசபுடந்தான் வைத்துப்பின்பு - நயிலுவேன் புடமாறி யெடுத்துப்பாரே. (346)

எடுத்துப்பார் ரசங்கட்டி செந்தூரிக்கும் - யேகாந்த தரிசினமோ சிகப்புமெத்த, தொடுத்திட்டேன் மூலியுட பரீட்சைகேளு - சொல்லுகிறேன் தேளமீதில் சார்பிழிந்தால், மடிந்துபோம் தேளதுவு மூலியாலே - மாட்டுகிறே னரவத்தின் முன்னெறிந்தால், கடிந்துமே போகாது தடையாய்நிற்கும் - கண்மணியே யதையெடுத்தாலேகுந்தானே. (347)

ஏகுமே பேர்சொல்லி வேர்பிடிங்கில் - என்னசொல்வேன் மாரணமாங் கருமமாடும், வாகுடனே நாதாக்க ளருளினாலே - வரைந்திட்டேன் சாத்திரத்தின் மறைப்பையெல்லாம், சாகாத வரம்பெற்றேன் ஆசானாலே - தாரணியில் வாகவித்தை யோகவித்தை, போகாமல் சடலத்தை யிருத்திக்கொள்ளும் - புண்ணியனே யவ்வித்தைதான் கண்டேனே. (348)

கண்டேனே ஞானமுதல் மாந்த்ரீகம்-காரியமாய் வயித்தியத்தினுளவுங்கண்டேன், சண்டமாருதப்போல யிறப்போர்தம்மை -சாகாமல் பிழைப்பதற்கு வுளவுங்கண்டேன், எண்டிசையில் தானிருக்கு மூலியெல்லாம் - பென்குருவா மகத்தீச ரருளாற்கண்டேன் விண்டேனே யுந்தனுக்காய் விவரமெல்லாம் - விருப்பமதாய்ச் சொல்லுகிறே னின்னங்கேளே. (349)

சொல்லுகிறேன் செந்தூரம் பத்துக்கொன்று - சொகுசாக மதிமேலே யீய்ந்துபாரு, வெள்ளுவாய் வயததுவு மொன்பதாகும் - வேகமடா செந்தூரப் போக்குகண்டாய், நல்வித்தை யிவ்வேதை கைவிடாதே நாடதனில் கிடைக்காது யிந்தபோக்கு, வல்லமையாயாடிப்பார் சொன்னதெல்லாம் - வகையறியா மூடருக்கு யெய்தாதென்னே. (350)

வெள்ளிவித்தை.

எய்யாது யின்னமொரு போக்குசொல்வேன் பெழிலான ரசித மது வித்தைகேளு, பொயயாது குருபரனு சொன்னவாக்கு - பூவு லகி லுந்தனுக்காய் இயம்புவேன்பார், மெய்டாகத் தாம்பரத்தை வுருக்கிநீதான் - மேன்மையுள்ளாய் வெட்பூண்டின் சாறில்தோய்த் து, கைதவமாய் யேழுவிசை யுருக்கிசசாயக்க - கண்மணியே தாம் பரந்தான் வெளுத்துப்போமே. (351)

வெள்வங்கபற்பம்.

போமடா வதின்பிறகு சொல்லககேளு - புகழான வயதுபதி றுறதாகும், தாமடா வங்கபற்பஞ் சொல்லக்கேளு, தவவானா வார் பூண்டை வரைத்துநன்ருய் - வாமடா வங்கத்திற் கவசஞ்செய்து வகையாகப் பத்தெருவில் புடந்தான்போடு, நாமடாயியம்பியதோர் வங்கந்தானும் - நாயகனே திருநீருய் நீறிப்போமே. (352)

நீறிப்போம் பற்பமது பத்துக்கொன்று - நிலைபாகத் தாம்பரத் துக் கேய்ந்துபாரு, வீறியனே செம்பதுதான் சுத்திபாச்சு-வீணிலே போக்காமல் நாலுக்கொன்று. காரியமாய்த் தங்கமது சேர்த்துப்- பாரு - கண்மணியே வயததுவே யொன்பதாகும், நாரியர்பால்போ காதே தர்மஞ்செய்து - நன்ருகச் சாஸ்திரத்தை யாய்ந்துபாரே. ()

பாரேநீ சீவனத்தை செய்துகொண்டு - பண்பாக வெந்தனுட நூலைப்பாரு, சீரேநீ யொருவருக்குங் காட்டாதப்பா - சிற்பரனுந் தற்பரனைத் தியானம்பண்ணு, ஊரேநீ திரியாதே யுற்றப்பாரு - ஒ கோகோ அம்பாளி ஞட்டம்பாரு, காரேநீ கண்மணியே பதியில் சொக்கு - கருத்தாக நாதவிந்தைக் கண்டிடாயே. (354)

செம்புசுத்தி.

கண்டிடா யின்னமொரு கருவைச்செல்வேன் - கழருதே செ ம்பினுட சுத்திகேளு, விண்டுபசர் செம்பதுவைத் தகடதாக்கி விண் மணியே உத்தாமணி யிலையரைத்து, சண்டமா ருதம்போல கவசஞ் செய்து - சாங்கமுடன் பத்தெருவில் புடந்தான்ரெண்டு, கண்ட படி மேனியிலைப்புடமிரண்டு - காட்டாதே ஊமததைப் புடமொன் ருச்சே. (355)

புடமதுதான் திர்த்தபின்பு குருசெம்பாச்சு - புண்ணியனே தங்கமது நாலுக்கொன்று, தடம்போலச் சேர்த்துப்பார் வப்தேமா ச்சு - தாரணியி லிவ்வேதை வெகுசுருக்கு, வடமான கசடருக்கு காட்டொணுது - வாகாகச் சீவனதந்தை செய்துகொண்டு, மடமான ஸ்தம்பத்தை கோக்கிப்பாரு-மைந்தனே வாதமதுசிக்கும் பாரே. ()

சிங்கபற்பம்.

சிக்குந்தா னின்னமொரு போக்குசொல்வேன் - சேயெம்மை யண்டியபதால் செவ்வையாக, ஒக்குந்தான் கவுதும்பைத்தூண்டிமூலி ஓகோகோ வரைத்துநன்றாய தங்கத்திற்கு - புக்கியே கவசித்துப் புட்மேயொன்று போட்டுபெடு திருநீறாய் நீறிப்போகும், தக்கபடி சொன்னேனே யுந்தனுக்காய் - தயங்காதே வசிகரத்தின் குணத் தைக்கேளே. (257)

செப்புசுத்தி.

குணமாகச் சொல்லுகிறேன் வாதவித்தை-குவலயத்தில் சொல் லாது யென்னூல்போல, மணமான நூலப்பா யெந்தனூலு - மார்க்கமொரந் தெரியுமடா யிந்தநூலில், சணமான வேதையடா செம்புசுத்தி - தாரணியில் செம்பகனைத் தகடதாக்கி, சுணப்பொழுதில் நீயேகி சுருட்டிமூலி-கண்மணியே கொண்டுவந்து சொல்லக்கேளே.

கேளேதா னறைத்துநன்றாய்ச் செம்புக்கப்பா - கெடியாகக் கவசித்து மாணுக்காநீ, நாளேகான் போக்காமல்யெருவோபத்தில்- நாயகனே புடம்போட வூறல்போச்சு, காணேகான் பத்தரையாமாத்துமாச்சு - காட்டாதே சீவனத்தைச் செய்துகொண்டு, வாளேதான் நான்சொன்ன சித்தியெல்லாம் - வையகத்தில் ஆடிப்பார் அருமைதானே. (359)

வெள்ளிவங்கம் நீர்எடுக்க.

அருமையாம் வெள்வங்க நீர்தானேக - வப்பனே காடியிலேக் கொண்டுவந்து, பொருமையாய் வங்கத்தைத் தானுருக்கி - போக் கோமேட சார்பிழிந்தால் நீர்தானேகும், தருமமது நடாத்தியப்பா தரணிதனனில - தற்பரனைத் தியானித்துச் சொக்கிப்பாரு, கருமத்தில் சிக்காதே வேதைப்பார்த்து - காரியமாய்க் கண்மணியே விண்ணைப்போற்றே. (360)

போற்றடா பிரமத்தின் தியானம்பாரு - பொன்னுலக வதிசயமோ யென்னசொல்வேன். நாற்றிசையில் நாதாந்த சித்தரெல்லாம்- நமனுரைத் தான்விலககி கொலுவில்நின்றூர், காற்றடா வாசியைத் தானேக்கிப்பாரு - கருவிளமே கொட்டாவி சுழியைப்பாரு, சாற்றடா சிறுவாசல் தன்னைநோக்கித் - தற்பரனர் பதியேகும் பாதை தானே (361)

பதியான தம்பத்தைக் கண்டுதேறு - பாங்குபெற சுழிநிலையில் யோட்டிப்பாரு, சதியான உள்நாவு அண்ணுவில்தாக்கு - கற்பகமே உச்சியென்ற பதியைக்காணு, சதியான நமனுரின் பதியைத்தாண்டு- சாதகமாய் நாட்குநாள் பழக்கமபண்ணு, உதிக்குமே பஞ்சவர்ணக் கூத்துகாணும் - ஓர்மனதாய் நீயிருந்து சொக்கிப்பாரே. (362)

பாரேநீதசதீட்சை யொன்றாய்க்காணும்–பாருலகில் பஞ்சகர்த்தா ளாட்டமாட்டம், சீரேதான் வழிபிசகா வண்ணம்பாரு - சிற்பரனு மாசானந் தீசர்பாதம், காரேநீ தொண்டுபண்ணி தியானம்பாரு-கண்மணியே காட்டுவார் கலங்காதேநீ, ஊரேதான் திரிந்தலைந்து போகாதப்பா - உற்றபொருள் தெரிந்துகொண்டு செய்துகொள்ளே. (363)

யேமவித்தை.

கொள்ளடா வில்லாதே யேமவித்தை - கூறுவேன் வார்மூலி கொண்டுவந்து, உள்ளபடி மதியதனை யுருக்கியப்பா - வுத்தமனே கண்விட்டு ஆடும்போது, நள்ளடா சார்பிழிந்து யெடுத்துப்பாரு-நானிலத்தில் யென்னசொல்வேன் வயதேதென்றால், கள்ளமது யில்லையடா யிருபத்தைந்தாம் - கண்மணியே வேமத்தின் வயது தானே. (364)

அயத்தங்கம்.

தானை அயத்தங்கஞ் செப்பக்கேளு - சரியாகத் தான்சொல்வேன் மகிமைமெத்த, தேனை யென்சிவஷா வட்டப்பத்திரி - தேவனெனுங் குறுமுனிதான் சொன்னவாக்கு, கானை கானகத்தி லிருக்குமூலி-கண்மணியே மதுரைக்கு மேற்கேயையா, கோனை சதுரகிரிகுகைதானென்று-சொற்றவனை யதில்வசிப்பார் குமாரசித்தே.

சித்தான மகாசித்து குமாரதேவர் - செருக்கின்றி யம்மலையில் துவாபரத்தில், பத்திசெய்ய வந்தனரா மின்னாள்மட்டும்-பாலகனே யிருக்கின்றார் நாட்டத்தோடு, கத்தனைப்போல் ஜொலிக்கிறதே தேகமப்பா – கற்பகம்போல் வளருகின்றதையாவாயுள், இததகைய சித்திருக்கு மலையினோம் - இலங்குதே வட்டப்பத் திரிதான் காணே. (366)

காணுமே யான்கூறு மூலியெல்லாங் - காட்டுவார் குமாரசித்தைத் தொண்டுபண்ணால், தோணுவார் பணிந்தவர்க்கு யென்னாலுங்காட்டி – சொல்லுவா ரென்னூலில் மொழிந்தபாஷை, வாணுவமாம் அயத்தைநீ காய்ச்சியப்பா - வட்டப்பத் திரிசாரில் தோய்க்கத்தோய்க்க, நாணுமே யிரும்பதுதான் தங்கமாச்சு - நாதாந்த யோகிக்கு சொன்னபோக்கே. (367)

நாதாந்த சித்தருக்கா மிந்தவித்தை - நலமில்லா சமுசாரிக்கெய்யாதப்பா, வேதாந்த ரிஷிகட்கு சொன்னவித்தை - விண்ணுலகம் மண்ணுலகஞ் சொலிக்குமேமம், வாதாடும் பதினெட்டு சித்தரப்பா வகையதனைக் காண்பிக்கப் பயந்தாரையா, மூதேவிச் சண்டாளக் கருமிமாண்பார் - முன்னோனைத் தேடினால் கிடைக்கும்பாரே. (368)

பாரேதான் திரிந்தலைந்து வருகும்போது - பாங்கான சதுரகிரி மேற்கேயையா, சீரேதான் ரோமரிஷி யாசிர்மந்தான் - திகழான மலை யாறு குகைகள்மூன்று, காரேதான் குகைக்குள்ளே ரோமர்தானுங் - கனிவாக வீற்றிருப்பார் கத்தர்போலே, தேரேதான் வரைசுற்றி காவலப்பா - தேர்ச்சியுள்ள காடிபுலி சிங்கந்தானே. (369)

சிங்கமுடன் செந்நாயுங் கருநாயுந்தான் - ஜெசமதிக்குஞ் அரக்க ரோடனந்தம்பேர்கள் இங்கிதமாய்ப் புலியோடு காளிதானும் - இய லான குறலிகுட்டி சுடலைசாத்தான் பெரங்கமுடன் மாடனிருள னோடு - புகழான வீரபத்திரன் முனிகருப்பன், சங்கையின்றி காவ லப்பா வவரைச்சுற்றி - தயாபரனே யென்சொல்வேன் மகிமை தானே. (370)

தானான ரோமரைநீ காண்போமென்றால் - சதுரகிரிகுகைதனி லே காணலாகும் தேனான தியானமது செய்யவேண்டும் - தேசத் தில் அவாருள்தான் கிட்டுமப்பா, கோனான ரோமரிஷி தன்னைக் காண - குறுமுனியென் னசானை வேண்டிக்கொண்டால், மானான வென்சீஷா போய்வாவென்று - மகத்தான மூலிகையைக் காண்பிப் பாரே. (371)

மகத்தான மிருகத்தின் வணங்கிமூலி - மாட்சியுடன் கைக்கொ டுத்து மிருகத்தின்முன், அகத்தியனர் சீடன்யான் யாக்கோபென் று - அரையடா மிருகமெல்லா மோடிப்போகும், சகத்திலே பூதக ண மெல்லாமோடும் - சார்ந்துநீ வாமரிஷி தன்னைக்கண்டு, வகமகிழ் ந்து யெந்தனுட பெயரைச்சொல்லு - வரிசையுடன் றனழைப்பார் வளமைதானே. (372)

வளமையுட னழைப்பாரே யெந்தனுசான் - வாகாகச் சொல்லி விட்டார் யாக்கோபென்று, இளமையடா யென்வயது பதினறப் பா - என்மகனே குறுமுனிதா ன்றைந்தாற்போல, களவின்றி சென் றேனே ரோமரண்டை - சுருத்துவந்து யெனையழைத்தார் கருணை யாக, உளவான பேர்க்கெலலாங் காண்பித்தார்பார் - உத்தமனே ஞானமொடு வாதந்தானே. (373)

வாதந்தான் முன்சொன்ன வயப்போக்கையா - வளமையுடன் வட்டப்பத்திரி சிவப்பதாகும்; நீதமுட னம்மலையி லிருக்குதையா - நேர்மையுடன் கொண்டுவந்து செப்பக்கேளு, சாதகமாய்த் தான றைத்து வாய்தனக்கு - சாங்கமுடன் கவசித்துப் புடந்தானையா, தோதகமாய்க் கெஜபுடந்தான் போட்டுப்பின்பு - தோராமலதைவெ ளிக்கத் தங்கந்தானே. (374)

தங்கமது சிவயோகிக் கெய்தும்பாரு-தாரணியில் மாந்தருக்கு எய்யாதப்பா, சங்கையின்றிச் சொல்லிவிட்டே னுந்தனுக்காய்-சார் பான சித்தெல்லா மிதிலேதோயும், கங்கையொடு திங்களணி சங்க ரனுரன் காட்டினர் குறுமுனிக்கு ஞானமெல்லாம், புங்கசித்தி யெ ட்டுடைய குறுமுனிதான்-புகட்டினு ருலகிலுள்ள சித்துதானே ()

சித்தான கருவிகர ணங்களெல்லாம் - செப்பினுர் குறுமுனிதா னெந்தனுக்கு, எத்திசையிலென் னூலுக் கெதிர் நூலுண்டோ-என்னு சான் முதற்கொண்டு சித்தரெல்லாம், நத்தினு ரென்னூலை வெகுவா யப்பா - நாயகனே மறைப்பில்லை யென்றுசொல்லி, முத்தான ஞான முதல் மாந்திரீகம் - முன்னின்ற வாதமொடு வயித்தியந்தானே. ()

தானுன வறுபத்து நாலுசித்தும் - சாற்றினேன் மறைவின்றி திறவுகோற்போல், தேனுன கண்மணியே நூலையப்பா - தேசத்திற் கருமிகட்கு காட்டாதையா, கோனுன குருவதனை வணங்கிலினு- கோடிபொரு ளீய்ந்தாலும் நூல்கொடாதே, ஆனுலும் ஆகாகா நா னூர்போல - அறையவில்லை சத்தாகு மிந்தநூலே. (377)

சத்தான வயித்தியம்பன் னிருநூறுகத் - தான்சொன்னே னு ந்தனுக்கு வெளியதாக, முத்தான வயித்தியசிந் தாமணியேழ் னூறும் - முறையாகக் குருநூலம் பதுவுஞ்சொன்னேன், சித்தான வயித்தியம் நாநூருஞ் சொல்லிச் - சிறப்பாக கைபாக முழுதுஞ் சொன்னேன், வித்தான வயித்சியமுன் னூறுஞ்சொல்லி - விளங் கவே சூஸ்திரமுப் பதுஞ்சொன்னேனே. (378)

சொன்னதுவுமிதுவரையோர் கோர்வையாகும்-சுகமாக வாத வித்தை தெரிவதற்கு, நன்னயமாய்க்களங்கு முன்னூறு சொன் னேன் - நலமான பஞ்சமித்திரம் மூன்றுநூறும், பின்னமிலாப செந்தூர மூன்றுநூறும் - பேணியே நூத்தியன் பதுவுஞ்சொன் னேன், கன்னல்போ லதைக்குறிக்கி அன்பதுந்தான் கழறினேன் காதாக்கள் மெச்சத்தானே. (379)

மெச்சுகின்ற இடைபாகம் பதினுறும் - வித விதமாய்ச் செயபாகம் பதினுறுந்தான், அச்சமின்றி சொல்லுவேனிதுவோர் கோாவை - யாகவே சொன்னபின்பு சுன்னஞ்செய்ய, பச்சமுடன் அறுநூறு சுண்ணக்காண்டம் - பகர்ந்துமே அதைக்குறிக்கிச் சுருக் கமாக, இச்சையுடன் சுண்ணமுன் னூறுசொன்னேன் - இயல் பாக இன்னமுந்தான் சொல்லுவேனே. (380)

சொல்லினேன் சுண்ணமுன்னூ றைச்சுருக்கி - சூஸ்திரமாய் நூற்றியம்பதுவுஞ் சொன்னேன், வல்லமைபா யதன் சூஸ்திரமைம் பதுவும் - வகைபாக தண்டகமும் நூறஞ்சொன்னேன், நல்லதொரு சாஸ்திரங்க ளாறுஞ்சேரில் - நலமாக கோர்வைநூ லாகும்பாரு, மெல்லவே யென்னூலைக் கோர்வைசெய்து - வேண்டியே பார்த் தோர்க்குப் பொன்னும்பாரே. (381)

(திராவகம்)

பொன்னான திராவகமாங் வகாரத்திற்கு - புகலவில்லை பதி னென்சித் தாதியெல்லாம், பன்னான கூடனவச் சாரஞ்சினம்-பா ரன்ன பேதிவகைப் பலந்தானென்று, தன்னான வெடியுப்புப் பலந் தான் நாலு - சாதகமாய்க் காரமது பலந்தான் நாலு, மின்னான மூத்திரமோ படிநாலுக்குள் - விளங்கவே மருந்தெல்லாம் பொடித் துப்போடே. (382)

போட்டேதான் கிண்டிநன்று யுறவுசெய்து - புகழான வாலை தனி லடைத்துக்கொண்டு, மாட்டவே திருகுகள்ளி விறகாற்தீயை- மாட்டுவாய் சாமத்துள் வருநீரெல்லாம், ஆட்டெல்லா மிதினூட்டு வழலைபாட்டு - அப்பனே வெளியாக உனக்குச்சொன்னேன், காட டாதே இம்முறையே யொருவருக்குங் - கைமுறையை நன்றாகச் சொல்லக்கேளே. (383)

கேளப்பா யிந்நீரே தீநீரப்பா-கெடியாகப் படிவரைபீங் கானில் விட்டுத், தூளப்பா புகையூறல்கு ரணித்து-துடியாகப் படியரைக் கால் போட்டுக்கிண்டி, ஆளப்பா கடிகைரெண்டு சொன்னாற்கேளு- ஆகாச வழலையென்ற பூணீரோடு, வாளப்பா யெத்தனையோ வென்றெண்ணாதே-மாட்டதிலே படியரைக்கால் விளங்கத்தூவே.

தூவினபின் அடிச்சுண்ணங் களஞ்சுபோடு-சுகமான ரத்தம தாங் தூரத்தோர்க்கு, மேவினபின் தெளிவுதனை யிருத்துவாங்கி- வெயிலிலே பட்சம்வைக்க உப்பாம்பாரு, பாவினதோர் கற்சுண்ண முப்பாய்ச்செய்து-பாச்சப்பா சிவத்துக்குச் சிவனைச்சு, தேவிதனைச் சுத்தமே செய்தபின்பு - செப்புவேன்ம றைப்பெல்லாஞ் செய்தி கேளே. (385)

கேளடா சார்ரயம் படிதானென்று - கெடியான பூவழலைப் படிகாலிட்டு, வாளடா கூடனுட னீருதானே - வகையாகக் கழஞ்சி யொன்று கூடப்போட்டுத், தேளடா ரவிமுகத்திற் காய்ந்தால் உப்பாம் - சிறப்பான சத்தியுட னாதம்மைந்தா, கோளடா வாராமற் சொல்லக்கேளு - கூர்ந்துபார் கற்பூர வள்ளிச்சாரே. (386)

சாருபடி யொன்றுக்குச் சூடன்சேரு - சாதகமாய் மூப்பலந் தான் தாக்கியாட்டு, வேருநிற மாய்மெழுகாம் வில்லைசெய்து-வெய் யலிலே மூன்றுநாள் காய்ந்தபின்பு, சாரணை ஆ வரையிலேயு மரைத்து ருட்டித் - தடிக்கவே கவசமிட்டு வெயிலிற்போடு, தேருமடா மூன்றுநாட் காய்ந்தபின்பு-சிறப்பாக மேற்கவசம வாங்கிப்போடே.

வாங்கினபின் சுண்ணம்பு முவர்ப்பூவுந்தான் - வளமான சிறு நீராற் கவசம்பூசி, ஒங்கியதோ ரோலையுட கனமேபோதும் - உத்த மனே மூன்றுநாட் காய்ந்தபின்பு, தாங்குசிப்பிச் சுண்ணத்துள் ளெரித்துவாங்கு - தவளமாய்ச் சூடனது சுண்ணமாகும், பாங் கான சத்திக்குச் சிவனுச்சு - பரனுக்குப் பரனுகும்பருவங் காணே.

காணவே யித்தனையுஞ் சொன்னீரையா - கல்லான சுண்ணும் பி லுப்பங்கேது, பூணவே படிகம்போற் மின்போல்வெட்டும் - புக ழவே அந்தக்கல் பார்த்தெடுத்து, தோணவே அதைச்சுட்டு எடுத் துக்கொண்டு - சுத்தவெள்ளைக் கற்சுண்ணம் படியொன்றுக்கு, ஆ ணவே யெண்படிநீர் விட்டுநீத்தி - அப்பனே தேவிக்குப் பூசைபண் ணே. (389)

பூசைபண்ண மறந்தாக்கா லுப்பேருது - புகழாக யேறினுமே கண்கொள்ளாது, பூசைபண்ண மறந்தாககாற் சாரம்போகும் - பூர ணிக்கு மனதுவாத் தியானம்பண்ணு, பூசைபண்ணிக குழிவெட்டி மூடிப்போடு-பொலிவான உப்பாகுந் துவாதசத்திற், பூசைபண்ணி உப்பையெடுத் திடுவாய் சொன்னேன் - புதைத்தநாள் முதலாய்ப் பெண் காத்தாகாதே. (390)

பெண்களுட காற்றங்கே வீசிற்ருனற் - பேரான தேவிநின்று சிரிப்பாளப்பா, கண்களோ பலதுபடக் காண்கலாகா - கடுங்குகைக் குட் காணுமற் புதைத்துப்போடு, நண்பாக இப்படியே செய்யா னுகில் - நடுக்கேடா மில்லாட்டால் நோய்கள் மீறுங், கண்போகுஞ் செவிபோகுஞ் சாபம்முன்னேர் - காட்டினு ரதுகண்டு வகைசொன் னேனே. (391)

வகையதுவுஞ் செய்யாட்டால் வடுகனங்கே - வாதமொன்றும் பலியாமல் மாட்டுவான்கேள், திகையாதே பிறகிருந்து மனமேங் காதே - செப்பினதை மறந்துபொய் யெண்ணிடாதே, நகையாதே மசிகியால்ச் சாபந்தீர்த்து- காட்டியே வடுகனுக்குப் பூசைபண்ணு, தகையாதே வேதாந்தம் நித்தம்பாரு - தாயங்கே வார்த்தைசொல் வாள் சிவன்சொல்வாரே. (392)

சொல்லுமிந்தக் கற்சுண்ண முப்பாங்காலம் - அடியாக வடுக னங்கே சித்தஞ்செய்வார், செல்லுமிந்தத் தேவிமனங் கொள்ளுங் காலம் - சிவயோக சிந்தனையும் மறவாக்காலம், கொல்லுமிந்த உப் பதற்கு விடமீதல்ல-கூறுகெட்ட சிந்தைதனைப் படைத்தாயானால், வல்லதொரு வயிரவனுர் கோபமாகி - வலதுசெய்வார் மாற்றானை வகுப்பார்காணே. (393)

காணப்பா யித்தனையுங் கற்சுண்ணததின் - கருத்தனையே தெருத்தோறும் போட்டபேர்க்கு, கோணப்பா குத்தமிகச் சுமதியாகுங் - கூறுகெட்ட மாடானுற் சொல்லக்கேளு, பேணப்பா அமுரி யுப்புஞ் சுண்ணஉப்பும் - பேரான வழலையுப்பு மூன்றுங்கூட்டி, நாணப்பா வீரமுடன் புழுகுபூரம் - நற்குருவண் டரிசியோ டரைத் துக்கட்டே. (394)

கட்டியதோர் வில்லைதனை ரவியிற்போடு - காய்ந்தபின்பு சுண்ணத்தி லெரித்துவாங்கு, அட்டியென்ன அட்டமபூ ரணத்திஞெடு - அணைந்தரசாய்ச் சுழிமுனையில் நந்திமூழ்கப்-பட்டதிஞற் பலனுஞ் சூத் திரனேயானுற், பலிக்குமடா வாதமொடு வாசியோகம் - விட்ட குறை பூரணத்தை உனக்காகத்தான், வேதாந்த வாதத்தை வெளி விட்டேனே. (395)

விட்டதோ ரெழுத்ததினல் ரேசகஞ்செய்-விடாதெழுத்தாற் பூரித்து மூய்பமாகக், கட்டதொரு வெட்டெழுத்தாற் கும்பித்தோர்க்குக் - கருணையினு லமுதமது கனிந்துபாயும், தொட்டதொரு பானமதை தேவிக்கென்று - சுழிமுனையிலேதீபச் சுடரையேற்றி, இட்டதொரு பூரணத்தை நோக்கிநோக்கி - யிருப்பவர்க்கு வாதசித்தி யின்னம்பாரே. (396)

இன்னமுந்தான் மக்கம் வந்த விபரங்கேளு - என்னுசான் கத்தியரோ டிருக்கும்போது, சொன்னதொரு கயிலாச சட்டைநாதர் - சுந்தரம்போற் தீட்சை யிருநூறு சொல்லி, நன்னயமாய் ரிஷிகூட்டந்தன்னிலேதான் - நாதாந்த தீட்சையையுங் கொண்டு வந்து, மன்னவருந் திருமூலரிடங்கொடுக்க - வாங்கியே பார்த்து விட்டு கிழித்திட்டாரே. (397)

கிழித்ததொரு யேடதனை புரக்கிக்கட்டி - கிட்டப்போய்த் திருமூலரிடத்தில் நின்று, சுழித்ததொரு நூலிதனை வைத்து நின்றேன் - சுகமாக ரிஷிகளெல்லாமொன் ருகூடி, பழித்தந்த நூல்தனை கிழித்ததேது - பகர்ந்திடவும் வேணுமென்ற ஞசான்கேட்டாற், செளித்தந்த திருமூலர் பதிற்சொல்லாமற் - நேர்மையுடனிருந்து விட்டார் நான்கேட்டேனே. (398)

கேட்டதற்கு நீ கேழ்க்கவேண்டாமென்றார் - கிருபைவைத்து யிருந்தோர்கள் பேசவில்லை, தாட்டிகமாய் குரு முனிவர் தடுத்துக் கேட்ட-ததற்கும் பேசாதிருந்தார் யானுங்கேட்டேன், மேட்டிமை செய்யாதே நீ போபோவென்று - விரசினார் உடனே யான் மக்கம் வந்தேன், கூட்டமாய் ரிஷிமார்கள் யாக்கோப்பென்று - கூப்பிட்டு சுண்ணத்துஞ் செய்தார்பாரே. (399)

செய்துமே மக்கம் வந்த சேதி சொன்னீர் - திரளாக ரிஷி கூட்டஞ் சேறீரென்றீர், உயதுமே திருமூலர் கிழித்தாரென்றீர் - உண்மையுடன் கேட்டதற்குக் கோபமாக, வைப்துமே போவென்று சொன்னாரென்றீர் - வைபதயிடமின்னதென்றுஞ் சொல்லவில்லை: பையவே யிதன் விபரஞ் சொல்லவேண்டும் - பராபரனே யெந்த னுக்குத் தெரியத்தானே. (400)

தெரியவே சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு - செகத்திலே யெத்தனையோ மலைகளுண்டு, உரியதொரு மலைதோறுங் குகைக ளுண்டு - உற்றதொரு மகாகோடி சித்தருண்டு, அரியவே அந்தந்த மலைமேல் வாசம் - அப்பனே செய்யுகிறார் வெகுபேரப்பா, பிரிய மாயொருமலையில் முனிவர்சித்தர் - பேணியே யிருந்திடா ரின்னங் கேளே. (401)

இன்னமுந்தான் சொல்லுகிறேன் விபரமாக - இனிமையுடன் சதுரகிரி தன்னிலப்பா, தனனமையாய் முனிசித்தர் வெகுபேர்ப் பா - தனித்தனியே குகையினிலே யிருக்கிறார்கள், நன்னயமாய் விசேடநாள் யெல்லோருந்தான் - நலமாகச் சேருவர்கள் அன்னால் தன்னில், கன்னல்போல கயிலாசர் யிருநூரைத்தான் - கையிலெ டுத்தெல்லோர்க்குங் காட்டினாரே. (402)

எல்லோருஞ் சதுரகிரி தன்னிலப்பா - இனிமையுட னிருக் கிறதோர் விபரங்கேளு, வல்லதொரு சதுரகிரி தன்னிலேதான் - மகிமைமெத்த சஞ்சீவி மலைதானுண்டு, நல்லதொரு பச்சிலைகள னேகமுண்டு - நன்மையுடன் வசிப்பதற்கு குகைகளுண்டு, மெல் லவே கற்பமுண்ண இடந்தானுண்டு - மேலான சித்தாகளும் வசிப் பார்பாரே. (403)

பாரப்பா திருமூலர் கிழித்தநூலை - பக்குவமாய் புரக்கியதை யொன்று சேர்த்து, நேரப்பா அநேக நூல் சொல்லிவிட்டேன் - நேர்மையுடன் கண்டறிந்தால் வெளியாய்த் தோணும், சீரப்பா யென்னூலைக் கோர்வையாக - செம்மையுடன் பார்த்தோர்க்கு செபமே கிட்டும், காரப்பா ரிஷிமார்கள் பாதம்போற்று - கருத்தாக நானூறு முற்றும் பாரே. (404)

யாக்கோபு வைத்திய வாதசூஸ்திரம் முற்றிற்று.

பரமபதிதுணை.

Catalogue Of Books.

புத்தக விலை ஜாப்தா.

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,

புக்ஷாப், புதுமண்டபம் மதுரை.

ஓலையேட்டுப் பிரதியிலிருந்து மதுரையில் அச்சிட்ட வைத்திய சாஸ்திரங்கள்.

அகஸ்தியர் அமுர்த கலைக்கியானம் 1200	1	0	0
ஷை முன்பதிப்பு	0	10	0
ஷை செந்தூரம் 300	0	8	0
ஷை முன்பதிப்பு	0	6	0
ஷை பரிபூரணசூஸ்திரம்216	0	8	0
ஷை முன்பதிப்பு	0	4	0
ஷை பூரணம் 205	0	6	0
ஷை பரிபாஷை 500 ட்டம்	0	8	0
ஷை பரிபாஷை 300	0	8	0
ஷை ரத்தினச்சுருக்கம் 360	0	10	0
ஷை முன்பதிப்பு	0	3	0
ஷை பரிபூரணம் 400	0	6	0
ஷை சர்மகாண்டம் 300	0	4	0
ஷை குருநாடி 235	0	3	0
ஷை வைசதியகாவியம்1500	0	12	0
ஷை தீட்சாவிதி 200	0	2	0
ஷை பாலவாகடம் 300	0	8	0
ஷை ஆயுள்வேதம் 1200	0	14	0
ஷை மாந்திரீககாவியம் 1000	0	10	0
ஷை ஜால நிகண்டு 200	0	4	0
ஷை சரக்குசுத்தி 150	0	2	0
ஷை திருமந்திரம் 1500	1	4	0
ஷை ஜாலசூஸ்திரம் 500	0	8	0
சுப்பிரமணியாஞானம் 500	0	12	0
ஷை ஞானம் 200	0	6	0
யாக்கோபு வைத்தியசிந்தாமணி 750	1	4	0
ஷை சுன்னம் 300	0	8	0
ஷை லோகசெந்தூரம் 300	0	8	0
ஷை சூஸ்திரம் 150	0	7	0
ஷை வயித்தியம் 400	0	12	0
உரோமரிஷி வைத்திம் 500	0	7	0
ஷை பரிபாஷை 300	0	8	0
புலஸ்தியர் சூஸ்திரம் 300	0	8	0
நந்தீஸ்வரர் கருக்கடை 300	0	8	0
ஷை நிகண்டு 300	0	8	0
புலிப்பாணி வைத்தியம் 500	0	12	0
ஷை முன்பதிப்பு	0	4	0
ஷை ஜாலம் 300	0	4	0
இராமதேவர் 200	0	6	0
சட்டமுனி ஞானம் 200	0	6	0
கருவூரார் வாதகாவியம் 700	0	12	0
ஷை அட்டமாசித்து 100 மந்திரசக்கரங்களுடன்	0	4	0
பிரம்மமுனிகருக்கடை 380	0	8	0
திருமூலர் வைத்தியம் 600	0	8	0
தேரையர் கரிசல் 300	0	8	0
ஷை வைத்தியம் 100	0	2	0
தன்வந்திரிசமிட்டுரத்தினச்சுருக்கம் 371	0	8	0
போகர் ஜனனசாகரம் 554	0	14	0
ஷை சரக்குவைப்பு 800	0	14	0
திருவள்ளுவர் ஞானவெட்டி 1500	0	12	0
ஷை ஞானவெட்டி நயம்	1	8	0
ஷை உரை நயம் பதிப்பு	2	8	0
ஷை நவரத்தின சிந்தாமணி	1	0	0
பதினெண்சித்தர் நாடி சாஸ்திரம்	0	8	0
யூகிமுனி வைத்தியசிந்தாமணி 800	0	12	0
வைத்திய சாரசங்கிரகம்	1	8	0
ஷை மட்டும்	1	0	0